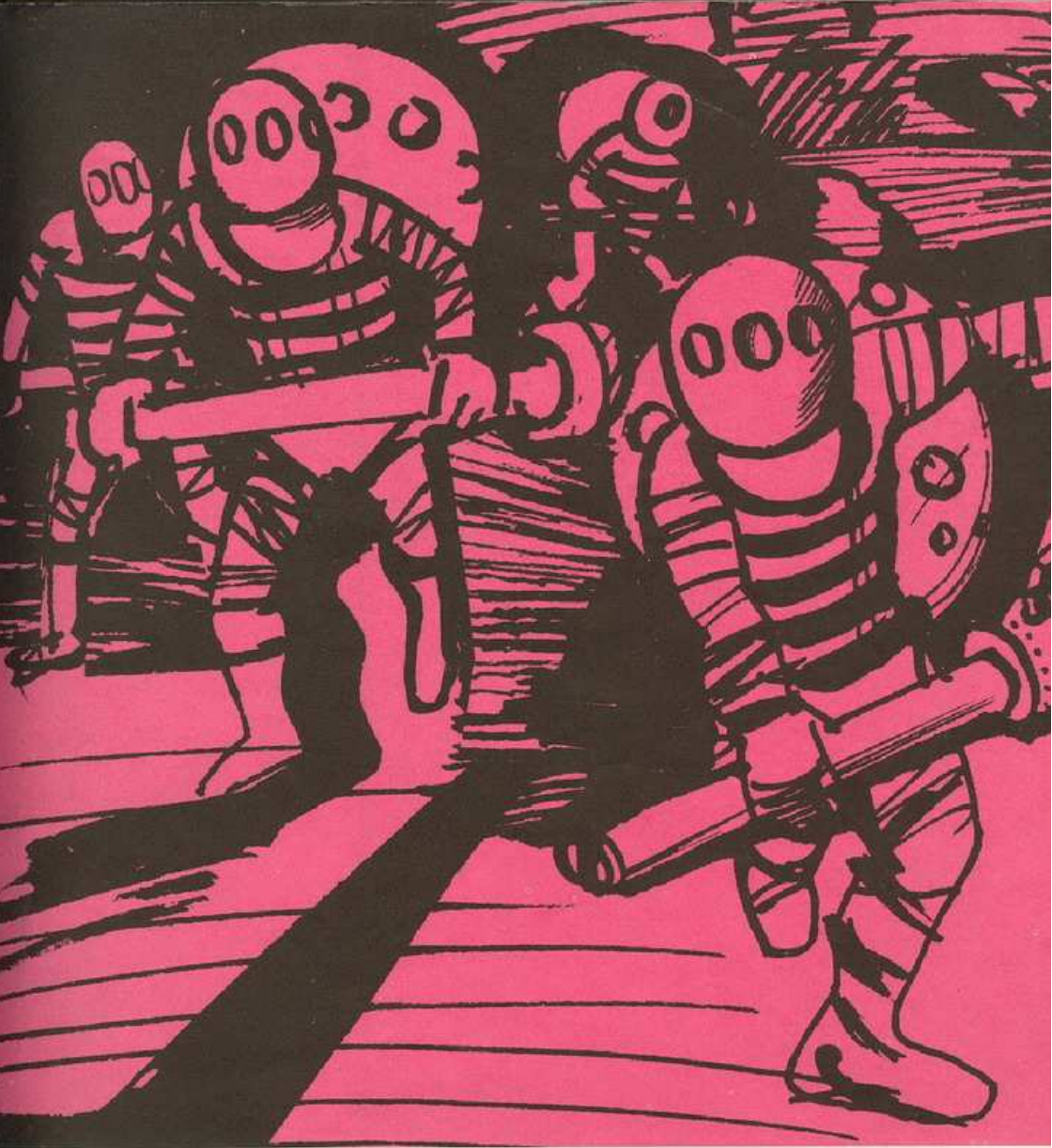

JOZEF ŽARNAY

Tajemství Dračí stěny

*Dračí stěna,
ostředení misticí Franty,
Standy a Vády,
spolužáci a rozvratných
přátel, je vše
upleteno tajemnou pouti,
uati „tři mucketři“
se však domnívají,
že jde o neproslulou
legendu. Zaky se však
ukáže, že se ověřil
Dračí stěna,
tedy vlastně
křivická loď
v ní zvrácená,
komožní námořníkům
vstávali nejen vesmírem,
ale i časem.*

Jozef ŽARNAY

Knížka Tajemství Dračí stěny, dobrodružství tří kamarádů v kosmu, patří k tomu druhu vědeckofantastické literatury, která si z letů do vesmíru vybírá jen dějové náměty, možné dramatické zápletky, ale technickou stránkou letu a hodnověrností příhod svých hrdinů se příliš nezatěžuje. Není to ani nutné — vždyť dětské sci—fi vlastně kombinuje klukovskou brodružnou četbu s pohádkou pro větší děti.

To, že zatím nikdo neví, jak to na obyvatelných hvězdách ve vesmíru vypadá, umožňuje autorovi zalidnit je bytostmi dobrými i špatnými, podivuhodnými zvířaty-nezvířaty, chodícími stromy a jinými překvapeními. A jak to už v pohádce bývá, dobro zvítězí nad zlem i ve vesmíru. Žarnay se tu nepokrytě hlásí ke svému velkému vzoru, Julesu Vernovi.

Ale i dobrodružství si čtenář užije s našimi hrdiny až dost, takže nudit se ve vesmíru v žádném případě nebude. A nebude se s nimi nudit ani na zemi, protože Vilda, Standa a Franta jsou správní kluci, kteří nezkazí žádnou legraci; a když se naučí, jak se učinit neviditelným, nejednu zábavu sami rozpoutají.

V sérii příhod našich tří mušketýrů nechybějí ani hrátky se strojem času, který umožní vyděšeným experimentátorům mimo jiné setkat se se sebou samými a také utvořit světový rekord v minimální délce prázdnin: dva dny. A což teprve norimberský trychtýř atomového věku, paprsky děda Vševěda, které umožní, aby se příprava do školy omezila na minimum, takže zbytku dne lze využít daleko, daleko účelněji!

Jozef Žarnay má svým původním učitelským povoláním k dětem blízko. Zůstává věrný východnímu Slovensku, kde se roku 1944 narodil. Po studiích v Prešově se při práci ve škole věnoval literární tvorbě, která až na jedinou povídku je věnována vědeckofantastické literatuře. Ta povídka je ze současnosti, jmenuje se Trestný kop a vyšla ve sborníku Mladých let Ako naozajstný chlap v r. 1974; dočkala se i polského překladu v r. 1979. Volným pokračováním Tajemství Dračí stěny je Prekliata planeta, kde trojice našich hrdinů pomáhá otrokům zvítězit nad otrokářskou kastou Vševědoucích na planetě Tuprumej.

A konečně je tu rukopis knihy Kolumbovia zo základné Ganymedes, kde se už daleko víc dostávají ke slovu technické problémy vesmírného letu. Mezinárodní klukovská posádka se jako jediná probudí v důsledku selhání přístrojů z anabiotického spánku a je nyní postavena před problém, jak zastoupit své hluboce spící rodiče a zhostit se mnoha dalších vznikajících úkolů. Chlapci mají ovšem dobrý předchozí výcvik, dokáží i diskutovat s Centrálním počítačem, a tak nakonec dokážou, že jsou dětmi svých rodičů. Podaří se jim především zachránit obyvatele planety, na níž přistáli, před srážkou s jejich satelitem, vesmírnou lodí plnou obětí poslední strašné války. Ale jejich obětavost nevychází naprázdno — na cestě je již záchranná výprava ze Země, která právě přilétá. A tři roky prázdnin se chýlí neodvolatelně ke konci...

V Žarnavových knížkách, zvláště v Tajemství Dračí stěny, se navíc šťastně uplatňuje humor, který není v naší literatuře nijak častým hostem. Takže — příjemnou četbu!

Oldřich Uličný

Tajemství Dračí stěny

PRVNÍ DÍL

PRVNÍ ČÁST

VÝBUCH PŘI HODINĚ DĚJEPISU, KAPITOLA PRVNÍ, V NÍŽ SE PŘEDSTAVUJÍ TŘI MUŠKETÝŘI

Znáte příhody tří mušketýrů? Jestli ano, tak víte, že tři mušketýři byli ve skutečnosti čtyři. Proti nim jsme my, noví tři mušketýři, o moc důslednější — umíme počítat do tří a nikoho čtvrtého do party přibírat nemíníme. My — to je Vilda Čerňan, Franta Vrabec a moje maličkost, jediný všední typ z naší trojice.

Pohled na Vildu Čerňana je skutečně zajímavý. Je střední postavy, zásadně se nečeše a jeho vážné, hnědé oči za dost silnými skly brýlí vypadají jako zasněžené. Kdo ho nezná, musí mít při řeči s ním dojem, že Vilda každou chvíli usne; všechno dělá totiž tak pomalu a rozvláčně, jako by usínal. Ale mýlil by se každý, kdo by Vildu považoval za sedmispáče — právě v tomto stavu je můj kamarád nejsoustředěnější. Pravidelně bývá poslední nadějí spolužáků i učitelů: v případě nutnosti vystoupí z ulity zdánlivé letargie a rychle a spolehlivě řeší vyskytnuvší se problémy. Jeho koníčkem jsou od malička přírodní vědy. Vilda je pořádný a přesný jako málokdo, patří k tomu vzácnému typu lidí, kteří i potmě dokážou při prvním sáhnutí vylovit ve svých věcech to, co potřebují.

Franta Vrabec je jeho pravý opak. Je bystrý, ale příšerně neposedný a ke své škodě většinou taky nerozvážný. Nejtěžší pro něho je soustředit se na určitou věc — jak se někde něco pohne, nutně musí být mezi prvními, ale jeho zájem obvykle za chvíli ochabne. Tak to dělá i ve škole, takže má známky o moc horší, než by mohl mít. Když ho učitel vyvolá, bývá nervózní, pohazuje hlavou, mrká oběma očima, přešlapuje při tom z nohy na nohu a tváří se, jako by mu někdo ubližoval. Snad nikdo se mu nevyrovná v nepořádnosti. Když například hledá nůž, určitě ho nenajde a marně se snaží rozpomenout, kam ho položil. A objeví ho, až jednou bude hledat tužku, a to pravděpodobně zastrčený v herbáři spolu s ponožkami.

No a já? Jmenuju se Stanislav Turčín, ale každý mi říká Stando. A v ničem nejsem nej... Podle našeho třídního jsem jakýmsi kompromisem mezi Vildovou rozvážnou inteligencí a Frantovou nezkontrolovanou živostí. I když jsme, jak je vidět, každý docela jiný, táhneme to dohromady už takových pět šest roků. Dny v roce, kdy nejsme spolu, by se daly spočítat na prstech jedné ruky, takže o našem přátelství ví v našem městečku každý.

Ano, ano, dobře jste rozuměli, v městečku! Protože teď je to přesně rok, co se Horní a Dolní Lhota spolu s přilehlou Lhotkou spojily v jedinou obec. Více než týden trvaly spory, jak se má nově vzniklé město jmenovat — o tom, že to bude město, ovšem nikdo nepochyboval. Někdo ze zodpovědných činitelů, obdařený zřejmě notnou dávkou fantazie (a ještě notnější dávkou domácí slivovice) navrhl supermoderní název — Atomová Lhota. Starý Houšek, bývalý bubeník ze Lhotky, sice roztrušoval, že vzhledem k povážlivému stavu všech dvou našich ulic by byl příhodnější název Šmajdavá Lhota, a jeho kmotra, stará Blažková, přišla dokonce s dočista znevažujícím návrhem na Velký Ochlastov, ale jejich návrhy nebyly vůbec brány v potaz. Zato návrh kompetentních činitelů přijali všichni s obrovským nadšením. A proč ne. Uznejte sami: když se nedaleký Kocourkov mohl přejmenovat na Elektronkov, proč by se naše rodiště nemohlo jmenovat Atomová Lhota?

Musím objektivně přiznat, že v našem slavném městečku ještě leccos chybí, například chodníky, pouliční osvětlení, asfaltka, nádraží a další podobné detaily. Co bohužel nechybí, je škola. Stojí uprostřed města, přesně na půl cestě mezi někdejší Horní a Dolní Lhotou, to proto, aby se předešlo zbytečným hádkám. Její budova, mimochodem jediná novostavba v obci, sousedí z jižní strany se stavením, které se honosí názvem hotel U zeleného jelena. Často nás tento název provokuje k hlubokomyslným úvahám o tom, kde tito jedineční živočichové žijí.

Severním sousedem naší školy je městský úřad, jehož poloha je aspoň pro nás žáky výhodná. Občané, kteří sem přicházejí vyřizovat své úřední záležitosti, si zvykli zapíjet smlouvy v hospodě — protože přes svůj honosný název Zelený jelen to nic jiného než hospoda není. A když se litkup zapije, nejeden z nich se v povznesené náladě zatou-

lá do školní budovy, a tím nám vítaně zpestří všední chvíle školního života. Náš školník, strejda Fixnámol, jak jsme ho tajně nazvali vzhledem k citoslovci, kterého nejčastěji používá — ve skutečnosti se jmenuje Dolník — už nabyl ve vypoklonkovávání takovýchto návštěvníků nenapodobitelnou zručnost a pokouší se, zatím bezvysledně, získat k platu rizikový příplatek.

Když už to tak dopodrobna vyprávím, nesmím zapomenout, že v Atomce, jak jsme zkrátili název našeho bydliště, máme taky prodejnu Smišené zboží a prastarou budovu pošty, která je svým věkem schopna konkurovat snad i egyptským pyramidám.

Hned za školou začínají lesy. Člověk si tu může stěžovat na leccos, ale na nedostatek lesů určitě ne. Jako zelené moře se táhnou až k horizontu. Jejich souvislé pásma je jen sem tam přerušováno většími nebo menšími skalními útvary. Z nich nejmhutnější je Dračí stěna, kterou je dobře vidět i z oken naší školy. No a byla to právě ona, která přinesla rozhodný obrat do našeho života a vrhla nás tři do víru vzrušujících a neuvěřitelných událostí. Přitom to všechno začalo úplně nevině...

V třinácti letech svého života jsem byl nepochybně už světaznalý člověk. Ale i když jsem za tu dlouhou dobu viděl nemálo udivených, překvapených i užaslých tváří, nemyslím, že bych byl kdy u někoho viděl tak vyjevený pohled, jaký vrhl na Frantu primus naší třídy Tonda Mlynář. Stalo se to koncem velké přestávky. Seděl jsem v poslední lavici a kosmickou rychlostí jsem dopisoval matickou úlohu, když tu Franta s plnými ústy, ale jinak úplně při smyslech, prohlásil:

„Dneska se nechám tasit z dějáku!“

Právě tento výrok způsobil popsany už úžas v řadách přítomných a taky škrábanec v mém domácím sešitě. Tondovi zaskočila přesnídávka, takže jsme následující minuty strávili tím, že jsme ho střídavě mlátili do zad a podávali mu sklenice s vodou, na což on reagoval neutuchajícím křečovitým kašlem. Tedy aby to bylo jasnější, Franta se nikdy z vlastní iniciativy nepřihlásil a každého, kdo tak činil, považoval za šplhouna a div ne za svého osobního nepřítele. Následující hodina matematiky byla proto k nepřekání. Nadešel dějepis a s ním zázrak, který si nezadal se zázraky biblickými —

Franta se vlastnoručně přihlásil, a dostal jedničku jako hrom. O to by ani tak nešlo, vždyť se říká, že když pámbu dopustí, i motyka spustí, šokující však byl způsob, jakým si Franta tu známku vybojoval. Věřte nebo nevěřte, on, úhlavní nepřítel jakéhokoliv učení nazpaměť, celou kapitolu plynne a bez chyby odrecitoval slovo od slova!

Když učitel konečně přestal lapat po dechu, zmateně si odkašlal a řekl:

„Mhm... vidíš, vidíš, Vrabec! Když chceš, dokážeš se výborně připravit. I když... hm... není právě nejlepší učit se látku z paměti. Lepší by bylo...“

„Soudruhu učiteli!“ ohradil se Franta dotčeně. „Vždyť já jsem se to neučil z paměti! Jenom jsem si to jednou přečetl!“

V zadní lavici se někdo — a mohl bych odpřísáhnout, že to byl Lojza Buk, Frantův největší spojenec v ignorování učebnic — nevychovaně zachechtal, načež třída vybuchla. Výjimku představovalo jen pár nejzuřivějších šprtounů, ti zezelenali závistí, že jim se nikdy nepodaří dospět k takovému stupni dokonalosti, jaký dnes prokázal Franta.

Po zvonění jsme obklopili Frantu a Lojza se ho posměšně zeptal:

„Tak co, ty ušatej zázraku! Jak dlouho jsi se včera bifloval?“

„Jak dlouho jsem se co?“ vypnul se Franta a položil aktovku na lavici. „Zkus to říct ještě jednou!“

Zdálo se, že incident se nedá zažehnat, protože Lojza taky nebyl žádná měkkota. Chvíli se na sebe dívali jako pes a kocour, ale vtom zazněl za našimi zády vyrovnaný Vildův hlas:

„Lojzo, buď zticha. Franta se nic nenašprtal.“

„Byl jsi snad včera s nim?“ zarazil se Lojza.

„Ano, celé odpoledne, jako vždycky.“

Bác! Diskuse beznadějně skončila. Všichni jsme už léta žili v pevném přesvědčení, že spíš se ze sluníčka stane rajče a měsíc se bude prodávat v lahvích od okurek, než by Vilda zalhal, i kdyby to byla lež co nejnevinnější.

Ať je to tak nebo tak, je to divné, přemítal jsem, když jsem uprostřed naší trojice pochodoval po rozpálené cestě. Odpoledne se Franta určitě nešprtal, když ho Vilda tak rozhodně hájí. A večer? Večer

určitě taky ne, vždyť byl tu nás na televizi. Domů šel před desátou. Že by se učil potom? V noci? To by bylo snad přece jen příliš, a zvlášť ve Frantově případě! Byl jsem dvojnásobně otrávený kvůli své neinformovanosti, protože právě včera odpoledne jsem byl nucen navštívit s rodiči jednu vzdálenou příbuznou v Elektronkově, přes hodinu jsem tam musel nehybně sedět a tvářit se způsobně. Víte, jak mě žralo, že vinou téhle nudné oslavy nemůže být naše parta pohromadě?

Nakonec jsem to nevydržel a důvěrně jsem se naklonil k Frantovi:

„Hele — ale teď mi řekni pravdu: jak ses to vlastně včera učil?“

„Normálně! Byli jsme s Vildou pod Dračí stěnou, seděl jsem s knížkou asi tři minuty na skále a jednou jsem si přečetl celou látku. A už mě s tím neotravujte!“ odsekl.

„Přijdeš dneska taky?“ dodal za chvíli smířlivě. Přikývl jsem. Nemůžu říct, že by mě jeho odpověď nějak zvlášť uspokojila. Nechtěl jsem ale vypadat jako doleza, a přestože mi zvědavost doslova užírala vnitřnosti, už jsem se na nic neptal.

KAPITOLA DRUHÁ, V NÍŽ SE SCHYLUJE KE RVAČCE, ALE KTERÁ SKONČÍ ÚPLNĚ JINAK

Dávno, pradávno, před mnoha a mnoha lety, kdy ještě ani pradědové našich pradědů nebyli na světě, přiletěli da našeho kraje tři draci. Noc byla tehdy ozářena jasným, pronikavým světlem a lidé strachem strkali hlavy do peřin. Nikdy nevídané blesky křížovaly nebesa, ž nichž stékal proud zelených plamenů k zemi, a z hor i dolin zaznívalo dunění a rachot. Draci přiletěli na ohnivých vozech, které plály na obloze jako malá slunce, a všechny živly se rozběsnily, když tito hromoví ptáci přistáli uprostřed doliny. Tři dny a tři noci tu vládly mocnosti pekelné — po kraji se potulovali dvounozí i vícenozí d'ábli a tehdy se také údajně objevil onen legendární zelený jelen. Třetí noci se ozvalo zase přeukrutné dunění — draci vzlétli v ohnivě smršti, skály pukaly a země se otvírala, stoleté duby pod nápor

vichřice padaly jako třtiny, vedro spalovalo lesy a řeky a potoky se vařily. Sálající ohně na nebi se však za chvíli změnily na blýskavé perly a ty se zanedlouho ztratily mezi hvězdami. Skála, ze které draci odlétali, se pod úderem jejich ohonů rozpadla vedví — aspoň tak to vyprávějí prastaré pověsti o původu názvu Dračí skála. Podle jiné verze však odletěli zpět jen dva draci, třetí prý zůstal uvězněný ve skalách, kde dodnes očekává své osvoboditele, které odmění čarovnou mocí...

Cesta lesem k Dračí stěně trvá průměrnému chodci dvacet minut, ale já jsem přilítl na loučku pod rozeklaným dvouvrcholem ani ne za deset. Vildu jsem našel hned, ležel na břiše, hlavu si podpíral dlaněmi a pochmurně předstíral, že se učí z učebnice literární výchovy. Okamžitě jsem ztratil náladu — vzpomněl jsem si na dlouhatánskou báseň, kterou jsme před týdnem dostali na zítřek. Protože další odklad byl už vyloučen, s povzdechem jsem klesl vedle Vildy do trávy a zadíval jsem se na Frantu.

Hověl si na okrouhlé kamenné plošince přímo na Dračí stěně, v ruce držel knížku a hlavou se opíral o skálu. Ze stěny, přesně za jeho temenem, ústil tmavý a úzký otvor. Podobných děr bylo v okolních skalách nespočetné množství a už nejednou jsme se pokoušeli se do nich dostat. Jenže všechny byly moc úzké i pro naše štíhlé postavy.

Odtrhl jsem zrak od stěny a dal jsem se do studování. Přečetl jsem sotva odstavec, když se ozvalo přidupnutí — to Franta seskočil z výšky a pochodoval k nám.

„Tváříš se, jako bys to už uměl!“ zasmál jsem se.

„Se ví, že to umím,“ mávl lhostejně rukou.

„Cože?“ trhl sebou Vilda. „To je vyloučeno!“

„Nevěříš? Tak prosím, poslouvej.“

Franta zavřel s plesknutím knížku a bez jediného zaváhání odreditoval celou báseň.

„Franto...,“ Vilda kroutil hlavou. „Víš, začínám si myslet, že... Lojza měl pravdu. Naučil ses to už předtím a teď se chceš vytahovat.“

„Týý,“ protáhl Franta. „Kdyby mně to řekl někdo jiný...“

„Nech mě domluvit! Uvažuj přece: přišli jsme sem společně a začali jsme se učit zároveň. Ale já neznám ještě ani pořádně druhou

sloku, a ty už jich umíš čtrnáct! Máš nás za blázna? Nezlob se, ale na to ti nenaletíme!“ a oči mu zajiskřily hněvem. Něco tak výjimečného, jako tento Vildův bouřlivý projev, zřejmě na Frantu zapůsobilo. Chvilí si nás měřil pohledem, který měl asi vyjadřovat uraženou důstojnost, pak vzal knížku a prudce ji otevřel na posledních stranách.

„Vidíte tenhle článek? Dávejte pozor!“

Lehl si k nám na zem. Dívali jsme se značně kriticky, jak hltá očima řádky, a jen dočetl, Vilda mu učebnici vyrval z ruky, Franta přimhouřil oči — tehdy jsme ještě nechápali proč — uvedl autora a nadpis, začal s prvním řádkem, ale potom zakoktal něco nesrozumitelného a jeho tvář se zalila nachelem.

„Aha,“ podpíchl jsem ho. „Tak co bude?“

„To... to... to je divné,“ breptal neúspěšný recitátor. „To nechápu! Já... já se asi neumím učit vleže.“

Vyprskl jsem a Vilda utrousil něco o směšných a naivních výmluvách. Franta se na nás podivně podíval, pak se najednou otočil a rozběhl se s knihou ke skalám. Jako kočka se vyšvihl na svoje předešlé stanoviště a zaujal na vlas stejnou polohu.

„Hodně úspěchů!“ volal jsem za ním uštěpačně. Nereagoval, jen urputně civěl do učebnice. Právě když mi omrzelo sledovat jeho podivné počínání, seskočil ze skály a namířil si to k nám.

„Tak co?“ zajímal se Vilda, ale díval se pořád do své knížky. Vzápětí však byl nucen zvednout hlavu a já jsem taky zůstal sedět s otevřenou pusou — Franta nám vítězoslavně oddrmolil celý článek.

Poctivec Vilda zbledl a hlas mu přeskakoval rozčilením.

„Franto! Přece mi nechceš napovídat, že ses to naučil za dvě minuty! Schválně ses to naučil doma a tady jsi přidal ten herecký výstup...“

„Tak, a už toho mám dost!“ zařval Franta a znovu zrudl. „Nic jsem se doma neučil, a jestli to řekneš ještě jednou, tak ti takovou ubalím, že...“

„Že co?“ řekl jsem a pomalu jsem vstával. „Víš co? Já si taky myslím, že nás chceš ohromit za každou cenu!“

Zůstal stát se spuštěnýma rukama a díval se na nás tak, až jsem skoro začal věřit, že i pohledem se dá vraždit. Už už jsem viděl, jak se

na nás vrhá a mlátí nás oba hlava nehlava, ale právě v tom okamžiku — mu vyhrkly z očí slzy.

„Kluci!“ zvolal plačky. „Proč mi nevěříte? Právě vy dva!“

Podívali jsme se na sebe s Vildou vrcholně nechápavě. Tohle už teda nevypadalo na divadlo. Ale Franta a slzy — to tu ještě nebylo!

„Hm.“ Vilda byl zmatený. „Promiň. Promiň, ale... ale jak ti mám uvěřit. To s tím článkem, to je prostě vyloučeno.“

„Počkejte, já mám nápad,“ vzpomněl jsem si, že jsem si sem vlastně přišel číst. „Včera jsem si koupil detektivku. Víš co, Franto? Vem si ji, nalistuj si kterou chceš stránku a...“

Ani mě nenechal domluvit. Vyrval mi knížku z ruky a než jsme se vzpamatovali, seděl znovu na svém kamenném křesle. Uplynuly dvě minuty...

„Tak, a teď poslouchejte!“ podal mi otevřenou detektivku a ukázel prstem, odkud začne. No a potom? Potom jsem se cítil přesně tak, jako dopoledne na hodině dějepisu.

„Pánové! Teda kdybych to neviděl na vlastní oči... a neslyšel na vlastní uši... nikdy bych tomu neuvěřil!“

Vilda popleteně kroutil hlavou, sedl si na blízký kmen, konečkem jazyka si začal olizovat rty a oči se mu zamžily. Nezasvěcený člověk by si mohl myslet, že na něho jdou dřímoty, ale mě to nemohlo oklamat — Vilda o něčem soustředěně přemýšlel. Že i mě neobyčejně zaujal Frantův husarský kousek, to snad ani nemusím zdůrazňovat, ale když jsem si chvíli zbytečně lámal hlavu, obrátil jsem se k Frantovi.

„Ty, já tomu vůbec nerozumím. Kolikrát jsi to četl?“

„Přesně jednou,“ pokrčil Franta rameny. „Víš, Stando, mne už je to taky podezřelý. Jak je to možný, že se v posledních dnech někdy tak snadno učím?“

„Někdy?“ probudil se náhle Vilda. „Jenom někdy? Takže ne vždycky?“

„No to teda ne!“

„A kdy?“ Vilda už skoro stál.

„Jenom když se učím tady... vlastně támhle,“ a Franta ukázal směrem k Dračí stěně. Vilda se několikrát podíval střídavě na něho a

na skály, které se nad námi tyčily, a pak najednou jako by povyrostl. Zničehonic vyskočil a s knížkou v ruce se rozběhl ke stěně.

Jeho počínání jsem sledoval s rostoucím údivem. Vilda chvíli četl, pak zavřel učebnici, zamával na nás, postavil se na plošince jako herec na jevišti a začal recitovat báseň. Přesně tu, kterou se pokoušel doteď naučit s tak bídným výsledkem. A odříkal ji bez jediné chybičky!

Bezmocně jsem zaťal pěsti. Tak jak je to? Jsou oni dva zázrační géniové, a já beznadějný hlupák? Anebo...

Jako by mě něco osvítilo. Jako smyslů zbavený jsem se vyškrábal na skálu a vytrhl jsem Vildovi knížku z ruky. Odstrčil jsem ho, protože sedět se tu dalo na jednom jediném místě, vmáčkkl jsem se do výklenku a zády jsem se opřel o skálu. Mimovolně jsem se ohlédl za sebe — za hlavou jsem měl temný otvor přímo dovnitř do skály. Otevřel jsem učebnici a začal jsem číst. A děly se věci!

Měli jste už někdy pocit, že máte v hlavě kameru? Anebo dejme tomu — televizní záznamovou aparaturu? Prostě něco takového, co vám věrně nafilmuje libovolný obraz, a kdykoliv chcete, můžete si ho pustit třeba i pozpátku. A hlavně to, co je na filmovém pásu, se už nikdy nedá vymazat ani zapomenout.

Když jsem dočetl tu nešťastnou báseň, ze zvyku jsem přivřel oči — a měl jsem celou stránku před sebou! Viděl jsem jasně každé písmenko, dokonce jsem si mohl přečíst i poznámky načmárané tužkou na okraji!

Otevřel jsem oči — oba moji kamarádi se na mě dívali neproniknutelnými pohledy.

„Rozumíš tomu?“ zeptal se první Vilda.

„Ani trochu,“ přiznal jsem se upřímně. „Ty snad ano?“

Vilda zavrtěl hlavou.

„A co ty?“ skočil jsem Frantovi rovnou na nohu. „Tys na to přišel první!“

„Au!“ zaúpěl a kopl mě do nohy. Potom zašeptal: „Kouzla! Drak čaruje!“

„Nesmysl,“ namítl Vilda.

„Tak co to teda je?“

Přimhouřil jsem oči a znovu jsem uviděl do nejmenších podrobností obě stránky učebnice. Obraz byl tak věrný, že jsem mohl báseň recitovat i odzadu. Přetřel jsem si dlaní čelo a ohlédl jsem se na Dračí stěnu:

„Pánové, ať je to jak chce, ať jsou to třeba čerti, co nám pomáhají, mně je to srdečně jedno. Rozhodující je, že zítra dostanu za jedna z literatury!“

V JESKYNI, KAPITOLA TŘETÍ, V NÍŽ SE VYPRÁVÍ O TOM, CO DOKÁŽE ZAVINIT MÍČ

Měl jsem pravdu — až na to, že jedničky jsme dostali všichni tři. Samozřejmě jsme druhý den hned po obědě přitáhli pod Dračí stěnu, tentokrát s kompletním nákladem učebnic, a bez váhání jsme se dali do velice zvláštní činnosti. Kdyby nás někdo náhodou při tom pozoroval, určitě by se nerozpakoval a obtelefonoval by nejbližší psychiatrické léčebny, jestli z některé náhodou neutekli tři mladiství chovanci. Střídavě jsme totiž jeden po druhém vystupovali na skalní plošinku a probírali jeden předmět za druhým, jednu učebnici po druhé. Neuplynula snad ani půlhodina a my jsme byli dokonale připraveni na příští den.

Lehl jsem si do trávy, přivřel jsem oči a dal jsem se v duchu do listování učebnicemi. Ověřil jsem si, že mám v paměti natrvalo uložené dnešní i včerejší učivo strávené pod Dračí stěnou. Stačilo mi jen představit si příslušnou stránku a hned jsem věděl, co jsem vědět potřeboval — slovíčka, články, poučky, vzorce, tabulky, mapy, letopočty — zkrátka a dobře všechno. Bylo to o mnoho přesnější, rychlejší, a zejména nesrovnatelně spolehlivější než magnetofon a televizní záznam dohromady.

„Tak co, Stando?“ poplácal mě po rameni Vilda a přisedl si ke mně. „Jak se cítíš jako děd Vševěd?“

„Není to nejhorší, i když se toho upřímně řečeno zároveň trochu bojím. Jak je to vůbec možný?“

„Nevím, i kdybych se rozkrájel. Vůbec to nechápu... Kouzla to přece nemůžou být... a normální to taky není!“

„Poslyš,“ pokračoval za chvíli. „Necháme si to pro sebe, nebo sem přivedeme i další?“

„Co myslíš ty?“

„Já nevím. Ale nakonec... ať se mají dobře všichni, ne?“

„Máš pravdu. Představ si, kolik by tím všichni ušetřili času. Nikdo už nebude muset vysedávat celé hodiny nad knížkami!“

„Jenže když to řekneme Kláře, Bětce, Karlovi a dalším šprtounům, tak toho budou chtít využít a začnou se dopředu učit celé učebnice,“ zapojil se do debaty Franta. „Dovedete si představit, jak se tu budou hádat?“

„Tak to nikdy! Uděláme si přesný rozvrh, každý dostane svoje minuty, a ani o vteřinku víc!“

„A co když to někdo vykecá a donese to do sborovny? Co když nám to zakážou? Anebo... co když tu skálu odvezou někam do studovny pro dospěláky a my nebudeme mít ani ň? Nebylo by moudřejší nechat si to pro sebe?“ nedal se Franta. Jak to tak vypadalo, nijak ho netěšila perspektiva, že by jeho objev mohla využívat široká veřejnost. „Víte co... nechme to tak. Pojd'te si raději zakopat!“

Ani nám nemusel dvakrát říkat. Vyznačili jsme si branky z aktovek, Franta se postavil doprostřed, hodil mi úplně nový míč a já jsem ho prudce nakopl. Poprvé a naposledy. Míč těsně minul imitaci levé brankové tyče a pak vletěl přesně do největšího otvoru v Dračí stěně. Zaúpěl jsem a chytil jsem se za hlavu.

„Ty seš teda čarostřelec! Do branky se netrefí, ale do takhle malé dírky ano!“ naštvál se Franta. „A teď hezky pro něj!“

„To se ti řekne! Vždyť víš dobře, že do žádné z těch děr se nedá vlézt!“ Popotahoval jsem se rozmrzele za ucho a opravdu jsem nevěděl, kudy kam. Už už jsem začal v duchu počítat, co stojí nový míč, když mi přišel na pomoc Vilda:

„Počkejte, nehádejte se, mám nápad! Když jsme šli sem, viděl jsem támhle u boudy pohozený krumpáč. Co kdybychom zkusili tu díru rozšířit?“

Až do toho odpoledne jsem považoval řeči o tom, že práce v kamenolomu je nejtěžší, za přehnané. Ale od té doby s tím bez vý-

hrad souhlasím. Skoro hodinu jsme potřebovali, než se nám podařilo trhlínu rozšířit o pár centimetrů, a to jsme se u krumpáče poctivě střídali. Naštěstí to stačilo, abychom se tudy při troše námahy jakž-takž protáhli.

„Fuj, to ale byla fuška,“ odfukoval Franta a hodil krumpáč do trávy. Na jeho vyčítavý pohled jsem nereagoval — masíroval jsem si rozbolavělé svalstvo a plival si do pálících dlaní.

„Jdeme?“ zeptal se stručně Vilda. Ani nečekal, co odpovíme, zdvihl se z pařezu a sáhl do svého vaku. Musím poznamenat, že Vilda se kromě jiných předností vyznačoval tím, že vždycky měl po ruce to, co právě bylo zapotřebí. Proto by nás asi udivilo, kdyby se v jeho ruce nebyla objevila baterka. Klekl si na zem a po čtyřech se začal hrabat do díry, jako by to bylo jeho každodenní zaměstnání. Lezl jsem za ním a v patách za mnou se štrachal Franta. Po pěti krocích — pokud se plazení dá vůbec počítat na kroky — jsme zabočili téměř v pravém úhlu doleva. Dosavadní šero vystřídala hluboká tma, do které docela určitě ještě nikdy nepronikl denní jas. Prostor okolo nás byl bůhví po kolika tisíciletích, ne-li vůbec poprvé ozářen světlem, i když to byl jen úzký paprsek baterky. Ovanul nás vlhký a těžký vzduch.

Vilda se pomalu zvedl. Následovali jsme s Frantou jeho příkladu trochu rychleji, takže jsme narazili hlavami do něčeho tvrdého, hratého a studeného. Zajiskřilo se mi před očima.

„Opatrně, je tu dost nízký strop,“ upozornil nás Vilda.

„Děkujeme za včasné varování,“ zasténal Franta. Já jsem si beze slova zatlačil na naražené temeno a rozhlédl jsem se kolem sebe.

Vilda stál rozkročený a pomalu a systematicky kroužil baterkou. Jak kužel jejího světla klouzal tmavou hlubinou, poskakovala jeho žlutá skvrna po skalních stěnách. Půda v jeskyni byla hrbolatá, pokrytá drobnými kamínky a na místech, kde z klenby neslyšně odkapávala voda, byla přesycená vlhkostí. Dlouhá prostora jeskyně byla ohraničena vápencovými útvary nejroztodivnějších podob. Přímo před námi visel z klenby mohutný stalaktit, jenom pár milimetrů vzdálený od stalagmitu, který se vypínal přímo pod ním. Stěny jeskyně pokrýval slizký, místy i vícevrstevný nános.

Otřásl jsem se a naskočila mi husí kůže. Nejen proto, že tu bylo chladno a vlhko. Z neznámých důvodů se mě zmocnil naléhavý pocit, že z temných zákoutí podzemních prostor nedostatečně osvětlených baterkou slídí po každém kroku nezvaných hostí uši obyvatel tohoto podsvětí, kteří jsou určitě slepí.

„Brr. Nedá se říct, že by tu bylo právě útulně,“ zabručel vedle mě Vilda. Zřejmě se ho zmocnily stejné pocity jako mě.

„A kde je mičuda?“ ozval se za námi Frantův hlas. To mě naštvalo. Na tohohle kluka vůbec nepůsobí to chmurné prostředí, které připomíná dávné doby lidstva! A ani ho neovládá pocit triumfálního sebeuspokojení, že právě my jsme se stali prvními úspěšnými dobyvateli jeskyně v Dračí stěně! Kdepak, ten se bude vždycky zajímat jen o fotbal.

Obezřetně jsme vykročili dopředu. Vilda namířil baterkou kousek vlevo, ale hned pronikavě vykřikl. Baterka mu vypadla z rukou a my jsme se octli v neproniknutelné tmě. Šmátral jsem rukama, až jsem narazil na Vildova záda. Konečně baterku našel a znovu ji rozsvítil. Strnul jsem a stejně jako Vilda a Franta jsem nedokázal zadržet výkřik.

Proud světla mířil na jedno místo. Ne na mičudu, tu jsme nechali úplně bez povšimnutí, ale na to, co bylo za ní. A to nebylo nic jiného než moderní kovové schodiště se zábradlím. Za sedmým schůdkem byly dveře elipsovitého tvaru, zasazené přímo do nezvykle hladké zaoblené stěny jeskyně.

„Uf,“ řekl Vilda a tiskl baterku ve zpocených prstech. Já jsem neříkal nic a Franta za mými zády hlasitě oddechoval.

Váhavě jsme se blížili k tajemnému schodišti. Krok před prvním schodem jsme se zastavili.

„Jdeme dál?“ zeptal se Franta a nejistě se ohlédl. Nerozhodně jsme se podívali na Vildu. Ten místo odpovědi ukázal na dvířka. Ve světle baterky jsme sice viděli i ty nejmenší detaily, například jemné vroubkování zábradlí i tenoučkou přerušovanou světlou čáru, která se táhla křížem přes plochu dveří, co jsme však marně hledali — a to jsme si div oči nevykroukali — to byla klika, zámek nebo cokoli jiného, co by napovědělo, jak se ty dveře mají otevřít. I když jsme nebyli takoví optimisté, abychom si mysleli, že tu bude zvonek nebo

snad klíč schovaný pod květináčem, přece jen jsme byli trochu zklamaní.

„Zkusme aspoň zaklepat,“ radil Franta.

„Na co, uděláme to jako Alibaba!“ a bez ohledu na Frantovo pohrdlivé vyprsknutí jsem vykročil dopředu.

„Sezame, otevři se!“ zvolal jsem. V tom okamžiku jsem uklouzl na kulatém kluzkém kameni, a jak jsem se snažil udržet rovnováhu, zachytil jsem se nejbližšího pevného bodu. Byla to malá světlá polokoule, která vystupovala z oblouku zábradlí. V tom okamžiku ve dveřích něco slabě zabzučelo, nad jejich horním okrajem nečekaně zablikalo fialové světýlko a dveře se nehlučně otevřely. Několik okamžiků jsme na ně zírali jako u vidění. Potom Vilda jako zhypnotizovaný vykročil nahoru.

ZELENÁ KOMNATA, KAPITOLA ČTVRTÁ, V NÍŽ SE UDÁ DALŠÍ ZÁZRAK

Udělali jsme několik nesmělých kroků a octli jsme se v okrouhlé místnosti, zalité měkkým zelenavým světlem. To osvětlení bylo zvláštní — světlo neproudilo z lampy, nýbrž z celé plochy stěn a z kulatého stropu. Uprostřed pokoje stál tmavozelený stůl tvaru rovnostranného trojúhelníka. Všechny hrany měl zaoblené a jeho tři trojúhelníkové plochy se k okrajům mírně svažovaly. V základně každého z těchto trojúhelníků byl tmavší obdélník, pokrytý množstvím páček, knoflíků a kláves. Uprostřed stolu, v jeho nejvyšším bodě, bylo pod průsvitným krytem tlačítko světle červené barvy, vsazené do sněhobílého kruhu s černou obrubou. Proti obdélníkům stála po stranách stolu tři elegantní křesla z průhledného materiálu, jejichž zabarvení se dalo velmi těžko určit. Jejich konstrukce však byla dost pochybná — chyběly jim nohy a nebylo ani vidět, že by na něčem visela. Prostě krátce, ty sedačky se vznášely ve vzduchu. Stůl ovšem nebyl ani zdaleka jediným kusem nábytku této záhadné místnosti. Mezi stolem a stěnami se nacházelo množství nevidaných a záhadných přístrojů. Byla tu například souprava čtyř světélkujících polo-

koulí, které svým tvarem připomínaly radary. Z jejich středu vyčnívaly asi půlmetrové spirály zakončené zářícími kuličkami velkými asi jako pingpongové míčky. Pod každou polokouli jsme našli plošku pokrytou podobně jako obdélníky na stole knoflíky a ciferníky. Po obvodě pokoje viselo ve vzduchu v pravidelných vzdálenostech několik dalších křesel. Podél stěny se táhly trubičky, na které byly místy napojeny malé obrazovky s intenzívně impulsujícími světélky. Asi metr vpravo od vchodu stála velká bílá kovová skříň. Na dveřích měla upevněnou lesklou polokouli s tlačítky po obou stranách. A nakonec nám padl do očí přístroj po levé straně dveří, který se vyznačoval velkým množstvím chaoticky se prolínajících a vzájemně přečnávajících ploch. I stěny byly dokonale zaplněné. Přímo proti dveřím, kterými jsme přišli, se rýsovaly obrysy dalších pevně zavřených dveří, samozřejmě opět bez jakéhokoliv náznaku kliky nebo klíčové dírky. Na několika místech byly ve stěnách oválné tmavé obrazovky a ve dvou světlých čtvercích i množství ciferníků. To mě přivedlo na myšlenku.

„Kluci,“ zašeptal jsem se sevřeným hrdlem. „Není to elektrárna? Jednou jsem byl s tátou v elektrárně a tam byly skoro stejné budíky. Jenže na těchhle jsou ty číslice nějak jinak.“

Vilda ke mně obrátil svou mrtvolně zbarvenou tvář; došlo mi, že takhle musím v tom zeleném světle vypadat i já.

„Nějak jinak? Jen se pořádně podívej, to nejsou vůbec číslice, ale hieroglyfy a nějaké znaky. V životě jsem nic takového neviděl.“

„No jo,“ Franta se přiblížil ke stolu a opatrně se nad něj naklonil, „vypadá to jako... čínština!“

„Jdi do háje,“ odporoval jsem.

„A kde se tu vzal tenhle pokoj? Co je to, ty chytráku?“

„No... nějaký... to...,“ protahoval jsem slabiky a zoufale jsem uvažoval, co mám říct. „Asi je to... pravděpodobně...“

„Dílna na výrobu čertových kopyt,“ doplnil mě posměšně.

„Nechte toho,“ zasáhl do sporu Vilda. „Já bych řekl, že to je nějaká laboratoř, jako jsou ve výzkumáku. Jenže... tady nikdy žádný výzkumák nebyl. A vůbec, proč tady nikdo není?“

„To se ptáš těch pravých,“ zasmál se zase Franta. „Určitě se nás polekali a utekli, ne? A vůbec, proč stojíme?“

Než jsme ho mohli zadržet, sedl si do nejbližšího křesla, které viselo ve vzduchu těsně u stěny. Pod sedadlem byl na podlaze jinou barvou vyznačený kruh o průměru půldruha metru.

„Franto!“ křikl na něho Vilda. „Nedělej to! Nevíš, do čeho se dáš! Co jestli to rozbiješ!“

Ale vznášedlo se jako na posměch všem fyzikálním zákonům pod Frantovou váhou ani nehnulo a Franta velkopanský prohlásil:

„Prima! Je to senzační! Sedněte si taky!“

Potom přehodil ruku přes pravé opěradlo, nevědomky se při tom dotkl malé černé páčky — a vzápětí zazněl místností náš dvojhlasný výkřik — Franta se rozplynul.

„Co je, co blázníte?“ ozval se z prázdna jeho hlas.

„F... Franto! Kde jsi?“ řekl vyschlým hlasem Vilda. Já jsem vyděšeně uskočil dozadu.

„Přeskakuje vám, nebo co?“ říkal Franta. Už zase seděl spokojeně v křesle a pohrával si s páčkou na opěradle. „Ječíte jako stádo paviánů,“ káral nás jako dospělý. Sotva to dopověděl, zmizel znovu.

„F... F... Franto! C... co... co to vyvádíš?“ koktal jsem a ustupoval jsem dozadu. Vtom jsem se zarazil — Franta seděl znovu v křesle, vyjeveně se díval na vlastní ruku a zmizel do třetice. Nastalo ticho.

„Kluci,“ zašeptal, když už zase seděl na svém místě. „To... to není možný! Vždyť... vždyť já můžu být neviditelný!“ a jakoby na potvrzení svých slov nám zmizel počtvrté.

„Počkej! Ani se nehni!“ vykřikl Vilda. „Kde jsi teď?“

„No přece tady,“ řekl Franta nesměle a vzápětí jsme ho měli zase před sebou. V následujících vteřinách se ztrácel a objevoval, až nakonec zajásal:

„Hurá! A mám to!“

Rozplynul se ve vzduchu a hned nato se mé tváře dotkla neviditelná ruka. Polekaně jsem uhnul — a vrazil jsem ramenem do nějaké měkké a vcelku poddajné hmoty. Bylo slyšet, jak něco spadlo.

„Neblázni! Co skáčeš jako koza!“ rozčilila se podlaha. „Málem jsi mi vyrazil oko!“

To už mě přešla trpělivost a chystal jsem se vyjádřit ne právě nejlichotivěji na Frantovu adresu, ale Vilda byl rychlejší:

„Franto! Jak to děláš?“

„Jednoduše! Sedni si do křesla a zatáhni páčkou dopředu.“

Než jsem si uvědomil, o co jde, seděl už Vilda na Frantově místě, položil ruku na páčku a zmizel.

„Do háje, poslední jako vždy,“ zanađával jsem otráveně, když jsem se dostal do křesla. Zlomek sekundy jsem váhal, a pak jsem posunul páčku. Nepocítil jsem žádnou podstatnou změnu na svém těle, ale když jsem se podíval na ruce a na nohy, uviděl jsem jen prázdné sedadlo.

„To je senzace!“ pokřikuje skříň Frantovým hlasem „Teď tak vyjít ven, panečku, nikdo by nás neviděl! To by se ve škole napovídalo!“

„Kdoví jestli,“ pochybuje stůl.

„Ty myslíš, že venku to nepůsobí?“ zeptal jsem se já.

„Mhm... to by se muselo ověřit,“ v duchu jsem si živě představoval, jak si Vilda neviditelným jazykem olizuje neviditelné rty a dívá se před sebe nepřítomným pohledem.

„Tak jaképak úvahy?“ zvolal vesele Franta. „Jde se na to!“

Nebylo to tak lehké. Neviděli jsme jeden druhého, takže jsme se pletli jeden druhému pod nohy, strkali do sebe rukama a šlapali si na paty. Nakonec Vildu napadlo, abychom se chytili za ruce. Tak se nám nejen líp půjde, ale měli jsme i jistotu, že se nikdo neztratí. Ale ukázalo se, že ani podat si ruce není bez komplikací. Než se nám to podařilo, píchl jsem skloněného Vildu asi milimetr pod oko, současně mně Franta šlápl na nohu a jemu zase Vilda, který se lekl a prudce se narovnával, vrazil hlavou přesně do nosu. Okolní stromy byly nuceny vyslechnout celou řadu titulů ze zvířecí říše, které jsme si mezi sebou vyměnili. Shodli jsme se jen v jednom — na okamžik jsme svorně na neviditelnost zanevřeli. Naše nevraživost však netrvala dlouho, už po několika krocích jsme daru neviditelnosti přímo blahořečili. Když jsme totiž dorazili na kraj lesa, zjistili jsme, že tu nejsme sami. Před námi na pěšině stál ukázkový exemplář živočicha, kterého jsme dosud znali jen z knih a z televize. Před námi stál statný lev.

HAVÁRIE, KAPITOLA PÁTÁ, V NÍŽ KRÁL ZVÍŘAT PŘEKAZÍ CHYSTANOU KRÁDEŽ

Pěknou chvíli jsme nehybně stáli proti sobě, my jsme se dívali na lva a lev hleděl upřeně na nás. Přestože jsme byli neviditelní, ovládl mě nepříjemný pocit, že dravec nás docela normálně vidí a že se užuž chystá na nás skočit. Král zvířat však nejevil útočné choutky. Bylo vidět, že je něčím znepokojený — hleděl skrz nás a ocasem se štětíčkou na konci zametal cestu úplně stejně jako kočky, když nemá dobrou náladu. Nozdrami silně vtahoval vzduch, který přicházel od nás, a najednou — hop! Mohutným skokem se hravě přenesl doprava a třemi čtyřmi dalšími pružnými skoky se dostal až před otevřené dveře opuštěného skladiště lesních dělníků. Toho skladiště, ze kterého jsme si před chvílí my vypůjčili krumpáč. Až když s tlumeným zařváním skočil dovnitř, vzpomatovali jsme se konečně i my z ohromení.

„Propánajána!“ oddechl si Franta. „Utíkejme!“

„Ani nápad,“ zadržel nás Vildův hlas. „Nám přece nic nehrozí. Leda kdyby tudy šel někdo jiný... kluci, musíme se postarat, aby nebyl nebezpečný!“

„Ale jak ho chceš zneškodnit? Vždyť nemáš pušku!“

„A k čemu by mi byla? Uděláme to jednoduše: takhle!“ Bylo slyšet tiché kroky a dveře kůlny se zničehonic samy od sebe zavřely, dokonce i závora zvenčí sama zapadla.

„Človče! Ty věříš, že tam zůstane?“ zasmál jsem se.

„Vždyť když se mu zachce, vyrazí to mávnutím pracky!“

„Je to přesně, jak to říkáš — když se mu zachce. Kdyby to byla divoká šelma, dal bych ti za pravdu, ale kde by se tu vzal divoký lev?“

„Hm — a kde se tu vůbec vzal lev?“

„Odněkud utekl. Počkejte... podívejte se, co je to tam?“ V duchu jsem viděl, jak natáhl ruku, aby nám ukázal, ale zřejmě si včas uvědomil, že jeho posunek zůstane navždy skryt našim zrakům, takže dodal: tamhle, na staré cestě!“

Teprve přednedávnem dostavěli asfaltovou silnici, která spojovala Atomovou Lhotu s Elektronkovem; asi ve stometrové vzdálenosti, souběžně s ní, vedla bývalá cesta. Stará silnice byla pověstná tím, jak se klikatila, a protože byla navíc příliš úzká, její zatáčky už způsobily nejednu dopravní nehodu. I teď ležel v příkopě převrácený traktor a za ním se nakláněla do pole hranatá cirkusová vlečka, opřená boční stěnou o betonový patník. Když jsme se probrali z údivu, zjistili jsme, že vagón měl sice zamřížovaná okénka, ale na jeho boku zel čtvercový otvor — nárazem na patník vypadla dvířka.

„Tak je to tedy,“ konstatoval Vilda, když jsme si zblízka prohlíželi trosky vozidla. „Zřejmě zabloudil na starou silnici a nezvládl zatáčku. Ale co je se šoférem?“

„Má rozbitou hlavu a je v bezvědomí,“ hlásil od traktoru Frantův hlas.

„Tak musíme co nejdřív přivolat pomoc!“ zvolal Vilda. „A co lev? Myslíš, že zatím něco nevyvede?“ ohlédl jsem se ke kůlně.

„No... aspoň doufám. Počítám s tím, že vyrůstal mezi lidmi a že je zvyklý na uzavřený prostor. Bude-li tuhle boudu považovat za klec, tak se ani nebude snažit dostat na svobodu. Vždyť jste viděli, jak byl nesvůj, když jsme se s ním potkali u lesa.“

„No počkej!“ ohlásil se Franta. „To bylo proto, že nás větřil, proto utekl do té boudy!“

„To taky není vyloučeno... jenže za chvíli tu vystojíme díru. Fofry, kluci!“

Klusali jsme zkratkou, tunelem v křoví. Za chvíli jsme dorazili k osamělé rozestavěné budově — stavěli tu mateřskou školu, ale stavba se k všeobecné nespokojenosti vlekla hlemýžďím tempem.

„No tohle,“ vzplanul Vilda. „Bodejť by se to neopozďovalo, čert aby je vzal!“

Zlost mého kamaráda byla úplně oprávněná. Bylo už dávno po pracovní době, ale tři muži se tu ještě potloukali. Ovšem ne proto, aby dohnali zameškanou práci — vždyť to ani nebyli zedníci — ale z mnohem méně chvályhodných důvodů: dva nakládali na cizí nákladní auto cihly určené na stavbu školky a třetí je ukládal na korbu auta. Bývalý obecní bubeník Houšek, který měl dohlížet na pořádek na

novostavbě, seděl na bedničce pod rozestavěnou zdí a vydatně si přihýbal z láhve.

„Tak zítra,“ volal k autu. „Přijedete zase?“

„Samozřejmě,“ odpověděl štíhlý chlapík ve starém zeném svetru. „Potřebujeme cihly ještě na garáž. Jo, a nemohl byste nám někde sehnat cement?“

„To víte, že jo! To je pro mě přece maličkost! A... bude, bude?“ významně pohladil láhev.

„Na to můžete vzít jed, že bude!“

„V tom případě si ho můžete odvézt ještě dnes!“

„Skutečně?“ muži naložili cihly a oprašovali si ruce.

„Je ho tak deset pytlů ani ne kilometr odtud,“ důležitě se usmál Houšek.

„A kde to je, strejdo?“

„Támhle,“ bubeník ukázal směrem k nám. „U lesa je sklad lesního závodu. Mají tam stavět nějakou chatu, nebo co. No a stavební materiál mají uložený v kůlně.“

„A nikdo to tam nehlídá?“

„Jděte do háje — kdo by tam trčel tak dlouho?“

„Výborně, strejdo,“ zachechtal se ten nejvyšší z povedené trojice. „Za tuhle zprávu jsme vám dlužni lahvinku něčeho speciálního! Jak se tam dostaneme?“

Houšek ukázal na zbytky polní cesty vedoucí do lesa.

„No nazdar,“ vyjekl jsem. „Oni tam jedou. Otevřou kůlnu...“

Jak ty mizery varovat, to už jsme se nestačili poradit, protože motor zahučel a auto se kymácivě vydalo na cestu.

„Foframa!“ zavelel Vilda. „Franto, ty leť domů a nenápadně zavolej okrskáře. Ale nepředstavuj se!“

„Jasně!“ přisvědčil Franta a jeho hlas se ztratil za rohem.

Uháněli jsme o závod, ale auto, i když jelo oklikou, bylo přece jen rychlejší. Dva z těch tří už otevírali dveře od kůlny a chlap v zeleném svetru rychle vkročil dovnitř.

„Haló!“ zvolal šofér a vyklonil se z okna kabiny. „Tak co, je to tam?“

Odpovědi se nedočkal. Zato chlap ve svetru vyletěl z boudy jako střela, nechal ji i s cementem napospas osudu a mazal si to ostošest k autu.

„Co je? Je tam někdo?“ znepokojil se šofér.

„Lev... lev... lev,“ breptal jeho kumpán, vřítíl se do kabiny a zabouchl za sebou dvířka tak prudce, až se celé auto otřásl.

„Co to blábolíš, ty nemešlo?“

„Dyť ti to říkám! Je tam lev!“ vřeštěl ze všech sil ten druhý.

„Hele,“ řekl šofér mrazivým hlasem. „Už minule jsem ti říkal, abys tolik nenasával. To já jsem znal jednoho, co taky pil jako duha, a ten pak všude viděl bílý myši s červenějma mašličkami. Skončil samozřejmě v blázinci a ty...“

Jeho slova náhle přerušil dunivý táhlý řev podobný zaburácení hromu. Dlouhán, který stál před kůlnou, ztratil v tom okamžiku veškerý zájem o obsah skladu a v následující vteřině se krčil na stříšce kabiny. Ve dveřích kůlny se objevila obrovská hlava s hřívou.

Šofér doslova zamečel — nejspíš proto, že leknutím spolkl ohařek cigarety, a šlápl na plyn tak prudce, že vozidlo se zavytím poskočilo a vyrazilo cestou necestou k nové silnici. Přitom za sebou nechalo postupně nejen celý náklad cihel, které padaly dolů přes přeraženou bočnici, ale i dlouhána, zoufale volajícího o pomoc. Jinak to ani nemohlo skončit: vyděšený šofér nepostřehl, že můstek z pole na násep existuje jen v jeho fantazii, a nákladák se s pekelným hlukem a rachotem převalil na starou silnici, sotva deset kroků od havarovaného cirkusového vozidla. Viděli jsme, jak z kabiny traktoru s námahou vystupuje muž v pruhovaném tričku. Držel se za hlavu a ohlížel se k poškozené vlečce.

„Dneska teda budou mít na pohotovosti co dělat,“ utrousil Vilda a znovu zavřel vrátka boudy. Lev podrážděný hlukem se mezitím zase stáhl do svého útočiště.

„Doufejme, že Franta se dovítí a zatelefonuje taky pro první pomoc.“ Ale to už od Lhoty zaznělo pronikavé houkání sirény. Upřeně jsme se zahleděli na cestu.

V mračnech prachu se k nám řítilo zelené auto hlídky VB. Hned za ním přijížděla sanitka — obvodák byl asi náhodou také na národním výboru.

Vydali jsme se Frantovi vstříc a dorazili jsme k rozestavěné mateřské škole zároveň. My jsme běželi, on se rozhodl použít rychlejšího způsobu přepravy — polní cestou uháněl úplně prázdný bicykl. Pod nedokončenou cihlovou zdí se zastavil, třikrát zazvonil a sám se opřel o míchačku.

„Pane bože,“ vyrazil Houšek ze stísněného hrdla a zakuckal se hltem z láhve. „Proboha... já už blázním!“

„Lidičky... kde jste kdo!“ zavolal. „Pomoc! Já jsem se zbláznil! Jsem blázen! A to všechno z té zatracené... fuj... kořalky!“

A vyskočil z bedničky a vši silou uhodil lahví o nejbližší zeď.

„Franto, tady jsme,“ zašeptal Vilda. Chytili jsme se za ruce a namířili jsme si to k naší stejně zázračné jako záhadné jeskyni.

Atomová Lhota měla tři senzace naráz. Nejdřív se přemílala cihlová aféra a dramatický případ osamělého lva, ale postupem času vzbudila nejvíc pozornosti ta třetí — starý pijan Houšek nevzal od toho dne ani kapku alkoholu do úst.

KROCANŮV KONEC, KAPITOLA ŠESTÁ, KTERÁ SE ODEHRÁVÁ VĚTŠINOU U MAPY

Jistě vám dochází, že všechny tyhle rozumem nevysvětlitelné události pořádně zahýbaly i naší školou. Tehdy jsme ani netušili, že zažijeme další, ještě nevšednější příhody, které nám pořádně zlepší náladu. Totiž, abyste věděli, ve škole v Atomce se dá celkem vydržet. Naši rodiče a vůbec všichni Atomáci rádi a s láskou vzpomínají na své učitele a my jistě taky jednou budeme vzpomínat stejně. Ale teď máme trochu smůlu. Naše zeměpisárka onemocněla a s jejím nástupcem se nemůžeme nějak sehrát. Na hodinu přijde vždycky pozdě, někdy i deset minut před zvoněním, a pak samozřejmě nemá čas na vysvětlení nové látky, takže nám jenom přísně uloží: „Přečtete si učivo na straně té a té, odtud až potud!“ Slušně s námi mluví, jen když se objeví inspekce, a tak se tedy nedivte, že byste ani v pravé poledne a s baterkou v ruce nenašli ve Lhotě školáka, který by ho

měl rád. Ale nejhorší bylo, že jsme vůbec nevěděli, jak si máme s Krocanem, jak jsme mu říkali, poradit. Až jednou...

Stalo se to druhého dne po našem velkolepém objevu v Dračí stěně a po dobrodružství se lvem. Seděl jsem jako obvykle v první lavici. Neumím pochopit spolužáky, kteří se mermomocí derou co nejdál dozadu. Vždyť učitelé se soustřeďují, hlavně při písémkách, především na zadní lavice. Místo vedle mě bylo prázdné, protože Franta z neznámých důvodů nepřišel do školy. První hodina uběhla v klidu a stejně začal i zeměpis — víc než dvacet minut jsme byli ve třídě sami, takže jsme mohli dopodrobna rozebrat včerejší senzační události. Potom se však podivným trhavým pohybem otevřely dveře a Krocan vpadl do místnosti skoro po hlavě. Zničil nás vražedným pohledem a zařval:

„O to jsem se vás neprosil!“ Stáli jsme a nechápavě jsme na něho zírali.

„Rozuměli jste? Čerňane, ty jsi předseda třídy?“

„Ano,“ připustil Vilda. „Promiňte, ale já nerozumím.“

„Mlč! Propříště si nepřeju, abyste mi otevírali dveře! Sednout!“

Sedl si taky, ale hned rozzlobeně vyskočil.

„Služba!“

Vstaly dvě dívky.

„Kde máte mapu?“

„Prosím, soudruhu učiteli,“ povídala nesměle Tereza, vnučka našeho školníka, „my jsme klepaly na dveře, ale vy jste v kabinetě nebyl.“

„Ticho! To není pravda! Byl jsem tam celou přestávku! Raději se přiznejte, že neplníte svoje povinnosti! Zapišu vás do třídní knihy!“

„Ale ony tam skutečně klepaly, já jsem je viděl,“ namítal Vilda.

„To je ale drzost!“ Krocanova tvář celá zrudla, takže každému mohlo být zřejmé, z čeho vzešla jeho přezdívka. „Dej sem žákovskou knížku!“

Vilda sevřel rty, vzal z lavice žákovskou knížku a položil ji na stůl. Tady je třeba poznamenat, že zeměpisář, měl zvláštní zvyk: protože měl věčně rozbité pero, namáčel ho do kalamáře postaveného na stole. Tak to učinil i teď — jenže s jakým výsledkem! Jen namočil

pero do kalamáře, lahvička se převrhla a tmavomodrá tekutina zalila nejen Vildovu žákovskou knížku, ale vytvořila i rozlehlé jezero na rozevřené třídnici. Krocan strnul, žáci v prvních lavicích se zakousli do rtů a Vilda zaťal pěsti založené za zády, až mu zbělely kotníky.

„No tohle,“ zabručel Krocan. „Čert aby to...“

Vzal třídní knihu, slil z ní inkoust zpátky do kalamáře a vyložil ji do okna, aby se usušila na sluníčku.

„Ehm,“ obrátil se pak k Vildovi. „Sedni si! Služba, pro mapu, jedna stojí před kabinetem u dveří.“

Zkoušení začalo jako obvykle: vyvolaný měl ve zlomku vteřiny ukázat na mapě požadovaný geografický údaj, a když se zmýlil třeba jen dvakrát ze tří pokusů, dostal kouli. Takhle to nevypadá nijak zvlášť přísně, jenže my jsme museli ukazovat města, řeky a hory, o kterých jsme neměli ani potuchy.

Krocan přeběhl třídu pohledem — s oblibou totiž vyvolával žáky, kteří vypadali nepřipravení. Rychle jsem nasadil hloupý a vylekaný obličej, což se mi podařilo na jedničku, protože Krocan řekl vítězně:

„Tak začneme... dejme tomu... od první lavice. Turčín!“

Vstal jsem s děsem v očích, ale v duchu jsem se válel smíchy. Na plošince děda Vševěda jsem si stačil už prolístovat celý atlas a troufal jsem si rozdat si to třeba s univerzitním profesorem.

„Nooo,“ protáhl zkoušející medovým hlasem a rozevřel notes. „Mohl bys nám ukázat, kde se nachází... dejme tomu... řeka Razdar?“

„Nemohl,“ prohlásil jsem pevným hlasem. „Taková řeka neexistuje.“

Myslel jsem, že mu zápisník vypadne z ruky.

„Taková řeka neexistuje,“ zopakoval jako pokažený gramofon. Pak přiskočil k mapě, šťouchl tužkou do Kavkazu a zařval: „A co je tohle, co? Co to vytéká ze Sevanu, aha?“

„Prosím, z jezera Sevan vytéká řeka Razdan. Razdar neexistuje.“

Škubl sebou, vykulil oči na mapu a naprázdno polkl — to se mu ještě nestalo. Podíval jsem se úkosem na Vildu. Zakrýval si ústa dlaní a celý se v lavici otřásal potlačovaným smíchem.

„Eeee,“ Krocan upadl do rozpaků. „To je divné. Asi... asi tam bude tisková chyba. Dobře — ukaž, kde leží... dejme tomu... město Bachčisaraj!“

Na okamžik jsem přivřel oči a pak jsem zamířil ukazovátkem na Krym.

„Ale, ale,“ Krocan zamrkal a na jeho hlase bylo poznat, že nějak ztrácí jistotu a pevnou půdu pod nohama. Došlo to tak daleko, že při třetí otázce zapomněl i na svoje věčné „dejme tomu“.

„Ukaž Tripolis,“ nařídil mi úsečně. Nemilosrdně jsem švihl hůlčičkou k libyjskému pobřeží.

„Stačí,“ zabručel. „Sedni si.“

„Mám vám dát žákovskou knížku?“

„Není třeba. Nezkoušel jsem na známky, to bylo jen takové... opakování.“

Třída zašuměla a Bětko, největší treperenda ze třídy, se neudržela:

„Ale... vždyť dostal normální otázky! A všechny uměl!“

„Cože? Pojď k tabuli!“

Bětko vzdychla, vzala žákovskou knížku a ukazovátko a krokem odsouzenec na smrt se vydala k mapě.

„Ták, teď můžeš projevit svoje kvality, Selecká. Ukaž nám, dejme tomu... San Marino!“

Po jeho posledních slovech mapa s rachotem spadla. Vybuchl:

„Nemehla! Jak jste to pověsili! Okamžitě ji dejte zpátky!“

Přiskočilo nás k mapě asi deset, takže se nám podařilo úspěšně roztrhnout šňůru až na třech místech.

„Soudruhu učiteli,“ oznamoval zkroušeně Lojza Buk, „přetrhl se provázek — mapa se nedá pověsit.“

„Tak? No dobře. Všichni na místa, mapu dejte stranou. Každý si vezme čistý papír!“ oznámil jedovatým hlasem.

Věděli jsme, co bude následovat — písemky byly Krocanova specialita. Jeho otázky, jako „Charakterizujte průmyslová odvětví jihozápadního Islandu“, nebo „Který je nejvýznamnější průmyslový závod v Székesfehérváru“, nás už nejednou přivedly na pokraj zdravého rozumu.

Krocan odklopil levé křídlo tabule a dal se do psaní na její obrácenou stranu. Viděli jsme z něho jen nohy, ale podle zuřivého skřípání křídly jsme usoudili, že nás čekají zcela určitě nezodpověditelné otázky.

„Připraveni?“ konečně vyšel zpoza tabule. Každý měl před sebou čistý list papíru. „Zodpovíte celkem...“

Nedopověděl, protože mapa, opřená o zeď u umyvadla, s rachotem spadla. Zeměpisec na nás vrhl další vražedný pohled. Štěpán Hruška, jeden z mála Krocanových oblíbenců, vyskočil a mapu zase postavil.

„Správně, Štěpáne,“ pochválil ho učitel. „A abych nezapomněl, ty nebudeš psát kontrolní práci. Zaběhneš...“

Prásk! Mapa znovu spadla.

„Sedni si!“ zaječel Krocan. „Nemehlo! Takhle se staví mapa!“ a vlastnoručně ji opřel o stěnu. Potom k nám měl menší kázání o obou rukách levých u dnešní mládeže, přičemž nám dával pohledem zcela jasně najevo, že přítomná mládež se nijak nevymyká z této masy nemohoucích nešiků. Potom se vrátil k tabuli:

„Tedy... kde jsem to přestal? Ano, zodpovíte cel...“

Prásk! Mapa zničehonic sklouzla stranou a navíc shodila z umyvadla porcelánový hrníček.

„Hrom do toho! Vyneste ji ven! Nebo ne — nechte ji ležet, a hotovo! Tedy... zodpovíte celkem tři otázky. Odpovídejte co nejstručněji a nepokoušejte se opisovat! Koho chytím, ať si mě nepřeje!“

Neustále se na nás díval svým zlým pohledem, přitom energicky obrátil tabuli a prohlásil:

„Začněte! Máte na to deset minut!“

Třicet párů očí se vykulilo, třicet úst se otevřelo dokořán a otevřely se i dveře; do třídy vpochodoval sám ředitel školy, který vzápětí také ustrnul, protože se podíval na tabuli. Bylo na ní červenou křídou a tiskacím písmem nadrápáno:

1. F kterích potokách chitají ribáři ribi?
2. Vi jmenujte průmyslové podniky ve Velkých Ochlastovicích!
3. Gde se viráběj buřti...

Krocan zrudl tak, že nepochybně překonal všechny svoje rekordy, potom zezelenal a hned nato zbledl jako stěna. Ředitel však ne-

projevil pochopení pro jeho snahu postupně předvést duhu. Jeho pohled putoval z tabule na pohozenou mapu, z ní sklouzl na zničenou třídnici a odtud se znovu vrátil k tabuli. Na čele mu vyvstala žila: tento příznak jsme dobře znali — tentokrát však jeho hněv nebyl namířen proti nám.

„Soudruhu učiteli,“ řekl suše. „Buďte tak laskav a počkejte na mě v kabinetě.“

Krocán vstoupil mezi lavice krokem náměsíčníka a zmizel za dveřmi. Ty se vzápětí zase otevřely a ve třídě propukl uragán radostného nadšení — vstoupila naše zeměpisárka. Já jediný jsem zachoval rozvahu: Ne že bych se neradoval z jejího návratu; ale o moc víc mě zaujalo něco jiného — uprostřed mé lavice ležel úlomek červené křídly. A že nám oznámili konec vyučování a prohlídku zoologické zahrady, jsem taky moc nevnímál. Poslouchal jsem totiž šepot, který vycházel z prázdného místa vedle mě:

„Tak co říkáš, Stando, že je ta neviditelnost docela dobrej vynález!“

DVANÁCT TAŠEK, KAPITOLA SEDMÁ, VE KTERÉ DOJDE K PSÍMU NADĚLENÍ

Uplynulo několik dní a naše pozice ve škole se stále lepšila. Nebylo dne, aby přinejmenším jeden z nás nedostal aspoň jednu dobrou známku. Hlavně Vrabcovi nevycházeli z údivu — donedávna mohl Franta půjčovat žákovskou knížku spolužákům, aby s ní strašili rodiče, a teď do ní přibýval jeden úspěch za druhým! Nejpodivnější bylo, že i Franta se změnil. Přestal se vysmívat těm, kteří se učili a snažili; a jednou se mi dokonce svěřil, že je to vlastně docela příjemný pocit, vidět jakou má máma radost z jeho výsledků.

Denodenně jsme hned po obědě utíkali pod Dračí stěnu, odvalili jsme maskovací balvan od vchodu do jeskyně a tam jsme se rychle a snadno připravili na následující den ze všech předmětů kromě tělesné výchovy — na tu jsme nikdy žádná kouzla nepotřebovali. Na skalní plošinku v Dračí stěně jsme už nechodili, podařilo se ním totiž zjistit,

že „paprsky děda Vševěda“ působí se stejným účinkem i v jednom z křesel tajemné komnaty. Za křeslem byl na trojnohém podstavci umístěný přístroj, který vypadal jako reflektor, a byl, kdoví jestli jen náhodou, namířený na jedno ze šestnácti oken. Za oknem bylo ve tmě vidět slaboučké matné světlo — byl to otvor, který vedl ze stěny na skalní plošinku.

Vstal jsem z křesla. Franta seděl zabořený do protějšího sedadla a bavil se tím, že zneviditelňoval a znovu přiváděl na světlo světa nejrůznější předměty. Vilda hleděl na stůl a zamyšleně si olizoval rty. Věděl jsem dobře; u čem přemýšlí — od samého začátku nám nešlo z hlavy, kdo vlastně vybudoval tuto laboratoř, vybavenou neobvyklými přístroji. I když jsme se často celé hodiny přímo utápěli v dohadech, na kořen té věci jsme nějak pořád nemohli přijít.

Je lo práce nějakého génia? Jestliže ano — kde je: kroč se nám neukáže? Má snad nějaký důvod pro to aby zůstal neznámý? Je to náš člověk, nebo cizinec? Anebo... , mého podvědomí se dotkla nějaká myšlenka souvisící s draky, ale nedařilo se mi ji zachytit — čím víc jsem se o to snažil, tam víc mi unikala. Užůž se mi zdálo, že to mám, když . . .

„Kluci,“ řekl Franta, který se už dávno vzdal přemýšlení o původně zelené stěně. „Co kdybych nechal zmizet Bleska a pak bych ho pustil do města? To by byl cirkus! Bylo by slyšet, jak štěká, a pes nikde!“

Jeho slova zapůsobila na moje myšlenky jako uragán na hrst peří: nápad se mi ztratil a já jsem byl ochoten v té chvíli hněvu Frantu uškrtnout.

„Nevymýšlej si zase hlouposti!“ odsekl jsem. „Sám bys ho taky neviděl, nemohl bys ho teda zpátky zviditelnit a Blesk by nakonec umřel. Jak bys ho například krmil co?“

Franta se uvážlivě zahleděl na jezevčíka, který se mu motal kolem nohou, a v rozpacích zneviditelnil papírek z čokolády. Jen co se mi papírek ztratil z očí, dostal jsem nápad, po kterém mě přešla i zlost:

„Víš co, zkus zneviditelnit naše chleby s máslem! Uvidíme, jak nám bude chutnat neviditelné jídlo!“

Tašku se svačinou, kterou jsme si ten den přinesli s sebou do naší tajné studovny, jsem odložil na místo, které bylo pro tento účel podle mého názoru nejvhodnější — do bílé kovové skříně připomínající velkou ledničku. Frantovi nebylo nutno nic říkat dvakrát. Přistoupil ke skříně, stisknutím páčky otevřel dvířka, sehnul se a vzal tašku s jídlem do ruky. Sotva se narovnal, vykřikl a zůstal stát jako solný sloup.

„Co... co je to zase za zázrak?“ koktal a držel tašku daleko od těla. Ale tahle taška nebyla příčinou jeho úžasu, nýbrž druhá, navlas stejná, která ležela na dně skříně tak, jak jsem ji tam před hodinou položil. Franta chvíli váhal a pak ji taky zvedl. Měl teď přes ruku viset dvě úplně stejné tašky — jenže ve skříně se octla třetí, která se ničím neodlišovala od prvních dvou. Přiskočil jsem k „ledničce“ a vyndal z ní tu třetí tašku. Sotva jsem ji vytáhl, objevila se na jejím místě další. Tu vytrhl zevnitř Vilda, následující jsem bral já a další zase Franta. Za chvíli jsme vlastnili deset k nerozeznání stejných tašek a na dně skřínky ležela třináctá.

„No nazdar!“ spráskl Franta ruce, když zjistil, že v každé jsou tři krajíce chleba s máslem. „Kdy to všechno sníme?“

„Nikdy! Vždyť by to vystačilo i pro Alibabu a čtyřicet loupežníků, a ještě by zbylo pro, Sněhurku a sedm trpaslíků!“

„Ale co s tím uděláme? Přece to nemůžeme jen tak zahodit... co to děláš!“

„Zavírám to,“ odpověděl Vilda. „Chci si něco vyzkoušet.“

Přibouchl dvířka, stáhl dolů páčku na pravé straně a znovu skřínku otevřel. Byla prázdná:

„A je to,“ řekl spokojeně. „Jinak bychom si museli otevřít velkoobchod s chlebem s máslem.“

„Víte co?“ ožil jsem. „Dáme tam peníze, mám u sebe dvoukorunu.“

„Výborná myšlenka,“ pochválil mě Vilda. „Zkus to. Dej ji na dno, zavři skřínku, vytáhni páčku... tak, a můžeš otevřít.“

Vzal jsem minci a na jejím místě se okamžitě objevila druhá. Za pár minut jsme měli všichni kapsy plné kovových dvoukorun. Když jsme odhadli, že zásoby by mohly pro naše skromné potřeby vystačit, zavřel jsem dvířka, stáhl páčku dolů, zase ji zvedl a skřínku jsem

zavřel. Nebylo v ní nic. Složili jsme chleby a peníze jsme sesypali do tří tašek a začali jsme je počítat. Cítil jsem se jako středověký zbojník, který se dělí se svými kumpány o naloupenou kořist.

„Prima,“ měl radost Franta. „Zítra si půjčím stovku a...“

„A nic,“ skočil mu do řeči Vilda. „Stokoruny jsou očíslované — za pár dní by tu už byla Bezpečnost a hledala by v Atomce penězokaze, protože všechny stovky by měly stejnou sérii a číslo. Zůstaneme pěkně u mincí. Raději...“

Nedomluvil a sloupec mincí se mu s cinkotem rozsypal po šedozelené podlaze. Kulil oči na skříňku. Podíval jsem se tam taky a strnul jsem. Uvnitř stál Frantův Blesk a s nedůvěrou očichával její zadní stěnu. Když zpozoroval, že mu konečně věnujeme pozornost, rozradostněně zavrtěl ocasem, a než jsme mu v tom stačili zabránit, vyskočil ven. Za ním druhý, třetí, čtvrtý...

Jako leopard jsem se vymrštil z podřepu ke skříni. Ve vzduchu jsem se srazil s Frantou a Vildou, a zatímco jsme se váleli na zemi a vzájemně si nadávali, ze skříně vyskakovali další jezevčící. Nakonec se mi podařilo přibouchnout dvířka nohou, Vilda stáhl páčku a tím přístroj vypnul.

Vstali jsme ze země a podívali jsme se na sebe. Chytil jsem se za hlavu: po místnosti pobíhalo několik desítek či stovek psů. Všichni byli jako jeden — s levým uchem nakřivo a se světlou skvrnou nad kořenem ocasu. V prvním okamžiku jsem se nemohl ovládnout a hystericky jsem se rozesmál, ale Vilda se na mě podíval tak, že z mého smíchu se okamžitě vyvinul záchvat kašle.

„Utečme!“ vykřikl Franta a chtěl se rozběhnout pryč.

„Stůj, blázne!“ chytil ho Vilda za rameno. „Vždyť by všichni vyrazili za tebou a rozběhli by se rovnou do Atomky! Každý z nich určitě zná cestu stejně dobře jako ten první. Co řekneš doma, když přivedeš dvacet psů?“

„Pane bože!“ zasténal Franta místo odpovědi.

„Vem si jen toho vašeho,“ navrhl jsem mu. „A ostatní zažene-me.“

„No jo, ty chytráku, ale jak ho poznám?“ Franta se rozpačitě drbal ve vlasech, což mělo znamenat, že hluboce přemýšlí.

„A vy si myslíte, že ti ostatní se dají odehnat?“ smál se nám Vilda. „To si pište, že by všichni běželi za námi!“

„To je pravda, Blesk zná cestu domů odevšad,“ přisvědčil Franta. „Musíme je dostat pryč odtud, daleko! Ale... kam? A... jak?“

Přemýšleli jsme, až se nám z hlav kouřilo. Problém, zdánlivě jednoduchý, vypadal neřešitelně.

„Poslyš, Franto,“ osvítila mě vtom spásná myšlenka. „Byl jsi někdy s Bleskem v Elektronkově?“

„Ne. Proč se ptáš?“

„To znamená, že by se odtamtud nedokázal vrátit?“

„Pochybuju. Tak daleko ještě nikdy nebyl.“

„Výborně, takže se jde na procházku! Poslouchejte! Kilometr odtud...“

Podrobně jsem jim vysvětlil svůj plán a oba moji kamarádi ho přijali s nadšením. Za chvíli jsme už kráčeli lesní pěšinou směrem od Atomové Lhoty. Asi za pět minut jsme došli k silnici. Rovnoběžně s cestou se vinul chodník oddělený od ní jen úzkým pásem křovin. Před námi, za námi i okolo nás pobíhal houf hnědých jezevčků očuchávajících křovíčka. Co chvíli se některý z nich zastavil u nejvhodnějšího stromu nebo sloupu a zdvihl zadní nožku. Všichni jsme se v duchu úpěnlivě modlili, abychom nepotkali někoho známého. Naše putování proběhlo naštěstí celkem hladce, pomineme-li skutečnost, že jedno z protijedoucích aut málem skončilo v příkopu, když šofér uviděl v lese smečku úplně stejných psů.

Zhluboka jsme si oddechli, když jsme konečně stáli před železničním náspem. Po obou stranách tratě se táhl hustý les, silnice zůstala daleko za námi. Kromě šumění stromů a ptačího křiku bylo všude ticho.

„Myslíš, že zastaví?“ zeptal se pochybovačně Franta a sedl si do trávy.

„Doufám. Vždycky, když jsem tu byl, stál tu tenhle nákladní vlak dvě tři minuty, nikdy neměl volno — podívejte se!“

Rameno semaforu se právě spustilo do polohy stop.

„V pořádku,“ poznamenal Vilda. „Ted už musíme jenom čekat. Jen aby se nám ti blázniví hafani zatím nerozutekli!“

„Blesku! K noze!“ zavelel Franta.

Všichni jezevčíci se rozběhli k němu a začali se mu přátelsky otírat o lýtká. Franta zbledl, zakousl se do rtů podíval se na nás a polohlasně řekl:

„Až... až je mi jich líto posílat je bůhvíkam do světa.“

„No, ještě se nakonec rozbřeč,“ řekl jsem mu co nejdrsněji, ačkoliv i mě zaplavila lítost při pohledu, jak je to hejno Blesků přítulné. „Mysli raději na to, jak by tě přivítali doma, kdybys přišel s celou touhle čtyřnohou bandou!“

„To by byl náš konec,“ připojil se Vilda věcně. „Museli bychom s barvou ven a bylo by po jeskyni.“

„Právě. A museli bychom se normálně učit.“

Teprve tento můj argument zapůsobil. Franta se zamyslel, pak přikývl a rezignovaně mávl rukou. Přesně v tom okamžiku, jakoby na jeho povel, zaznělo z levé strany tratě pískání lokomotivy. Za chvíli nás minula i s prvními vozy, potom začal vlak zpomalovat, až se se skřípáním zastavil. Nečekali jsme. Vilda vylezl na nejbližší vagón s vysokými bočnicemi, my jsme se sehnuli a začali jsme mu podávat psy. Blesk byl dobře vycvičený a poslušný, takže ani jeden z jezevčíků se nepokusil o útěk, když ho Franta zavolal. Psů rychle ubývalo, už jsem Vildovi podával posledního.

„Spadl jsi z višně, nebo co?“ vytrhl mi ho Franta zuřivě z ruky. „Jednoho si přece chci nechat!“

Vilda se ještě jednou podíval na neobvyklý náklad na vagóně a slezl dolů na násep. Byl skutečně nejvyšší čas — sotva seskočil, strojvedoucí zapískal a vlak se dal pomalu do pohybu. Z vagónu zazněl mnohohlasý štěkot. Franta zamrkal, podezřele rychle se odvrátil a se psem v náručí běžel do lesa.

Pěknou chvíli jsme šli mlčky. Až když v dálce dozněl hukot nákladních vagónů, řekl Franta:

„Kluci! Čím víc si ho prohlížím, tím víc se mi zdá, že právě tohle je můj pravý Blesk!“

„Myslíš?“ zapochyboval jsem.

„Vím to určitě! Hele, tady za uchem má malou ranku. Dnes ráno se škrábl o drát na brance. Je to určitě on! To je prima!“ zajásal a radostně přidal do kroku.

Čistě shodou okolností jsem si všiml, když jsem podával jezevčíky na vagón, že všichni bez výjimky měli za uchem podlouhlý škrábanec, ale byl jsem zticha. Vilda na mě spiklenecky mrkl a potom jsme už beze slova mazali domů.

**ČERVENÝ KNOFLÍK,
OSMÁ KAPITOLA,
VE KTERÉ FRANTA PODNIKNE LOV NA VOSU
S PODIVNÝMI DŮSLEDKY**

Byl červnový den. Slunce hrálo každý den horlivěji a my jsme úměrně tomu stále častěji přemýšleli o blížících se prázdninách. Co noha nohu mine jsme se vlekli po rozpálené cestě, mávali jsme aktovkami a nahlas jsme kuli plány na dva měsíce volna, přičemž jsme skákali jeden druhému do řeči. Po vydatném obědě, spokojení a smíření s celým světem, jsme si dokázali jen stěží představit, že by někdo mohl mít jinou náladu než my. Proto nás zarazilo, když jsme z posledního domu Atomky, vzdáleného od lesa, co by kamenem dohodil, zaslechli dětský pláč.

Zastavili jsme se. Před domkem staré Blažkové si hráli její vnu-ci, pokud se jejich činnost dá nazvat hrou. Pětiletý Pavlík za sebou tahal velké dřevěné auto a na něm měl naložené černobílé kotě. Za autem se batolil jeho menší bráška a se srdcervoucím nářkem se dožadoval kotěte, které mu Pavel u vědomí převahy staršího povýšeně odmítal vydat. Taková idyla nebyla ovšem ničím novým — už dva týdny, co se kotě znenadání objevilo u Blažkových, vznikaly o právo na jeho vlastnictví mezi sourozenci neúprosné boje.

Dorozuměli jsme se jediným pohledem. Franta podal Vildovi svou tašku, přiskočil k autíčku, sebral předmět sporu a bez ohledu na žalostný řev obou kluků pelášil pryč. Protože se v tom okamžiku vyskytla v nebezpečné blízkosti stará Blažková, neváhali jsme následovat jeho příkladu. Babka nám nikdy nebyla příznivě nakloněná.

Podle ní se svět dělil na dobrou a špatnou polovinu a nás tři z neznámých důvodů zařazovala ke zjevům vysloveně záporným. V tom momentě bychom věru byli stěží schopni rozumně vysvětlit po-

hnutky našeho činu, proto jsme považovali za rozumnější urychleně opustit nebezpečný prostor. Byl opravdu nejvyšší čas — za námi letělo nejdřív koště, po něm lopatka, a nakonec i tetčina zlostná slova v jejím skřípavém podání:

„Že se nestydíte, darebáci! Hned jím to kotě vraťte! Slyšeli jste, vy lotři zatracení?“

Ale lotrům ani nenapadlo se zkroušeně vrátit a vysvětlovat babce princip jeskynního kopírovacího stroje, nakonec ten byl i pro ně naprostou záhadou, a tak pokračovali v hanebném ústupu.

„Tak vy tak? No počkejte!“ Bábin hlas se vyšplhal do neuvěřitelných výšek, ale jeho intenzita slábla s přibývajícím vzdáleností. „Však já vám ukážu! Abyste věděli, hned to jdu říct k vám domů, a taky do školy, a taky...“

Co hrozného s námi zamýšlí babka Blažková, jsme se už nedověděli, protože jsme po prudkém sprintu zahruli za strom a postranní cestou jsme se pustili lesem k Dračí stěně.

„Fuj,“ vydechl jsem si úlevně po tom výkonu. „Doufám, že jsem nevyžil víc než polovinu mlíka.“

„A proč sem vláčíš nákupy?“ podivil se Vilda.

„No... chtěl jsem si ušetřit zbytečné chození a šel jsem sem rovnou z obchodu. Na zítřek si musím přečíst jenom přírodopis, všechno ostatní už znám. Potom zanesu nákup domů a letím na hřiště.“

„Já jsem si to taky tak naplánoval,“ ohlásil Franta, „jenže já nemusím do obchodu, jenom na poštu, dát tam tuhle ten balíček, prosil mě o to strejda Kohout.“

„Nezapomeň, že máme množit i míč,“ připomínal Vilda. „Ale napřed kořata.“

Franta přikývl, otevřel kopírovací skříň a za chvíli se ubíral zpátky se čtyřmi kořaty navzájem si podobnými jako vejce vejci; padl na něho los, aby je odnesl zpátky malým Blažčatům.

Vrátil se za čtvrthodinku. My s Vildou jsme stáli u stolu. Po delším váhání jsme z něho sňali průhledný příklon. Ukázalo se, že není ze skla, ale z lehoučké průhledné hmoty. Hluboce jsme se zabývali otázkou, k čemu je dobré jasně červené tlačítko vsazené do sněhobílého kruhu s černou obrušou.

„Zase dumáte nad tím zázrakem?“ vysmíval se nám Franta už ode dveří. Ten vždycky bagatelizoval naše badatelské úsilí. „Že vás to baví! Já jsem dostal cestou daleko lepší nápad! Přímo vynikající!“

Neprojevili jsme ani zdvořilý náznak zájmu — příliš dobře jsme znali Frantovy vynikající nápady. Jeho to však neznechutilo a pokračoval:

„Víte, co udělám? To neuhádnete! Vezmu tenhle připínáček, zneviditelním ho... ták... a zítra ho dám Lojzovi na židli. Páni, ten bude dělat... hernajs firmajs!“

„Nesmysl,“ zabručel Vilda. „A co se najednou zlobíš?“

„Ale... ty pitomý vosy! Po jedné jsem se ohnal a...“ nedopověděl, zatvářil se jakoby nic, dřepł si a začal rukama šmátrat po zemi.

„To jsem zvědavý,“ nedokázal jsem zadržet smích, „jak ho chceš teď najít! Jednou na to věčné zneviditelnňování doplatíš!“

„Pitomý vosy,“ nadával Franta nelogicky a cílevědomě prohmatával podlahu.

„Proč pitomý?“

„Protože vletí vždycky jenom dovnitř, tady votravujou, ale ven už netrefí.“

Příčina jeho hněvu přeletěla kolem nás, usadila se na opěradle křesla neviditelnosti a pochopitelně zmizela z dohledu. Franta natáhl ruku a stlačil páčku — vos a lezla po opěradle. Vyskočil a rozehnal se po ní sandálem, hmyz však nemeškal a vzlétl. Lovce vos vzápětí zavyl, odhodil sandál a po levé noze odskákal do sousedního křesla.

„Co děláš? Snad tě nepíchla?“

„Kdepak! Je to daleko horší! Právě... právě jsem našel ten připínáček!“ a s trpitelskou grimasou si vytahoval cosi neviditelného z bosého chodidla.

„Dobře ti tak,“ mínil jsem. „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“

„Děkuju, nemusíš mě poučovat. Já jsem včera taky dostal jedničku z přísloví.“

„Na vosy se musí jít vědecky, a ne tak primitivně — sandálem,“ zasáhl Vilda. „Nejlepší by bylo vymyslet proti hmyzu nějaké smrtící paprsky.“

„Pch! Vosa se akorát lekne nějakých smrdících paprsků...“

„Ne smrdících,“ urazil se Vilda. „Smrtících!“

„Kašlu na tvou vědu..., a abys věděl, tuhle pitomou píchačku naschvál zabiju sandálem, abys měl vztek. Dívej!“

Přikradl se ke stolu — vosa důstojně pochodovala po odloženém průhledném krytu. Franta se najednou vztyčil, zaklonil se a ze všech sil uhodil. Dopadlo to přesně stejně, jako jeho matematické písemky — výpočet byl chybný. Sandál se mihl kolem příklopu a dopadl na nechráněný červený knoflík.

„Jsi jako děcko!“ pohoršil se Vilda. „Málem jsi rozbil...“

Zmlkl, Blesk zavrčel, Franta vykřikl a já jsem vyjekl. Kulatá okna na obvodu místnosti se nečekaně zatáhla tmavými pláty. Ze stěn a ze stropu se znenadání vysunuly asi tři tucty článkovaných ohebných tyček zakončených podivnými svěráky nebo kleštěmi, a než jsem se vzpamatoval, čtyři z nich se pevně zmocnily mých lýtek a zápěstí mě jako hračku zvedly do vzduchu. Vzápětí mě něco ostrého bodlo do ramene, v hlavě mi zahučelo a obklopila mě tma, temnější než bezhvězdná noc.

DRUHÁ ČÁST

DRUHÉ DVEŘE, KAPITOLA DEVÁTÁ, VE KTERÉ SE MUŠKETÝŘI ROZPLÁČOU

Octli jsme se v podivném světě, ve kterém nic nebylo skutečné. Visel jsem na lustru obrovské tovární haly, pode mnou se proháněly jízdní oddíly a vedle lustru kroužila na vysavači závratnou rychlostí stará Blažková. Jezdci pod námi byli zahalení do bílých prostěradel a v rukou drželi dřevěná kružítká, jaká známe z hodin geometrie.

Uprostřed haly trůnil na bedně strejda Fixnámol a mával mi na pozdrav velikánským balónem. Balón náhle vzlétl, připlaval ke mně, dotkl se mé hlavy... a vtom mě ovládl zvláštní pocit: místo hlavy jsem měl lehoučký balón, a ani moje tělo nic nevážilo. Jako bájný Ikarus jsem se vznášel úplně sám prostorem a měl jsem jen jedno jediné přání — aby let nikdy nekončil.

Továrna i s bláznivými jezdci někam zmizela a kolem panovala neproniknutelná tma. Hlubokou temnotu však zakrátko prot'al paprsek světla a v dálce se zamihotal roj svatojanských mušek. Houf tančujících světýlek se přibližoval a přibližoval, chtěl jsem natáhnout ruku, abych se na jedno podíval zblízka, ale svaly mi vypověděly poslušnost — nemohl jsem pohnout ani malíčkem. To mě znepokojilo. Zhluboka jsem se nadechl, abych nabral sil na nový pokus — a hle! Do chřípí mi pronikla rajská vůně a mým jakoby provzdušněným tělem se rozlilo příjemné oživující teplo. Sluch mě informoval o bzučivé melodii plné povzbuzujících a optimistických tónů a v ústech jsem cítil nasládlou chuť. Zdroj světla v popředí zářil stále jasněji, bzučení se ozývalo stále víc a víc, ale najednou utichlo, jako by uťal.

Náhle jsem znovu pocítil svoje tělo. Ležel jsem na něčem neobyčejně poddajném a měkkém, v konečcích prstů mě píchalo a do tváře mi zavanul proud chladného vzduchu. Nejdřív jsem úspěšně pohnul prsty na nohou a s trochou námahy se mi podařilo zvednout

levou ruku. Přesně v tom okamžiku tma i se svatojanskými muškami zapadly do minulosti a já jsem otevřel oči.

Zpoloviny jsem seděl a zpoloviny ležel v pohodlném křesle, které se pomaloučku zdvihalo a podpíralo mi záda, dokud jsem se úplně neposadil. V kruhové místnosti, stále zalité příjemným, zeleným světlem, se od oněch dramatických a ohromujících událostí nezměnilo skoro nic. Musím zdůraznit slovo skoro, protože něco nového tu přece jen bylo: nade mnou se vznášelo u stropu průsvitné těleso, které svým tvarem připomínalo víko od rakve. Z jeho vnitřních stěn vyčnívaly rourky a hadičky, zakončené širokými přísavkami podobnými lékařským stetoskopům. Bohužel, nestačil jsem podezřelé „víko od rakve“ podrobněji prozkoumat — ve stropě se nehlučně odkryl tmavý otvor, víko vklouzlo dovnitř a otvor se uzavřel.

Rozhlížel jsem se kolem. První, co jsem zjistil, bylo, že mám na sobě jen pruh světlé látky přehozený přes bedra a hodinky na zápěstí. Trenýrky, tričko, kalhoty i sandály zmizely. Můj pohled se pak střetl s neméně udivenýma Vildovýmá očima a stejně vyjeveně na nás třesl rozespálý zrak Franta, uveleбенý ve třetím křesle. Na čtvrtém křesle si hověl Blesk, stočený do klubka. Protože jemu nikdo kůži nesvlékl, vesele vrtěl ocasem a plácal jím do opěradla. Byl to jediný zvuk v místnosti, nepočítáme-li monotónní bzučení vycházející z útrobu stolu.

„Kluci,“ Franta se držel za hlavu. „Co se stalo? Kde jsou moje šaty?“

Pokrčil jsem rameny, slezl jsem z křesla a podíval jsem se na hodinky. K mému překvapení stály. Stály, ačkoliv jsem je natahoval cestou do mlékárny a jindy šly celých čtyřia dvacet hodin. Polekal jsem se — musel jsem s nimi někde o něco narazit. To by mi tak scházelo! Doma teda budou mít radost!

Sundal jsem nešťastné hodinky a přitom jsem si všimnul zajímavé věci: měl jsem paži od zápěstí až po loket rozpíchanou drobnými červenými vpichy.

„To je divný,“ vyrušil mě Vilda. „To se mi už dávno nestalo. Zastavily se mi hodinky.“

„Cože, tobě taky?“ podivil jsem se. Ukázalo se, že hodinky se nezastavily jen Frantovi — zapomněl si je dnes doma.

„Kluci!“ vykřikl najednou Franta. „Vždyť já mám rozpíchanou celou ruku!“

Beze slova jsem mu nastavil svoje zápěstí. Franta se naježil: „Mně se to všechno nějak nelíbí. Pojd'me radši odtud, než se zase vrátí ty železný chobotnice!“

Ani nečekal na odpověď, vyskočil, přiběhl ke dveřím, stlačil modrou polokouli a navyklým sebejistým pohybem vykročil vpřed. Zaúpěl, protože narazil čelem na kov — dveře se neotevřely! Marně jsme po řadě přistupovali k polokouli, marně jsme své pokusy prováděli prosbami i hrozbami — dveře se ani nehly. Když se je nakonec Franta pokusil otevřít pořádným kopancem, odskákal s nadávkami po jedné noze do nejbližšího křesla.

„Je zle!“ oznamoval Vilda se zlověstným výrazem. „Určitě nás tu uvězní majitel laboratoře. V minulých dnech nás jenom pozoroval a teď nás chce potrestat.“

„Jen ať přijde!“ zuřil Franta a třel si chodidlo. „Já mu řeknu...“.

Nedověděli jsme se, co míní říct našemu vězniteli, protože Vilda mezitím přešel místnost a po krátkém zaváhání stiskl polokouli u druhých dveří, proti našemu obvyklému vchodu. Ve stěně to zabzučelo, nad východem zablikalo známé fialové světýlko a dveře se bez odporu otevřely. Ztuhli jsme v očekávání, ale když nikdo nevcházel, vyrazili jsme s vítězným křikem ven. Ve dveřích jsme se však zastavili a nepříliš duchaplně jsme se dívali před sebe.

Druhý východ vedl sice do tmy, ale ne do naší jeskyně. Schodiště tu nebylo — před námi ležela jen malá plošinka a zpoza jejích okrajů se na nás šklebil černý prostor, přesahující svými gigantickými rozměry všechny hranice představivosti. Nebyl však jednolitě černý — neobvykle plasticky ho vyplňovaly tisíce větších i menších zářících bodů a místy i svítící mlhoviny nejrůznějších tvarů. Nejbližší mlhovina se klenula rovnou před námi, začínala i končila tak daleko, že jsem poprvé v životě pochopil smysl nekonečna. Nepotřeboval jsem, aby mi někdo vysvětloval, co to je — hned jsem poznal, že to nemůže být nic jiného než Mléčná dráha.

Obloha byla úplně jiná, než jak jsme ji znali doposud. Nechávám vůbec stranou, že jsem marně hledal Velký vůz a ostatní známá souhvězdí — obloha sama o sobě byla odlišná. Byla nemilosrdně

černá, její stálý namodralý nádech zmizel. I hvězdy se změnilly — ani je nenapadlo šibalsky mrkat — svítily chladným a neměnným světlem, podobné studeným a strnulým rybím očím. Mračna hvězd nás obklopovala zprava i zleva, zepředu i zezadu, ba i dole, pod plošinkou, ležely koberce svítících bodů. Zvlášť ty se zdály tak blízko, že mě zachvátilo pokušení natáhnout k nim ruku nebo je zamíchat nohou jako piliny plavoucí po hladině. Odolal jsem sice tomuto nesmyslnému nutkání, zato všudybyl Franta se ani tentokrát nezapřel. Natáhl ruku před sebe — a narazil na něco neviditelného. Opatrně jsem následoval jeho příkladu a zjistil jsem, že je před námi hladká, absolutně průhledná stěna.

„Ach jo,“ vydechl jsem ulehčeně. „Je to jenom sklo. Tak přece je to obrazovka. Už jsem si začal myslet...“

Nebylo mi souzeno dokončit načatou větu. Už předtím se mi zdálo, že obraz na velkolepé plastické obrazovce se sotva postřehnutelně pohybuje, ale teď se to jasně potvrdilo. Z levého okraje obrazovky se totiž znenadání vynořil světlý oblouček, čím dál tím víc se zvětšoval, až pronikl téměř do středu panorámatu. Neuplynuly snad ani dvě minuty a převážná část hvězdné oblohy zmizela za obrovskou nazelenalou koulí, která visela v prázdně před námi. Matně světélkující těleso bylo pokryto světle žlutými, zelenými a modravými skvrnami, ale větší část jeho povrchu byla pokryta souvislou bílou barvou. Kouli místy jako by halil slaboučký opar.

„Země,“ vydechl Franta a přímo se přilepil na obrazovku, vytvořovanou do mírného oblouku.

Všichni jsme si zaclonili oči rukama. Země se totiž postupně začala ztrácet za pravým okrajem obrazovky a zleva se začalo objevovat docela jiné těleso. Bylo sice nepoměrně menší, jeho kotouč se dal přirovnat snad tak Měsíci, ale bylo zato stotisíckrát zářivější. Za chvíli visela téměř uprostřed vesmíru, jak se nám zdálo, ohnivé bílá a oslepujivě zářící koule. Dokázal jsem se na ni dívat jen zlomek vteřiny, potom jsem se musel odvrátit a přivřít oči, před kterými se mi pak rozbíhaly pestrobarevné kruhy. I tak jsem si však stačil všimnout, že z koule vyčnívají do tmy na dvou nebo třech místech dlouhé a tenké ohnivé jazyky.

„Protuberance! Stando! Franto! Proboha!“ Vilda vykřikl, jak jsem ho ještě nikdy neslyšel, a odskočil dozadu.

„Co se plašíš, vždyť je to nádhera,“ Franta byl nadšením bez sebe a prohlížel si Slunce škvírou mezi prsty. „Normální televize takový záběr nikdy nedokáže!“

„Televize?“ Vilda ztěžka dopadl na sedadlo a jeho hlas zněl tak divně, až mi mráz přeběhl po zádech a srdce mi sevřela úzkost. „Tak vy si pořád myslíte, že tohle je televize?“

Zapotácel jsem se, kolena se mi podlomila náhlou slabostí a neurčitý pocit hrůzy a zoufalství mi úplně zatemnil smysly. Franta vpadl do místnosti, jako kdyby ho bodla vosa, chytil Vildu za ramena a zdřevěnělým jazykem ze sebe stěží vykotal: . „Ty... ty... ty myslíš..., že... to... není...“

„Samozřejmě že ne!“ zvolal Vilda stejně zoufale.

„Co... co to teda je?“

„Přímo hled“, Vildův hlas se zlomil, „...přes okno...“

Zachytil jsem se veřejí, protože nohy mě úplně přestaly poslouchat, a zdálo se mi, že ztrácím vědomí.

„Kde jsme?“ zavřeštěl Franta. „Kluci, kde to jsme?“

„Nevím, ale... letíme!“ Vilda se vrhl do křesla a rozvzlykal se. Franta kapituloval hned po něm a já jsem se nezachoval o nic mužněji.

Nevím vůbec, jak dlouho jsme takhle svorně plakali, v paměti mi utkvělo jen to, že se k nám z kolegiality přidal i Blesk táhlým vytím. Když jsme se konečně jakžtakž uklidnili, bojácně jsme se chytili za ruce a znovu jsme vylezli na plošinku naší rozhledny.

ZNOVU NA SVOBODĚ, KAPITOLA DESÁTÁ, VE KTERÉ SE DVEŘE KONEČNĚ OTEVŘOU

„Drak! Třetí drak!“ Vilda se první odvážil to vyslovit, i když nikdo z nás při pohledu na úchvatné vesmírné divadlo už ani v nejmenším nezapochyboval, že letíme meziplanetárním prostorem, že naše záhadná skalní laboratoř nemůže být ničím jiným než kosmickou lodí

vytvořenou neznámými konstruktéry a že je totožná s třetím ohnivým dračím vozem, který podle prastarých bájí zůstal uvězněný v podlí Dračí stěny. Po Vildových slovech jsem si uvědomil, že to pro mě vlastně ani není novinka: vzpomněl jsem totiž na ono odpoledne, kdy jsem uvažoval o původu tajemné místnosti. Tehdy jsem užuž chytil tu pravou myšlenku za ocas, ale Franta mě v nejlepším vyrušil a já se pak marně snažil vzpomenout si na ten nápad, který mi unikl. Teď se mi ta myšlenka vrátila s neobyčejnou zřetelností. Ale zase, stejně jako tehdy, ji zahnal Frantův rušivý vpád.

„Kluci! Není ta Země nějaká divná? Podívejte se, vůbec nevypadá jako glóbus!“

„To teda jo,“ konstatoval jsem posměšně. „Zapomněli na ní vyznačit rovnoběžky a poledníky a z pólů jí nečouhá zemská osa!“

„To ne, ale nějak... nemůžu určit světadíly!“

„Franto!“ vyskočil Vilda. „Víš, že jsi to vystihl? Skutečně, nejde na ní nic rozeznat. Kde je třeba Afrika? Nebo Grónsko? Nebo cokoliv jiného?“

Soustředěně jsme se zadívali na nazelenalou kouli. Země byla z převážné části zahalena mraky a jen tahle rozsáhlá pásma oblačnosti mohla být logickým vysvětlením toho, že jsme naši planetu nepoznávali — charakteristické kontury světadílů, jak je známe z map a globusů, pokrývaly mraky. Svrátil jsem čelo a ještě jednou jsem se zkoumavě zahleděl na „kouli zaplňující teď už skoro celou obrazovku. Celou obrazovku... celou obrazovku! Jak jsme na to mohli nepřijít!

„Kluci!“ vykřikl jsem a vyskočil jsem do vzduchu. „Podívejte se! Vždyť my klesáme! Země je přece pořád větší a větší!“

„Človče! Je to tak! A já jsem si toho vůbec nevšiml!“ Vilda se plácl do čela. „Klesáme! Klesáme... nebo padáme,“ dodal pochmurně. „Snad bude rozumnější vrátit se do kabiny, sednout si do křesel a čekat, co bude dál.“

„Proč?“ zaprotestoval Franta. „Z křesla neuvidíš nic!“

„Jenže v křesle to možná aspoň přežijeme. Kdoví, jestli se to sklo, nebo co to vlastně je, při přistávání nerozbije?“

„Určitě je pevné, vydrží!“

Vilda už nestačil odpovědět. Za námi zazněl trhavý ostrý hvízd, postupně zesiloval a nabýval na ostroti a nad vchodem do pozorovatelný začalo rytmicky pulsovat červené světlo.

„Tady to vidíš!“ zvolal Vilda. „Rychle dovnitř!“

Tentokrát nás nemusel přesvědčovat. Vtrhli jsme do kabiny, a jako by nás někdo hnál, vrhli jsme se každý do svého křesla. Dveře na plošinu se zavřely, hvízdavé zvuky umlkly a pulsující světlo zhaslo.

Upřel jsem svůj pohled na řídicí pult — ničím jiným nemohl onen trojúhelníkový stůl být. Vypadal teď neobyčejně oživeně — na malých okrouhlých obrazovkách se vlnily různé křivolaké čáry, obraz se chvěl a svíjel jako vyplašený hadi a nad obrazovkami se třásl světlo malých žlutých a modrých lampiček.

„Myslíte, že to přistane?“ obával se Franta. „Co když se zřítíme? Anebo co když spadneme do moře? Neměli bychom to nějak řídit?“

„No prosím, jen do toho,“ ušklíbl se Vilda, plácl se clo stehna a ukázal na pult, který se teď už doslova hemžil celou záplavou pestrobarevných světýlek, vysmívajících se naší neschopnosti. „Jak se v tom může někdo vyznat!“

Franta se chystal ještě něco říct, ale Vilda najednou přimhouřil oči, přiložil si prst na ústa a ukazováčkem ukázal na podlahu. Zapolouchali jsme se. Zesponu zazníval sotva slyšitelný zvuk a na elipsovitých obrazovkách začaly blikat nazelenalé záblesky. Bzučení nepřestávalo, naopak, měnilo se ve stále hlasitější a hlubší, až basové hučení, které způsobovalo vibraci celé kabiny a nepříjemné chvění až v morku kostí. Po centrální obrazovce stále hustěji proudily tmavé i světlé čáry, tak trochu připomínající televizní vysílání, že jsem podvědomě očekával, kdy místo nich naskočí důvěrně známý nápis Porucha není ve vašem přijímači. Mezi čarami se rozsvěcovaly a zhasínaly třpytivé kroužky a každou chvíli proskakovaly přes celou obrazovku rozvětvené elektrické výboje. Hučení se už neozývalo jen zpod podlahy — bylo ho slyšet ze všech stran, ba zdálo se mi, že zvenčí, zpoza stěn, je slyšet skřípání, syčení a svištění. Na jedné z obrazovek se objevily skvrny s nerovnými okraji, ručičky na stupnici pod ní poskočily úplně vlevo a na stropě začal zářivě kmitat světelný osmiúhelník. Celá místnost se zalila načervenalým svitem.

Měl jsem sto chutí vyskočit, chtělo se mi křičet, ale nemohl jsem se ani pohnout, jazyk mi zdřevěněl a celý jsem byl jako z olova. S ohromnou námahou jsem nakonec dokázal obrátit aspoň hlavu a podívat se na kamarády. Vilda ležel s přimhouřenýma očima a rty měl jako úzkou čárku a v bledé Frantově tváři bylo zřetelně napsáno, že by se raději viděl kdekoliv, jen aby to bylo nejmíň sto tisíc kilometrů odtud. Oba měli pořádně zarosená čela a mně také stékaly po tvářích horké kapky, pálily mě v očích, ale neměl jsem síl zvednout ruku a otřít si je.

Hučení sílilo, opěradlo křesla se mi měkce navalilo na záda a před očima se mi roztancovaly krvavé kruhy v šíleném kolotoči. Viděl jsem jako v mlze, jak se uprostřed řídicího pultu rozsvítila další světýlka. Přivřel jsem na okamžik bolavá víčka a znovu se přede mnou objevil hrůzostrašný i čarokrásný obraz vesmíru. Zarazil jsem se. Uvědomil jsem si, že tu něco chybí, marně jsem se však pokoušel upamatovat si, co to je. Tušil jsem jen, že to musí být něco životně důležitého, něco, v čem je i klíč k vyřešení záhady „třetího draka“.

Hučení se stávalo nesnesitelným. Ručičky na cifernících se nervózně zachvívaly, na elipsovitých obrazovkách vířil ohňostroj plamenných jisker a na ústřední obrazovce vzplanul ohnivě jasný kříž, který přímo hrozivě zvětšoval svoje rozměry.

Náhle celou plochu obrazovky protřela bílá čára, rozštěpila se na stovky otáčejících se chuchvalců a ty se v nepředstavitelném chaosu navzájem prolínaly, vznikaly a zanikaly. Obrazovka vzápětí úplně zčernala. Řev, který drásal naše nervy až k nesnesení, v tom okamžiku dozněl klesajícím nízkým tónem a došlo k tomu, v co jsem už přestával věřit — obklopilo nás hrobové, přímo hmatatelné ticho.

Zkusil jsem zvednout ruku — nevyžadovalo to žádnou námahu. Posadil jsem se. Blesk, který celou tu dobu žalostně kňučel Frantovi u nohou, teď vyskočil svému pánovi na kolena a radostně se rozštěkal.

„Přistáli jsme,“ prohlásil Vilda, opřel se rukama o opěradlo a vstal. Franta ho ale stejně předběhl — shodil jezevčíka na zem a potácel se ke dveřím. Jeho spěch se mi nelíbil. Pořád jsem se nemohl zbavit intenzivního pocitu, že nám tady něco hrozí.

„Franto, stůj!“ zvolal jsem. „Neotvírej!“

„Zbláznil ses, nebo co?“ Franta se zastavil a vrhl na mě nechápavý pohled. „Proč bych neměl otevřít? Snad tu nemíniš trčet? Já chci domů a basta.“

„Standa má pravdu, přece nepůjdeme do města v téhle maškarádě,“ podpořil mě Vilda a ukázal na naše látkové spodky. „Vždyť vypadáš jako domorodec!“

„Mám snad čekat, až se někomu uráčí vrátit mi kalhoty a košili?“

„Ale já tě nezdržuju proto,“ vysvětloval jsem mu. „Mne se nelíbí...“

„A mě zase nezajímá, co se tobě nelíbí. Jde se!“ odstrčil mě stranou, a než jsem stačil uplatnit nějaké argumenty, položil prst na výstupní polokouli. Pokrčil jsem rezignovaně rameny a zadíval jsem se na svou aktovku. Za ní ležel černobílý fotbalový míč. A při pohledu na tu kouli z kůže jsem si náhle uvědomil, co mi chybělo při nedávné představě naší oblohy: byl to Měsíc.

Vyslovit jsem to už nestačil, protože dveře se právě otevřely a z Frantova hrdla se vydral klokotavý zvuk. Vilda vyhekl, naklonil se dopředu, strhl si z nosu brýle, zuřivě si je utíral neexistujícím rukávem a pak si je znovu nasadil na nos. Blesk s podrážděným zavřením vyskočil na schůdky a ani já jsem nezůstal pozadu a přistoupil jsem k východu z rakety.

Ovanul mě svěží, ozónem prosycený vzduch, ale jeho omamnou vůni jsem vzápětí přestal vnímat, jak mě zaujal pohled, který se mi naskytl.

OTŘESNÉ POZNÁNÍ, KAPITOLA JEDENÁCTÁ, VE KTERÉ CHCE TROJICI MUŠKETÝRŮ LECCOS SEŽRAT

Jednou, ještě když jsem byl malý usmrkaný prťásek, jsem dostal zápal plic a čtyři dny a čtyři noci jsem se zmítal ve vysokých horečkách. Ale ani tehdy, ve chvílích vrcholného blouznění, jsem si nedokázal vyfantazírovat takový obraz, jaký jsem uviděl teď.

Krajina před námi vypadala jako halucinace. První, čeho jsem si musel nutně všimnout, byla obloha. Byla neuvěřitelně sytě modrá, o mnoho modřejší, než jak ji zachycují reklamní barevné fotografie cestovních kancelářů. Azurově modré nebe nenarušoval ani jeden obláček. Jen daleko na obzoru se hrozivě vlnila stěna nahnědlých mračen. Její vrchol lemovala světle žlutá čára, z níž šlehalý namodralé světelné výboje. Tamodtud zaznívalo i hřmění, které k nám doléhalo sice tlumeně, ale zato bylo možno z velké vzdálenosti jeho zdroje uhodnout, že intenzita musí být obrovská.

Podíval jsem se o něco níž. Proti našemu vchodu se rozprostíral les, který se táhl v nedohledném pásu až k horizontu, k oné velkolepé stěně z bouřkových mračen. Stromy, mezi nimiž jsem marně hledal aspoň jeden ze snámých druhů, nebyly zelené — převládala u nich spíš nažloutlá barva s trošku rezavým odstínem, nápadně připomínajícím vrchol podzimu. Země i rostliny se leskly, což nasvědčovalo tomu, že se tudy musel nedávno přehnat pořádný liják. Ze světle žluté půdy nevyrůstalo ani stébelko trávy a nalevo od nás se valila široká kalná řeka, z jejíž hladiny vystupovala řídká mlha. Přibližně na půl cesty k ní vyčnívaly ze země dva podlouhlé balvany.

„To se na to vykašlu!“ zaúpěl Franta. „My jsme přistáli v Africe!“

Podíval jsem se na Vildu a naše pohledy se střetly — v jeho očích se zračil obrovský otazník. Zvědavého jezevčíka mezitím omrzelo stát na schůdcích. Seběhl dolů, na půdě, která se leskla jako sklo, se však znovu zastavil a s pokrčenou přední packou začal větřit. Nato se obrátil k nám a krátce zaštěkal.

„Máme jít za ním!“ zaradoval se Franta, a než jsme ho mohli zadržet, přenesl se elegantním skokem přes schody dolů. Dopad už byl méně efektní — náš skokan uklouzl, s plácnutím dopadl na záda a dobré dva metry se nepříliš důstojně klouzal blátem. Vůbec ho to však neznechutilo — vstal, setřel si z nohou a z pruhu látky okolo beder žluté bahno a kýval na nás, abychom ho následovali. Znovu jsme se s Vildou na sebe podívali, ale pustili jsme se dolů po schodech.

Půda byla bahnitá a poddajná. Při každém našem kroku zaznělo mlaskavé začvachtání a prsty mi pokaždé zalila řídká kaše. Dovedete

si asi představit, jak musel po onom nedobrovolném skluzu Franta vypadat.

„Fuj,“ zanádal zhnuseně. „Tak se mi zdá, že jsme přistáli v močálu.“

„A to horko!“ utíral jsem si pot z čela. Vedro skutečně převyšovalo teplotu kovářské výhně, takže mi slunce přímo spalovalo holé tělo, chráněné jen pásem příjemně chladivé látky, který jsem měl uvázaný kolem beder. „Musí být nejmní čtyřicet ve stínu.“

„A kdo ti říká, abys chodil do stínu?“ zasmál se Franta.

„Bodejt' by nebylo horko, když jsme na rovníku,“ ukázal Vilda na zem. Až pak jsem si všiml, že nevrhám stín napravo ani nalevo, dopředu ani dozadu — stín byl přímo pode mnou! Vyvrátil jsem hlavu — a skutečně, do běla rozžhavené slunce stálo přímo v zenitu.

V cestě nám ležely dva balvany. Franta je obešel bez povšimnutí, ale já jsem se rozhodl jeden z těch pahorků využít a rozhlédnout se po okolí. Sotva jsem se však na něj vyšvihl, bylo to, jako by vypuklo zemětřesení: skalisko se mi pohnulo pod bosými chodidly, pocítil jsem silné trhnutí a v následující vteřině jsem dostal příležitost seznámit se s mazlavým blátem stejně důvěrně jako Franta. Po třetím kotrmelci se mi podařilo zastavit. Vzepřel jsem se na lokty a vytřeštil jsem oči. Obě skály se hýbaly! Nemotornými skoky se začaly vzdalovat k řece. Pohybovaly se čím dál tím rychleji, pak se z nich náhle vysunuly dlouhé blanité výrůstky a balvany namáhavě vzlétly.

„C... co... co to bylo?“ dar řeči se mi vrátil, až když létavci zmizeli za hřebenem stromů. Zuby mi už přestaly cvakat, jen kolena se mi ještě mírně chvěla. „T... to... přece nemohl být... p... pták!“

„To nebyli ptáci! To byli ještěři!“ vřískal Franta. „Dobře jsem si jich všiml. Jenže byli nějak kulatý! Na ještěry teda vůbec nevypadali!“

„Tak byli to ještěři, nebo ne!“ rozčilil jsem se a plival jsem z úst litry řídkého bláta.

Vilda neřikal nic. Stál a se zaraženýma očima hleděl na protější břeh, kde létavci přistáli. Potom se pomalu otočil a pustil se po břehu tam, kde se řeka přibližovala k lesu. Oba břehy byly hustě zarostlé a vládlo na nich dokonalé ticho. Když nepočítáme nás, nejevila krajina žádné známky života.

„Copak tu nikdo nežije?“ rozhlížel se Franta. „Vypadá to tady úplně opuštěně.“

„Jak to, nikdo nežije!“ odsekl jsem podrážděně. „A ti skalnatí ještěři, nebo ještěři skály — ti nebyli živí?“ a strčil jsem mu pod nos ruce, pokryté tenkou vrstvou bláta. Potom jsem se sklonil k vodě a dal jsem se do mytí zaschlé břčky.

„Možná že jsme přistáli v neobývané oblasti. Budeme muset vyhledat nějakou osadu.“

„Ale co jestli tam budou lidožrouti?“ znepokojil jsem se, ale dál jsem si myl ruce ve vlažné vodě.

„Nebylo by moudřejší vrátit se k raketě a odletět do Evropy?“

„To bych rád věděl, jak chceš s tím zázrakem letět,“ řekl Vilda uštěpačně. „Mě víc zajímá, kde vlastně jsme.“

„Já tipuju Kongo nebo Zambezi, ale může to být i povodí Amazonky. Kluci, představte si, jak budeme v Atomce slavní a jak se budeme vytahovat, že jsme se koupali v... proboha! To přece není možný!“

Ukazoval vpravo. Tam na okraji lesíka stál maličko v popředí osamělý strom, který svou výškou jen málo převyšoval průměrně urostlého člověka. Byl podivný nejen svým zabarvením — zdálo se, že neroste normálně z půdy, ale že stojí na dlouhých vyčnívajících kořenech, ne nepodobných nohám pavouka. K tomu stromečku se krradl Blesk. Opatrně se přiblížil k tenkým kořenům, nedůvěřivě je očichal a pak se postavil ke stromu bokem a zvedl zadní nohu, jak to obyčejně dělají všichni psi, když narazí na strom nebo sloup či patník. K činu však nedošlo — strom se zakymácel a přesunul se o dobrého půl metru dál. Blesk zaštěkal a pustil se za ním, ale ani strom nelenil a zrychlil svůj pohyb. Směřoval k okraji lesa. Těsně před zrzavou hradbou stromů se jezevčík zastavil — úplně popletený se obrátil a vrátil se k nám.

Vyjeveně jsem se podíval na Vildu. Oči měl zase zamžené, konečkem jazyka si olizoval suché rty, a jak se zdálo, přestal nás úplně brát na vědomí. Díval se vlevo, kde rostlo ze země — přirozeně taky na nožkách — několik podivných rostlin. Přejel si dlaní po bradě. Rostliny byly nažloutlé a jejich listy, stejně jako jejich lodyhy, byly

téměř průzračné. Dole byly úzké, ale směrem nahoru se postupně rozšiřovaly, až se ve výšce mých ramen měnily na jakési lopaty.

Vtom nad námi něco zabzučelo. Franta bolestně vyjekl a pleskl se dlaní po lokti. Sedělo tam cosi, co vypadalo jako zmačkaná kuchyňská utěrka s ošklivou hrudkovitou hlavou, pevně zahryznutou do Frantovy pokožky. Franta udeřil ještě jednou. Utěrka těžce vzlétla a na Frantově paži se objevila drobná ranka, ze které vytékala krev. Utěrka zabzučela nade mnou, zřetelně jsem jí rozeznal hákovitý zobáček na hlavě. S odporem jsem odskočil a ohnal jsem se po létajícím hadru rukou. Útočník se mi vyhnul, přeletěl kolem lopatkovitých rostlin — a vtom se jedna z nich prodloužila na dvojnásobek, vymrštila se a švihla po létajícím hadru svým koncem. Bzučení utichlo.

„Fuj,“ otrásl se Franta. „Dobře mu tak! Brr, co to bylo za potvoru? A co ji to vlastně sežralo?“ přestal si třít poraněný loket a přiblížil se k první lopatě. Ta se však najednou vymrštila, stejně jako předtím její sousedka, švihla sebou směrem k Frantovi a přísála se na krvácející ranku tak rychle, že nestačil ani zareagovat.

„Aúúú! To bolí!“ zaječel a chtěl utéct, jenže lopata ho nepustila.

„Pomoc! Kluci, pomoc!“ křičel Franta a volnou rukou mlátil do přisáté rostliny. Vysvobodili jsme ho od projevu její náklonnosti jen s vypětím všech sil. Rána krvácela ještě víc než předtím.

„Dost! A foframa do letadla!“ nařídil Vilda úsečně.

Udýchaní a zablácení jsme doběhli ke schůdkům. Úplně vyčerpaný prudkým sprintem jsem se chytil zábradlí a namáhavě jsem vykročil vzhůru. Vrazil jsem do Vildy, ten se polekaně otočil a upřel na mě vyděšené oči.

V tom okamžiku se mi najednou všechno spojilo, chybějící Měsíc, podivné tvary souhvězdí, nenormální bílé Slunce, příliš modrá obloha, pohybující se stromy i nevidaní živočichové. A jako na divadle jsme s Vildou jednoduše zvolali:

„Nejsme na Zemi!“

**HLAD,
KAPITOLA DVANÁCTÁ,
KTERÁ OPĚT ZAČÍNÁ SLZAMI,**

A KONČÍ SETKÁNÍM SE STARÝM ZNÁMÝM

„Já jsem říkal, že se to má šoférovat,“ naříkal Franta, když už jsme zase seděli v křeslech, vyhýbali se pohledem otevřeným dveřím a už podruhé za krátkou dobu jsme si ulevovali pláčem. „Teď jsme v nějaké Tramtárii nebo ještě dál!“

„Tak jsi měl řídit, když máš tolik řečí!“ rozhněval se skrz slzy Vilda. „Já se sice vyznám trochu v motorkách, ale téhle technice rozumím asi jako orangutan autobusu! A vůbec, ty máš nejmíň co povídat. Sám jsi to zavinil — kdybys nebláznil s tou vosou, mohli jsme být teď doma.“

„Tak já jsem to zavinil? A co vy dva? Kdo dal dolů kryt z toho tlačítka, co? A vůbec, zavinil to Standa, protože kopl mičudu do té díry, a ty, protože jsi navrhl prokopat se do Dračí stěny!“

„No dovol,“ zaútočil jsem. „Jestli se teda chceš vracet takhle dozadu, tak koneckonců jsi vinen ty. Kdopak to vlastně objevil paprsky děda Vševěda?“

„A kromě toho,“ přidal se Vilda, „už jsme ti se Standou mockrát říkali, že jednou doplatíš na to tvoje věčný zneviditelnování. Nebýt připínáčku... ale,“ mávnul znechuceně rukou. „Už se stalo, nechme toho. Hádky nám nepomůžou.“

„To je fakt,“ utrousil jsem. „Raději vezmem rozum do hrsti. Co myslíte, jak dlouho jsme letěli?“

„Podle toho, kde jsme. Jestli je tohle jenom Mars nebo Venuše, tak jsme pryč jen pár týdnů, ale...“

„Ty jsi se zbláznil!“ vyskočil Franta. „Vždyť ani ne před dvěma hodinama mě poslal strejda Kohout na poštu s tím balíkem!“

„Ovšem,“ pokračoval Vilda, „jestli jsme dál . . .“.

„Tobě opravdu přeskočilo! Přece nechceš tvrdit, že jsme někde na Jupiteru! Tam se přece, to víš sám nejlíp, nedá žít!“

„Kdo mluví o Jupiteru? Já myslím — ale nelekněte se... že jsme o moc... o moc... dál!“

Teď i já jsem začal mít podezření, že to s Vildovým duševním zdravím není v důsledku předcházejících událostí úplně v pořádku. Upřeně jsem se na něho zadíval.

„Snad nechceš říct, že jsme někde mimo... mimo...“,“ bál jsem se říct nahlas, co mně logicky vyplynulo z jeho řeči.

„Přesně tak, mimo sluneční soustavu,“ doplnil mě klidně. „Uvažujte! Vědci už dávno zjistili, že na Venuši ani na Marsu vyšší formy života neexistují, o ostatních planetách ani nemluvě. A že nejsme na Zemi, to jste viděli sami.“

„Kecáš,“ řekl Franta nejistě. „Já jsem četl, že vesmírný let by musel trvat několik desetiletí!“

„To nepopírám. Taky jsem o tom četl.“

„No vidíš, a my jsme letěli jen pár hodin.“

„Jsi si tím jistý? Proč se teda zastavily Standovi a mně hodinky?“

„Možná... možná že jste s nimi o něco uhodili!“

„Oba dva?“

„Co já vím? To máte vědět vy dva!“

Považoval jsem za vhodné zapojit se do rozhovoru.

„Vilda má pravdu. Já jsem svoje hodinky nikde nepoškodil — teď už jdou normálně, jen co jsem je natáhl.“

„Ale... ale v tom případě bychom museli mít hlad, nemyslíte?“

To neměl říkat. Po jeho slovech mi vnitřnosti sevřela taková mučivá bolest, že jsem se v křesle zvrátil dozadu. očima se mi mihla maminka v proužkované zástěře, jak se točí kolem sporáku, a prostřený stůl. Neudržel se a slabě jsem zasténal.

„Taky máš hlad, co?“ zamumlal Vilda s tváří v dlaních.

„Vidíte?“ triumfoval Franta. „Před chvílí jsme obědvali, a už máte hlad. A to chcete tvrdit, že jsme vydrželi bez jídla celé roky?“

„Jíst se dá nejen ústy. Když ležel můj strýc v nemocnici po operaci žaludku, tak ho čtrnáct dní živili přes injekce. Celou ruku měl takovou — hele!“ a Vilda se pohladil po ruce, na místě, které měl plné puntíků.

Skříčeně jsem se zadíval na strop, na místo, kde po mém probuzení zmizela „rakev“ s hadičkami a trubičkami. Franta se odmlčel, zřejmě se vyrovnával s tím, že Vilda má zase pravdu. Najednou hlasitě zavzlykal a za necelou hodinu jsme se potřetí svorně rozbřečeli.

„To nám houby pomůže!“ Franta se překvapivě ovládl jako první a rozzlobeně uhodil pěstí do opěradla. „Raději se podíváme, co máme k jídlu!“

„To bych řekl, že máme! Vždyť jsem byl v mlékárně! Dáme tašku do skříně a budeme mít co jíst do konce života!“ S novou energií jsem vyskočil a rozběhl jsem se k zadní stěně, kde za křeslem ležela vedle míče a Frantova balíčku moje nákupní taška.

„Pěkně děkuju,“ povzdechl si Franta. „Denodenně přežvykovat chleba a zapíjet ho mlíkem!“

Nejdřív jsem sáhl po konvičce. S udiveným konstatováním, že je podezřele lehká, jsem odkryl víko, a běda, stokrát běda! Byla beznadějně prázdná, jen na dně prosvítal našedlý povlak. Zmocnilo se mě neblahé tušení. Chytil jsem pytlík s chlebem — papír se mi okamžitě rozpadl mezi prsty a na podlahu se vysypala kupička plesnivě zeleného prášku.

„Že jsme se ale dobře najedli!“ uštědřil jsem bezbranné tašce pořádný kopanec. Nato mi pohled zabloudil na balíček a já jsem ožil znovuvzkříšenou nadějí.

„Franto! Co máš v tom balíku?“

„Sám nevím. Je tam něco menšího a těžšího.“

„Konzervy!“ zajásal jsem.

Netrpělivě jsme roztrhli rozpadávající se obal a na podlahu se s rachotem a zvoněním sesypala hromada železných destiček. Jen dvě z nich dopadly na zem bez hluku — jedna s nápisem PLIVAT NA ZEM A VODIT PSY DO PRODEJNY JE PŘÍSNĚ ZAKÁZÁNO si vybrala za místo přistání Frantovu bosou nohu, a druhá, s oznámením STANOVÁNÍ NA POZEMKU JEN S POVOLENÍM NÁRODNÍHO VÝBORU, si to úspěšně namířila na nechráněný palec mé levé nohy. Nedbali jsme další tabulky, s textem ZACHOVEJTE NA-PROSTÉ TICHŮ, zavyli jsme jako kojoti a s nadávkami jsme všichni naházeli do kouta. Teď už nám bylo jasné, že strejda Kohout dal Frantovi k odeslání ukázkovou zásilku ze své nové dílny a ještě jasnější bylo, že se nenajíme.

„V kapse od kalhot jsem měl kousek čokolády,“ zašeptal smutně a taky protismyslně Vilda. „Jenže co z toho, když nemám kalhoty?“

„Hernajs firnajs!“ Franta vzteky jen prskal. „Kdo nám je mohl ukrást? A proč právě kalhoty? A vůbec, kde je někdo, kdo řídí tenhle krám? Kde je nějaký kosmonaut?“

„Hele, tady se právě jeden rozčiluje,“ ukázal jsem na něho.

„Co? Já? Promiň, ale viděl jsi už někdy kosmonauta oblečeného do kapesníku?“

„Ne. Já jsem dodneška totiž neviděl žádného kosmonauta.“

„Nehádejte se!“ tišil nás Vilda. „Někdo... nebo spíš něco kabinu zatím řídilo a bez chyb, takže jsme naživu. Určitě se to o nás postará i dál.“

„To jo, ale co když se to hloupý něco bude domnívat, že po přistání jeho povinnosti končí?“ namítl jsem. Kdyby nám aspoň vrátilo šaty!“

„To je fakt,“ přitakal rozhořčeně Franta. „Bez šatů mě nedostanete ven ani párem volů. Napřed motýl, pak ten plevel — všechno to tady kouše, do háje s takovou nevychovanou planetou! Vůbec bych se nedivil, kdyby tu nebyli žádní lidi,“ a svým proslaveným obloukem si odplivl ven otevřenými dveřmi.

Frantova poznámka nám připomněla jeho nedávná poranění. Pečlivě jsme mu je prohlédli: ranka po kousnutí od létající utěrky se mu už zacelila, ale červená skvrna lopatkovitého tvaru byla pokrytá pupenci jako po řádném popálení od kopřiv.

„Bolí?“ zeptal se Vilda soucitně.

„Kdepak! Jenom to trochu svědí. Už jsem na to zapomněl. Ale ven nepůjdu!“

„Máš pravdu. Tam to může pokračovat tak, že bychom měli po hladu — než bychom se stačili najíst, sežralo by něco nás.“

Opět zavládlo ticho. Seděli jsme, každý se věnoval svým myšlenkám, a hledali jsme východisko z absurdní a nemožné situace, ve které jsme se nedobrovolně, ale vlastním přičiněním octli.

„Opravdu nemáme nic, co by se dalo sníst?“ zdvihl hlavu Franta.

Pohled mi zabloudil k Bleskovi, ale tuto myšlenku jsem zavrhl v zárodku. Žaludek mi sevřely nové, bolestivé křeče.

„Chrrr, vrrr, uch!“ zuřil Franta. Vypadal tak zuřivě, že jsem čekal, kdy začne štěkat a kousat. „Když si představím, že jsem dnes...

teda... tehdy nedojedl doma oběd a že jsem předevcírem zahodil támhle do chodbičky paštikovou konzervu, tak bych...”

Vyskočil a my s ním. Nevím, co si o nás myslel Blesk, ale pro jistotu nám uhnul z cesty a ze strany úkosem přihlížel tomu, co se dělo potom. Pokuste se představit okrouhlou kabinu kosmické lodi a v ní polonahé kluky, jak tancují splašený divošský tanec nad maličkou plechovkou. Ani Bleskovi jsme se nelíbili, protože pohoršeně zaštekál, a já se vsadím, že si říkal: Pro všechny psí kosti, tolik krávu pro jednu konzervu! Pak vyběhl ven. Ukázalo se, že otevírání konzervy bez otvíráku nebo nože vyžaduje stejné množství námahy jako práce v kamenolomu. Přitom výsledky jsme měli daleko bídňější, než na Dračí stěně. Vyzkoušeli jsme železnou tabulku nápisem CHRÁNĚNO PAMÁTKOVÝM ÚRADEM, víko od konvičky i konev samotnou, házeli jsme konzervu na podlahu, mlátili jsme s ní o schůdky i o zábradlí a otloukli jsme s ní všechny neexistující rohy a hrany, ale to všechno se stejným účinkem, jako když se pevnost bombarduje peřinami. Tvrdohlavá plechovka sice po čtvrt hodinovém mlácení o stěnu změnila tvar — dostala podobu deformovaného křížence ručního granátu se želvou — ale nadále nejevila nejmenší ochotu vydat nám svůj drahocenný obsah. Rozzuřený Franta ji nakonec chytil a hodil ji do kouta na hromadu tabulek, které zakazovaly a nařizovaly všechno možné.

„Kéž by posel hladem ten, co vynalezl konzervy! Mám hlad jako žralok! Teď by se měla objevit nějaká ta potvora, co by nás chtěla sežrat! Já už bych jí ukázal! Já sežeru ji!“

„Výborně, připrav se. Hned můžeš začít,“ řekl jsem. Na prostranství před raketou — kde se vzalo, tu se vzalo, pomalu a rozvážně si to šinulo zvíře velké jako odrostlé tele. Z hlavy mu vyrůstaly čtyři rohovité výrůstky a jeho tělo pokrývala dlouhá srst zelenomodré barvy s příčnými světlejšími pruhy. Poznal jsem ho na první pohled — nebyl to nikdo jiný než náš starý známý zelený jelen, namalovaný na reklamním štítě hostince v Atomové Lhotě.

**ŠEDIVÝ ČTVEREC,
KAPITOLA TŘINÁCTÁ,**

VE KTERÉ SE FRANTA STANE KMOTREM A MUŠKETÝRI MAJITELI ÚPLNĚ NOVÝCH OBLEKŮ

Nepamatuju se, kdo seběhl první po schůdkách dolů, náhle jsem se však přistihl, že běžím čvachtajícím blátem, stříkajícím zpod našich chodidel, a že těsně vedle mě uhánějí s krvelačným výrazem v tvářích Vilda s Frantou! Zelený jelen nám dovolil přiblížit se asi na sedm kroků. Potom na nás vrhl pohled plný neskrývaného opovržení a pлавnými skoky se vzdaloval směrem k lesu. Zastavili jsme se a pozorovali, jak mu stromy uctivě uhýbají z cesty, dokud se nám neztratil z dohledu.

„Tak. A další chod nám zdrhl z talíře,“ mumlal si pro sebe Franta, když jsme se otráveně vlekli zpátky k raketě. Slunce — jak jsme žhavou bílou hvězdu kvůli zjednodušení nazývali — se sklonilo kousek k východu. I teplota ovzduší maličko poklesla, ne však natolik, aby nám to přineslo nějakou citelnější úlevu. Pokožka mě nesnesitelně páčila a po tváři mi neustále stékaly pramínky potu.

„Žhavá planeta!“ pokračoval Franta, kterého vůbec neodradilo, že si jeho předešlých poznámek nikdo nevšímal. Protože nikoho nikdy nenapadl vhodnější název, pojmenování se mezi námi ujalo a Franta se stal kmotrem vesmírného tělesa. „Podle mě by bylo nejrozzumnější nasbírat pár kamenů a pokusit se ulovit nějakého jiného jelena.“

„Ulovili bychom nanejvýš úpal,“ odpověděl Vilda.

„Ach jo! Tak se pojd'me aspoň ochladit. Skočíme tamhle do řeky...“

„Rovnou do chřtánu nějaké potvory, hladové jako my.“

„To je fakt,“ mávl Franta rukou. „Ani čehý, ani hot. O co to má lepší takový pes. Běhá si, kde se mu zachce, žrádlo si najde po čichu a ucítí i každé nebezpečí!“

Mimoděk jsme se rozhlíželi, kde je Blesk. Uviděli jsme ho všichni naráz. Seděl na nejspodnějším schůdku našeho vejce — myslím, že jsem se zapomněl zmínit, že kosmická loď na volném prostranství svým tvarem nápadně připomínala značně zakulacené vejce. Blesk seděl a... žral. Žral! Blesk žral!!!

Dodnes se stydím za to, co následovalo. Jako smyslů zbavení jsme se přihnali k nic netušícímu jezevčíkovi, který mimochodem toto nebezpečí vůbec nezvětil, vytrhli jsme mu z huby předmět velký asi jako bota, rukama jsme tu zelenou hroudu roztrhali na malé kousky a ty jsme zhlkli bez kousání. Cpali jsme se, jako by to byl šlehačkový zákusek z nejjemnějšího piškotového těsta. Až potom jsme se vzpamatovali a zjistili jsme, že náš pokrm má chuť jako nedovařená bramborová kaše omylem promíchaná s nastrouhanými kyselými jablky a dodatečně vylepšená špetkou křenu.

Blesk na nás hleděl s němou výčitkou. Bylo mi jasné, že naše autorita v jeho očích značně utrpěla. Potom se obrátil, zavrtěl ocasem a rozběhl se do lesa opačným směrem, než v jakém jsme byli na naší první výpravě. Nedbali jsme na sluneční žár a vydali jsme se za ním, až jsme narazili na jeden druh pohyblivých stromů, ze kterých visely zelené tykvovité plody v celých hroznech až na zem. S plnými náručemi jsme se vrátili do našeho plavidla a následující čtvrt hodinu jsme nedělali nic — zaměstnávali jsme jen své čelisti.

„Kluci! A... není to jedovatý?“ zapochyboval Franta značně opožděně o požitelnosti této na pohled ne právě vábivé potravy.

„Uvidíme,“ odfoukl si Vilda. „Když neumřeme, tak to jedovatý určitě nebylo.“

„A co když bylo?“

„Potom se už prostě nebudeme o jídlo zajímat.“

„Senzační perspektiva!“

„Mně je to putna. Umřít můžu buď na otravu, nebo hladem. Druhá možnost by byla stoprocentně jistá, při první mám jakési vyhlídky.“

Plody jsme složili na hromádku u vchodu a vrhli jsme se do křesel. Svět mi hned připadal o moc krásnější. Bolesti ve vnitřnostech dávno ustoupily, a ať jsem se zkoumal sebebedlivěji, nesignalizoval můj žaludek nejmenší příznaky otravy.

Franta, posílněný na těle i na duchu ne příliš chutným, ale zato vydatným jídlem, se rozhodl nezahálet. Vzal jednu z konzerv — Vilda totiž paštiku prozíravě rozmnožil — a začal novou sérii pokusů o otevření plechovky. Vydržel při tom skoro dvacet minut — potom se vzdal marné námahy, chytil ji konečky prstů, kriticky se na ni zahle-

děl a natáhl ruku dozadu, aby mohl konzervu odhodit co nejdále. K vytvoření rekordu v hoďu paštikou na Žhavé planetě však nedošlo. Franta totiž zavadil o šedivý čtverec vsazený do stěny kousek za křeslem děda Vševeda, a vzápětí ztratil o konzervu zájem.

Čtverec po nárazu změnil barvu: rozzářil se matným bílým světlem, vzápětí se rozblikala dvě světýlka na řídicím pultě a v následující vteřině za námi zazněl tichý šramot a ve stěně mezi dvěma obrazovkami se rozevřel temný a úzký otvor. Do kabiny se vysunulo něco jako trojramenná kotva, z jejíhož každého háku visela věc, která se při troše představivosti podobala plovací záchranné vestě.

„Hurá! Šaty! Konečně!“ zajásal Franta, sáhl po krajní vestě a bez váhání si ji navlékl. Ani my jsme neváhali, aby si to kotva náhodou nerozmyslela a nevtáhla svůj vzácný náklad zpátky dovnitř. Když jsem zatahl na krku zajišťovací zařízení, které klouzalo neporovnatelně lehčeji než naše zipy, v klenbě to slabounce zabzučelo a prázdný šatník vklouzl zpátky do otvoru.

Upravil jsem se a zadíval jsem se na sebe a pak na své kamarády. Vypadali jsme skutečně impozantně. Úbory nám sahaly od krku až nad kolena, byly lehounké a přiléhavé a daly se stáhnout zvláštním opaskem. Barvu měly modrostříbrnou, na hrudníku je zdobily dva dvojité zkřížené fialové šípy a stejná barva lemovala i okraje vest. Na levé straně prsou jsme měli upevněné okrouhlé ploché krabičky s vyčnívající černou a červenou kuličkou a na pravé straně bylo v opasku pouzdro s předmětem, který měl tvar i velikost akumulátorové baterky. Na nohou jsem měl vysoké, ale velmi lehké boty s podrážkou vroubenou drobnými, ostrými zoubky. Oblečení doplňovaly pevné přilbice se stínítkem, které skvěle seděly na hlavě. Byly ze stejné lehké pěnové hmoty jako vesty.

„Teda,“ usmál se Vilda, „už jsem měl na sobě leccos, ale v ničem jsem se necítil tak pohodlně. Tenhle oblek... jako by byl ušitý... vyrobený pro mě.“

„Ale mohli pamatovat taky na kalhoty,“ nadával Franta.

„Bud rád, že máš aspoň tohle! Před chvílí ses potloukal venku jenom s tím kusem hadru, a teď máš dokonce i luxusní boty. A ty čepice! Teď už opravdu nemusíme mít strach z úpalu.“

Vyšli jsme ven. Teplota se nezměnila, ale my jsme cítili žár jenom na nechráněných lýtkách.

Nevím, proč mou pozornost zaujala náprsní krabička. Dotkl jsem se černé kuličky — nic se nestalo. Sáhl jsem po červené a trhl jsem s ní maličko nahoru. V tom okamžiku se mi půda propadla pod nohama a já jsem visel nad svými kamarády zhruba ve výšce třetího poschodí. „Jé!“ zvolal jsem. „Pomoc!“

„Proboha, co to tam děláš?“ odpověděl mi Vilda otázkou, když se vzpamatoval.

„Ne... nevím. Jak se do... dostanu dolů?“

„A jak ses dostal nahoru?“

„Po... popotáhl jsem červenou kuličku nahoru!“

„Nahoru? Tak ji zkus popotáhnout dolů!“

Poslechl jsem. Jenže zřejmě jsem červenou kuličkou trhl příliš nedočkavě, protože neznámá síla mě vzápětí strhla dolů. Nestačil jsem ani vykřiknout, jen jsem přivřel oči: to všechno trvalo jen zlomek vteřiny. Čekal jsem tvrdý náraz, ale místo toho jsem se znenadání zahoupal, jako by mě nadhodila gumová síť. Udiveně jsem vykulil oči — visel jsem ani ne metr nad zemí a pomalu jsem klesal.

„To je fantastický! Zázrak! Nic se ti nestalo?“ příběhli ke mně Vilda s Frantou. „Vždyť jsi padal jako kámen!“

„Fakt! Letěl jsem jako anděl a... padal jako d'ábel,“ pletl jsem jazykem, do kterého jsem se při neplánovaném startu z leknutí kousl. „C... co mě to vlastně zadrželo?“

„Jo, člověče, ti, co vyrobili tyhle kombinézy, pamatovali i na havárii!“ řekl Vilda s obdivem. „Vůbec sice nechápu, jaký mají pohon a jak to brzdí, ale na každý pád je to unikátní!“

Ani jsem se nestačil podělit o své zážitky a zkušenosti, když Franta rychlostí meteoru vystřelil k obloze, stoupal nezadržitelně výš a výš, až se změnil na malý bod, téměř se ztrácející na pozadí oblohy.

„Už zase trojčí!“ rozčilil se Vilda. „Vždyť se může i zabít.“

„Cože?“ přerušil ho neočekávaně Frantův hlas. „Já tě slyším!“

Překvapeně jsme se s Vildou rozhlíželi — Franta nikde a tečka na modré obloze se nijak nezvětšovala.

„Taky mě slyšíte?“

„Ano,... ale... kde jsi?“

„Přece nahoře, vy bídní zemští červi! Sotva vás vidím z téhle výšky. I naše vzducholod“ vypadá z té výšky jako pštrosí vejce. Jo, zapnuli jste si obě vysílačky?“

„Jaký vysílačky,“ začal jsem zaraženě, ale Vilda se usmál a stiskl černou kuličku na své vestě.

„Hotovo?“ zeptaly se obě naše krabičky.

„Hotovo!“ hlásil Vilda a já jsem celý ohromený přikývl. Úplně jsem zapomněl, že Franta by potřeboval dalekohled, aby to mohl vidět. Za necelou minutu — Vilda se ještě šel podívat do našeho plavidla — jsme už oba i s Bleskem v náručí stoupali kolmo vzhůru, rovnou k Frantovi.

KOUPEL, KAPITOLA ČTRNÁCTÁ, VE KTERÉ SE MUŠKETÝŘI OCTNOU V SITUACI VÍC NEŽ POVÁŽLIVÉ

Létání ve vestě bylo tak jednoduché, že by řídicí systém určité zvládlo i malé dítě. Jediným všerídicím ústrojím, volantem, rychlostní pákou i brzdou zároveň byl červený knoflík. Stačilo jej tlačit ve žlábcích, které se, od středu hvězdicovitě rozbíhaly, a tím se určovala výška a směr letu. Rychlost se řídila silou tlaku na kuličku a přistávalo se stáhnutím kuličky dolů. Přestože jsme se vznášeli od sebe v několikametrových vzdálenostech, mohli jsme spolu klidně hovořit, protože náprsní krabičky fungovaly bezvadně.

Když jsme po krátkém bezcílném poletování zamířili k modravému pohoří na obzoru, vyšlo najevo, že les pod námi není tak nekoňný, jak se nám zdálo. Z ptačí perspektivy jsme viděli, že končí na úpatí oblých pahorkatin a že na druhé straně řeky se zase objevuje holá planina, jen tu a tam postříkaná řídkými křovinami. Naše loď nám už dávno zmizela z dohledu, a abychom neztratili orientaci, drželi jsme se veletoku řeky. Za necelou hodinku jsme doletěli k prvním vrškům pohoří, a tu se před námi objevilo krásné zátíší. Na hranici lesa se za řekou rozkládalo jezírko, které svým tvarem připomíná

nalo posměšně vypláznutý jazyk. Spustili jsme se nad planinu a přistáli jsme na mýtince porostlé pohyblivým rostlinným pápěřím.

Pro každý případ jsme prozkoumali přilehlý lesík. Hned jsme si zvykli na to, že nám stromy uhýbají z cesty, a jen zběžným pohledem jsme přeběhli rozeklané vrcholky nedalekého pohoří. Byli jsme už pořádně hladoví, a jak se ukázalo, jediný Vilda to předvídal. Vrhli jsme se na zásoby, které přinesl, a konečně se nám podařilo otevřít tři dosud nepoddajné konzervy. A s apetitem hodným dřevorubců jsme je vylízali do dna a zajedli „křenovými tykvemi“, jak Franta pokřtil zelené plody. Zbytek potravin jsme si odložili do trávy na okraji křoví a jednomyslně jsme se rozhodli zahnat horko koupelí. Neobešlo se to ovšem bez bezpečnostních opatření — obezřetný Vilda hodil na několika místech do vody velké kameny. Hladinu rozčeřily široké kruhy, na břeh narazily drobné vlnky, ale nic zvláštního jsme nepozorovali.

Koupání bylo vynikající. Voda nám už u břehu sahala až po pás, byla osvěžující, ale nenaskakovala nám po ní husí kůže. Zpočátku jsme jen požitkářsky vychutnávali chladivý živel, koupali jsme se a plavali, ale za chvíli jsme začali vyvádět. Potápěli jsme jeden druhého a šplíchali po sobě sprškami blýskajících se kapek. Právě jsem se chystal asi po desáté ponořit a zespuu zaútočit na roz dováděného Frantu, když mi přišlo podívat se na břeh. Okamžitě mě přešla všechna nálada.

Na oválném žlutém balvanu, jakých bylo v okolí plno, sedělo nad našimi zásobami rozkročmo zvíře o něco větší než Blesk. Stavbou těla, zvláště dlouhými končetinami, připomínalo nejspíš klokana, tento dojem však kazila hlava, plochá jako poklička. To a i ostatní části těla ho odlišovaly od všeho, co nám bylo dosud známo. Oči sice živočich měl, ale na stopkách, uši mu chyběly, ze zad mu vyrůstal pár složených blanitých křídel, jakoby ukradených obrovskému netopýrovi, a nad zadní polovinou trupu dominoval ostrý pilovatý ocas. Z horní dásně bezzubé tlamy mu trčela dvojité trubička.

Franta vyběhl z vody a zatvářil se tak hrozivě, že by to určitě stačilo na vystrašení hejna krokodýlů, ale na neznámé zvíře výraz jeho tváře vůbec nezapůsobil. Patříčný dojem nevzbudila ani Frantova zuřivá citoslovce „kšc, kšc, kšc“.

„Jedeš, jedeš!“ přidal jsem se a zadupal nohama, ale ani to nemělo větší úspěch. Vilda se už k činu nedostal; živočich k nám nevrle obrátil hlavu, zatřásl se jako huspenina a zaprskal. Z trubičky nad pyskem mu vyplavala průzračná kulička.

„Páni! On snad umí vypouštět mýdlový bubliny!“

Bublina ve vzduchu narůstala a blížila se neomylně k nám. Její povrch hrál duhovými barvami a celá se lehounce chvěla.

„Pozor!“ vykřikl Vilda a strhl nás na stranu. Byl nejvyšší čas — za okamžik nato duhová koule praskla a pokryla místo, kde jsme předtím stáli, droboučkými lesklými kapičkami. Ovanul nás příšerný smrad.

„Fuj,“ zaškaredil se Vilda a uskočil. „Vždyť to je horší než tchoř!“

Přemohl jsem nutkání k dávení, ohnul jsem se pro nejbližší kámen a celou silou jsem jím uhodil netvora do talířovité hlavy. Smrad'och couvl, zaprskal, vyplivl novou bublinu, sebral poslední konzervu, pak vzlétl a zmizel v křovinách.

„Hej! Stůj! To je ale drzost!“ vztekal se Franta a chtěl vystartovat za zlodějem, ale strašlivý zápach ho odradil od pronásledování.

„To je ale pitomý,“ zanádal, „zase nám zůstaly jen ty tykve.“

Zápach, který jsem ucítil, když jsem přivoněl k jednomu z plodů, byl nepopsatelný.

„Tak! A zase budeme hladý! Co budeme dělat?“

Nejrozumnější by bylo vrátit se hned k. raketě,“ uvažoval Vilda.

„Kdo ví, co nás čeká v těchhle končinách a jestli tady vůbec najdeme něco na zub!“

„Proč ne? Určitě tu rostou nějaké tykve. A je to tu moc hezčí než v těch močálech,“ ozval se Franta.

„Dejme tomu. Ale podívejte se na slunce. Začíná se klonit k obzoru — za takovou hodinku se setmí a přenocovat bude nejlepší v...“

„Churrrááá!!!“

Franta užuž otvíral pusku k nové námitce, ale ke slovu se už nedostal — tak nás všechny vyděsilo chraplavé „churrrááá!!“, které nám zadunělo za zády. Ohlédli jsme se a oba rozhádaní okamžitě dospěli k vzácné shodě — v okamžiku se oba vydrápali na rozložitý

skalní útes tyčící se nad vodou. Opozdil jsem se za nimi ani ne o vteřinu.

Ze vzdálenosti asi čtyřiceti až padesáti metrů hledělo na nás zvíře, hodící se nejlíp do zlých snů profesora zoologie. Rozměry daleko předčilo i slona, stálo na šesti tak tlustých nohách, že každou z nich by stěží objali dva dospělí muži. Z mohutného trupu vyrůstal stejně obludný, úžasně svalnatý krk a na něm hlava, zakončená gigantickým kladivovitým výrůstkem. Pod ním jsem rozeznal vypouklé polozavřené oči a nepřiměřeně drobný pysk. Tělo zvířete bylo pokryto krátkou a řídkou srstí. Kladivohlavec stál okamžik nehybně, ale najednou se kolébavým krokem dal do klusu. Běžel podobně jako velbloud, našlapoval střídavě na všechny pravé a pak levé končetiny. Nedá se říct, že bychom ho nějak zvlášť zaujali. Blízko nás odbočil doprava a zastavil se nad kupičkou našich obleků, uložených na největším z oválných nažloutlých balvanů. Rozvážně zvedl kladivovitou hlavu do takové výšky, že by při pohledu na něho zezelenala závistí i žirafa, pak nadšeně povzbudil sám sebe novým zachrčením, celou silou udeřil hlavou do našich obleků a zvědavě se zahleděl na výsledek své činnosti. Prohlídka ho pravděpodobně neuspokojila — zvedl totiž kladivo j novému útoku. V té chvíli však vyletěl z lesa Blesk jako malé hnědé torpédo. Kladivohlavec se k němu pootočil se zjevným znepokojením, načež torpédo explodovalo hysterickým „haf, haf, hááf“. Věřte nebo nevěřte, příšera se znenadání obrátila a nemotorně se dala na útěk, zatímco jezevčík na ni neustále dorážel. Vysokánské stromy, mnohonásobně převyšující porost kolem naší kosmické lodi, jim zdaleka ustupovaly z cesty. Až když štěkot dozněl v bezpečné vzdálenosti, odvážili jsme se slézt ze skály. Rozběhli jsme se k vestám a na hrdinného Bleska jsme úplně zapomněli.

„Měl jsi pravdu!“ křičel Franta v běhu. „Tady nemůžeme přenocovat! Pryč, pryč!“

„Jen jestli budeme moct odletět,“ zadýchal se Vilda a při pohledu na žlutý balvan se i mě zmocnila neblahá předtucha. Naše tušení se bohužel potvrdilo: letové krabičky na všech vestách byly roztráskané na maličké kousky. S létáním byl konec.

„No těbůh! Jak jsme daleko od rakety?“ vyjekl Franta.

„Těžko říct, měnili jsme často rychlost,“ zamumlal Vilda. „Pěšky to bude nejmíň den cesty.“

„Omyl,“ podotkl jsem věcně. „Pěšky se tam vůbec nedostaneme.“

„Jak to?“ pozastavil se nad tím Franta.

„Jsme na druhém břehu.“

„Hernajs firmajs! Kterej ťulpas navrhoval letět sem, k téhle louži?“

Franta se začervenal a začal se ošívát, ale najednou se zatvářil vítězně:

„To je toho — přeplaveme a hotovo!“

Sestoupili jsme dolů k vodě a zkoumavě jsme se zahleděli na valící se veletok. Chuť vyzkoušet Frantův návrh v praxi nás však brzy přešla — plavat jsme sice uměli obstojně, ale proud byl neobyčejně dravý a nemohli jsme tušit, zda na nás pod hladinou nečíhá další nepříjemné překvapení.

„Vyloučeno,“ zakroutil hlavou Vilda. Franta ani nemukl a já jsem taky nepatřil mezi přívržence sebevraždy. Stáli jsme tedy na břehu jako tři ubohé hromádky neštěstí, choulící se do oblečků, teď už bezcenných. Hleděli jsme jeden na druhého a snažili jsme se zachytit v očích těch druhých aspoň nějaký záblesk naděje. Nestalo se však nic, co by nás opravňovalo aspoň k umírněnému optimismu. Všichni jsme cítili jen narůstající hlad a žízeň, ale osvobozující nápad ne a ne se dostavit.

„Tak co,“ přerušil ticho Vilda.

„Tak jo,“ přikývl jsem a zatahal jsem se za nos — šel na mě záchvat šibeničního humoru. „Navrhuju podkopat se pod řekou.“

„Pche!“ i Frantovi zahrály v očích veselé ohníčky. „Počkejme raději, až řeka zamrzne, a pak prostě přejdeme po ledu.“

„Bezva,“ souhlasil Vilda smrtelně vážně. „Jenom aby nám pak při chůzi nepřekážely fousy, co nám do té doby narostou.“

Rozesmáli jsme se a svět se nám najednou zdál krásnější — zahnat depresi a uvolnit se bylo opravdu to nejdůležitější.

„Nejlepší asi bude,“ Vilda se odmlčel, zaposlouchal se a pak vykřikl změněným hlasem: „Utíkejme!“

Nikoho nemusel dvakrát přesvědčovat — dobře jsme slyšeli zlověstný bzukot létajících utěrek. Zapadli jsme do lesa a jako o závod jsme upalovali podél řeky. V lese se začínalo stmívat, krvavě červená hvězda, která se teď ničím neodlišovala od našeho Slunce, právě zapadla za zubaté horské hřebeny, ale my jsme běželi a běželi a stromy nám slušně uhýbaly z cesty.

Najednou jsem neběžel. Ležel jsem na zemi, jednou rukou jsem se držel chumáče nepohyblivé trávy, druhou jsem si hladil bouli na čele a vyjeveně jsem civěl na strom, který vyrůstal ze země přede mnou. Ještě se chvěl od nárazu a vzápětí mi podal důkazy o tom, že nemám halucinace — něco mi spadlo do klína. Vzal jsem do ruky kutálející se předmět a už se nedalo pochybovat. Ta věc měla ohnivě červenožlutou barvu, byla kulatá, pokrytá měkkou a pružnou kůrou a vydávala známou vůni. Zkrátka a dobře, nebylo to nic jiného než pravý a nefalšovaný pomeranč.

PROMÉTEUS ŽHAVÉ PLANETY, KAPITOLA PATNÁCTÁ, VE KTERÉ SE MUŠKETÝŘI DOSTANOU PŘES ŘEKU

Až teď se ukázalo, jak jsme si zvykli v poslední době na různá překvapení — nikdo z nás ani nevykřikl. Franta si plivl do dlaní, vylezl na strom a zatřásl korunou. Vilda schroustal dva šťavnaté pomeranče, potom se zamyslel a bez vysvětlení se vydal do houstnoucího šera. Ani nás neudivilo, když se vrátil s náručí plnou ananasů, banánů a kokosových ořechů, a na dovršení všeho nám s mrazivým klidem oznámil, že k snídani budou pečené brambory. Na jeho zprávu jsme nedokázali nijak reagovat — najedli jsme se konečně zase chutné a normální stravy!

Za chvíli po večeři jsme začali klímat a celým tělem se nám rozlévala neprekonatelná únava. Žádný div, že sotva jsme se natáhli do husté trávy, padl na nás spánek, osvobozující aspoň na nějakou dobu ode všech strachů a starostí uplynulých hodin. Poslední, co jsem viděl, než se mi víčka úplně zavřela, byla rozzářená hvězdnatá obloha,

po které se neslyšně nesla velká černá koule, a důvěrně známé pozemské stromy, stojící kolem jako nehybní strážci...

Bud'to byla noc na Žhavé planetě příliš krátká, nebo jsme byli utahaní víc, než jsme byli ochotni si přiznat, v každém případě stálo slunce hodně vysoko, když jsme se probudili z tvrdého spánku. Délku noci jsme hodinami kontrolovat nemohli, protože večer jsme usnuli tak rychle, že už nikomu nezbyl čas podívat se, kolik je hodin. Teď ukazovaly půl osmé a jen velký Manitou by snad dokázal říct, jakého času — pozemského nebo zdejšího, ráno nebo večer. V tomto ohledu nám byly hodinky platné stejně jako šoferovi bič nebo holohlavému hřeben. Po několika minutách výměny názorů na toto téma jsme se dohodli, že čas budeme prostě ignorovat a hodinek budeme používat jen pro měření délky našich výletů.

Následující minuty uběhly v diskusi ještě méně plodné — snažili jsme se určit místo našeho pobytu. Franta se totiž vytasil s názorem, že jen zahrada a pole dokola jsou skutečné, a to ostatní je jen divoký sen — tedy jinými slovy, že jsme na Zemi. Vilda byl zjevně v rozpacích. Na jedné straně jeho „vědecká“ přirozenost, podporovaná spoustou přečtené literatury o kosmických problémech, nepřipouštěla možnost vzniku dvou úplně shodných forem života na dvou místech vesmíru. Byl by proto možná i ochotně přijal Frantův názor, ale na druhé straně naše stříbřité vesty s rozbitými škatulkami neúprosně dokazovaly, že náš pobyt na Žhavé planetě není výmysl ani blouznění. Pokud jde o mě, byl jsem z toho jelen a raději jsem se spolehl na nejbližší budoucnost, která nám určitě odhalí skutečný stav věcí.

„Blesk,“ vylítl najednou Franta. Teprve teď jsme si uvědomili, že pes se z pronásledování kladivohlavé potvory nevrátil. I podle toho si umíte představit, jak jsme byli večer utrmácení a vyvedení z rovnováhy nejnovějším objevem — ani jeden z nás jeho nepřítomnost nezaregistroval.

„Kluci! Jdeme ho hledat!“

„Kam? Měj rozum!“ přemlouval Frantu Vilda.

„No přece... do lesa!“

„To bys musel pročesat celou planetu!“

„To taky udělám! Přece... kluci!“ naříkal Franta a v očích měl slzy. „Přece ho takhle nenecháme... no uznejte! Mohl by se ztratit!“

„Toho bych se nebál. Sám jsi přece říkal, že Blesk rozezná každé nebezpečí, a i potravu si najde snáz než my. A pokud jde o to hledání, tak ti zaručuju, že dřív vyčenichá on nás, než my najdeme jeho.“

„Podívej se,“ podpořil jsem Vildu. „Přece víš, že my máme Bleska taky rádi, ale Vilda má pravdu. Hledat ho by bylo maření času. Snažme se dostat co nejdřív do rakety, vezmeme si nové vesty a budeme ho hledat ze vzduchu.“

„Samozřejmě. A teď se pojd'te najíst,“ řekl Vilda a objal Frantu kolem ramen. Všichni tři jsme se vydali k brambořišti.

Příprava snídaně nebyla zdaleka tak jednoduchá, jak jsme předpokládali. Nasbírali jsme sice slušnou zásobu pěkných hnědých hlíz, ale další naše práce, rozdělení ohně, se ukázala nad naše síly a schopnosti. Nejdřív se pokusil zapálit kupičku větviček Vilda, a to na vědeckém principu — pomocí slunce a skel ze svých brýlí, jeho pokus však hanebně selhal. Líp jsem nedopadl ani já, když jsem se snažil vykresat jiskru pomocí křemenů. Nato Franta blahosklonně připustil, že věda možná platí na Zemi, a tady, tady se každý musí spolehnout na vlastní síly. Okamžitě se chopil iniciativy — vzal dvě suché větve a začal je o sebe třít.

„Hernajs firnajs! To teda nechápu! Jak ten pračlověk rozdělal oheň tak pitomou metodou,“ rozčilil se, když ho po deseti minutách marného tření opustila trpělivost. Jediným výsledkem jeho úsilí byla přelomená větev.

„Pračlověk byl rozumnější. Počkal si na nejbližší bouřku, až blesk zapálil les, a potom už jenom oheň pečlivě hlídal,“ poučoval nás Vilda, načež Franta s uštváným výrazem mrskl větvemi do dutiny nedalekého stromu.

Stěží bych dokázal vysvětlit, proč moji pozornost upoutal ten temný a úzký otvor. Popošel jsem k němu a podíval jsem se dovnitř — zazdalo se mi, že se tam něco pohnulo. Vzpomněl jsem si, že v pravé kapse vesty, těsně nad opaskem, mám v pouzdru neveliký předmět, nápadně připomínající baterku. Bez dlouhého přemýšlení jsem ho vytáhl z pouzdra, zamířil do dutiny a stiskl tlačítko.

V následujícím okamžiku se stalo několik věcí zároveň: zazněl suchý praskot, z válečku vyšlehl jasně modrý paprsek, strom vedle

otvoru se přelomil vedví a na místě, kde se paprsek zavrtil do země, se utvořila hustá spečená hmota. Ze spáleniště se zdvíhala štiplavá mlha, která se mísila ve vzduchu s dýmem z hořícího dřeva.

„Co to je? Co se děje? Stando — co jsi to udělal?“ vykřikl Vilda a odhodil brambory.

„Já... já nevím,“ zakoktal jsem a bázlivě jsem si prohlížel domnělou baterku. „Jen... jenom jsem stiskl tenhle knoflík.“

„Pozor! Nedotýkej se toho!“ zařval v obavě, že se kvůli názorosti chystám zopakovat ničivý pokus na něm.

Tímto činem jsem získal dvojí zásluhu — rozdělal jsem oheň a objevil jsem, že už nejsme tak úplně bezbranní. Zbraně jsme opatrně vyzkoušeli. Údery kladivohlavce kupodivu ani jednu nezasáhly a při stlačení tlačítka z nich šlehaly výboje, které bez milosti ničily všechno, co jim stálo v cestě. Kulatý kámen, hlavní terč zkoušky našich bleskometů, se ve zlomku sekundy změnil na zuhelnatělou škváru.

Po vydatné snídani, která se skládala z úctyhodné porce pečených brambor, jsme si nacpali kapsy ovocem a zbylými brambory a začalo naše bludné putování proti proudu řeky. Celé hodiny jsme vytrvale šlapali úmorným vedrem, ale vesty nás spolehlivě chránily před žhavými paprsky bílé hvězdy. Veletok proudil celou věčnost a až na sklonku dne se před námi objevila první zátočina — řeka se zatáčela vlevo. Dávno jsme minuli oblast pahorkatin a teď jsme zřejmě procházeli pásmem močálů, protože pod nohama nám čvachtalo bláto, v němž jsme se s Frantou vyváleli v den přistání. Vykračovali jsme jako čápi a při každém kroku jsme na podrážkách zdvihali i kusy mazlavého bahna. Když jsem po nekonečně dlouhé době nejistého balancování pocítil pod nohama zase jakžtakž pevnou půdu, podíval jsem se dopředu a uviděl, že cesta se zatáčí. Nohy mi vrostly do země, utahaný Franta mi vrazil do zad a Vilda přidušeně vykřikl.

Ale ne, řeka se za zátočinou neztrácela, naopak, něco přibýlo. To, co nás ohromilo, nebyl ani párek kladivohlavců, vzdálený od nás ani ne sto kroků. Ty jsme potkali už nespočetněkrát a pokaždé s ohlušujícím rachotem, doprovázeným jejich oblíbeným válečným pokřikem churráá, bušili do žlutých oválných balvanů, které se hlemýždím tempem plazily k vodě. Ted' jsme už věděli, že kladivohlavci pro nás

nejdou nebezpeční: včerejší útok neplatil nám a tím méně našim oděvům, byl totiž namířen jen a jen proti těmto žlutým želvovitým živočichům. Na pancíř jednoho z nich jsme si nešťastnou náhodou uložili vesty v domněnku, že je to docela obyčejná skála. Kladivohlavci nám tedy už zevšedněli — vzrušilo nás něco úplně jiného.

Zdalo se nám to sice trochu moc úzké a labilní, ale to před námi, ať jsme byli ochotni tomu věřit nebo ne. Stačil jediný pohled, aby nám bylo jasné, že je to vyrobeno ze stejného materiálu jako schůdky v Dračí jeskyni — dokonce i zábradlí bylo stejné, chyběla na něm jen polokoule. V okamžiku, kdy jeden z kladivohlavců strašlivým úderem rozbil vejpl svou želvu a dlouhatánským chapadlovitým jazykem začal z rozmláceného pancíře sít hnědé vnitřnosti, jsme se rozběhli vzdor nemalé únavě nejkratší cestou k tomu, co se nám podařilo objevit.

To něco byl most.

BEZEDNÁ JÁMA, KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ, VE KTERÉ SE PO BLESKOVÍ ZTRATÍ I FRANTA

Začalo se stmívat, když jsme skončili s večeří. Seděli jsme a unaveně hleděli na protější břeh, který se před nedávnem snažil udělat z nás své zajatce. Krajina kolem nás byla stejně jednotvárná jako u našeho kosmického plavidla: obklopovaly nás pohyblivé stromy a tráva, rozverně se pohybující na vlasových nožičkách. Za našimi zády se rozkládal pahorek s mírně stoupajícím svahem. Na jeho úpatí se pásli prapodivní živočichové — kdybych je měl přirovnat k čemukoliv, tak nejspíš k velkým dlouhým knedlíkům. Podobně jako kladivohlavci se pohybovali na třech párech dost silných nohou a po horní části těla se jim táhl žilkovaný hřeben. Z jeho předního konce vyrůstala jakási hadice a obloukem se klenula nad šišatou hlavou hraboše. Ano, hraboše — u zakrnělého páru předních nožiček rozhrabávala půdu před sebou a dlouhým jazykem olizovala rozrytou hlínu velká hraboší hlava, které k tomu svítil zářící konec hadice.

Protože nám živočichové nevěnovali ani trochu pozornosti, přestali jsme se o ně zajímat i my.

„Kdy už se konečně setkáme s nějakými lidmi?“ utrousil zá-
dumčivě Franta.

„Až budou sami chtít, pokud tu ovšem nějakí obyvatelé jsou,“
odpověděl Vilda, který si právě loupal banán.

Div mi nezaskočil kousek pomeranče.

„Jak to? A kdo to tam postavil?“ ukázal jsem na most.

„Jistě někdo, kdo byl technicky na vysoké úrovni.“

„Proč teda pochybuješ, že tu někdo žije?“

„Protože... jak bych to řekl... Ten most mi připadá jako... no,
asi jako brána od velkého města, které se někam propadlo... rozumíš
mi? Je nějaký... osamělý. Proč k němu nevede ani z jednoho břehu
cesta, nebo třeba chodník? Jestli ještě žijí jeho stavitelé, proč jsme
nikde neviděli nějaké stavby, lodě, letadla...“

Přerušil jsem ho výkřikem — při jeho posledních slovech se mi
věrně vybavil obraz ze včerejšího večera. Pozemské stromy... usí-
nám vyčerpáním... a poslední, co vnímám, je černá koule, která po-
malu plachtí na pozadí hvězdného závoje!

„Jseš si jistý, že se ti to nezdálo?“

„Nespal jsem! Pamatuju se, že jsem těsně před tím viděl, jak od-
kládáš brýle pod strom!“

„Človče, to jsem opravdu dělal!“

„Aspoň vidíš, že to nemohl být sen.“

„Hm. Že bys měl pravdu? Nějak se mi to nezdá.“

„Tobě se pořád něco nelíbí!“ nafoukl se Franta. „Ty si myslíš, že
všechno je vždycky a všude tak, jak píšou tvoji učenci v knížkách.
Podle tebe asi zkonstruovali mošt kladivohlavci a... a... ááá...!“

Franta chtěl zdůraznit své rozhořčení nad Vildovou tvrdohlavos-
tí bouchnutím o zem, ale ruka se mu probořila do trávy až po ramena,
takže se div nepropadl do neznáma. Se zděšeným výkřikem vyskočil.

Hned jak jsme odhrnuli trávu, bylo nám jasné, že jsme na stopě
dalšího senzačního objevu. Před námi zel ze země geometricky přes-
ný kruhový otvor s průměrem přibližně dva a půl metru. Nemohl to
být výtvar přírody, okraje měl hladké jako sklo a blýskaly se kovo-
vým přísvitem. Po stěnách studny — protože jinak jsme díru do ze-

mě nazvat neuměli — se spirálovitě vinula slabounce fosforeskující čára připomínající závit v hlavní pušky.

„No?“ šťouchl jsem do Vildy. „Tohle není stopa po lidech? Doufá, že nechceš tvrdit, že to vyhrabali divocí vepři!“

Neodpověděl — zamženými očima se díval na díru a konečkem jazyka si olizoval rty. Podíval jsem se na Frantu. Ten se samozřejmě neovládl a začal provozovat svoje obvyklé experimenty: vzal ze země kámen a spustil do jámy. Výsledek byl opravdu zajímavý — dopad nebylo slyšet.

„A jéle!“ hvízdal jsem mezi zuby. „Že by to nemělo dno?“

„Dalo by se to tak říct,“ přitakal Franta a ohnul se pro druhý kámen. Tři minuty jsme nedělali nic jiného, jen jsme vyhazovali do černého otvoru větší i menší kameny. Nakonec jsme spojenými silami přivlekli obrovský balvan a převalili jsme ho do zejícího otvoru.

„Snad to nevede až doprostřed planety?“ podivil se Franta, když jsme ani tentokrát neuslyšeli ani náznak nárazu na dno. Sehnul jsem se opatrně nad otvor a upřeně jsem se zahleděl dolů. Pochopitelně jsem nic neviděl, ale najednou mi z neznámého důvodu naskočila husí kůže. Zmocnil se mě nevysvětlitelný pocit, že mě z bezedné hloubky pozoruje čísi strnulý pohled, a přímo hmatatelně jsem cítil, že z útrob planety se chystá po mně chňapnout chapadlo strašidelného netvora.

„Brr,“ otrásl jsem se. „Kašlem na to! Ráno se sem podíváme ještě jednou!“

Sedli jsme si nedaleko jámy. Vilda a já jsme seděli zády k jámě, Franta se usadil proti nám a kolektivně jsme se pustili do posledního pomeranče. Zahleděl jsem se na hladinu řeky, která se ztrácela v houstnoucím šeru.

„Páni!“ zajásal jsem. „Co kdybychom zítra nešli pěšky?“

„To jako nám chceš objednat taxíka?“ zeptal se Franta. Vilda přestal jíst a tázavě se na mě zahleděl.

„Můžeme si přece udělat člun a plout po proudu, pojedeme rychle a nebudeme se muset trmácet pěšky.“

„No jo, ale z čeho chceš tu loďku udělat!“

„Co se tak hloupě ptáš? Ze stromu, ne?“

„To určitě! Myslíš, že se některý dá chytit? Leda že by — že jsi na to nepřišel už ráno, když jsme byli v té zahradě! Zítra se tam vrátíme! Jsme my to ale hlupáci! Už dávno jsme mohli... proboha, Franto! Co je ti?“

Franta se skrčil, byl bledý jako křída a dusil se ovocem. Levou rukou se opíral o zem, nataženou pravou rukou ukazoval za naše záda a marně se pokoušel vydat jedinou hlásku. Ohlédl jsem se.

Jáma se ztratila. Otvor byl zakrytý tmavým tělesem, připomínajícím lesklý černý krystal, ke kterému vedly zespodu lesklé bílé trubice. Krystal zářil podivným vnitřním světlem a v jeho středu stále zřetelněji zářila červená krychle. Ta najednou zprůhledněla a já jsem pocítil, jak se mi naježily vlasy na hlavě — uvnitř krychle se objevila tvář. Byla to zlá, přišerně se šklebící tvář. Podrobností jsem si nevšímal, tak mě zaujaly oči té bytosti: byly krvavé, bez řas a hořely nenávistí.

Černý krystal stoupal stále výš. Ukázalo se, že pod ním pokračuje těleso válcem, který byl spirálovitě ovinut světélkujícími pásy. Mechanismus se zvedal ještě několik vteřin, potom znehybněl a těsně pod krychlí se začal nesnesitelně pomalu otevírat kruhovitý otvor, schovaný za vypouklým víkem. Oči bytosti vzplály ještě nenávistněji a zároveň jsem postřehl, že chapadlovitá končetina, vyrůstající přímo z krku obyvatele podzemí, se natahuje k boční stěně. Kruhovitý otvor se začal hrozivě otáčet k nám a v krutých očích to zablesklo neúprosným rozhodnutím.

Nevím, jak jsem to dokázal, ale byl jsem o zlomek sekundy rychlejší než naše smrt. Sotva se otvor zastavil, vytrhl jsem bleskomet a s letmým pocitem lítosti jsem stiskl spoušť. Zazněl známý praskot, přitímím prošlehl modrý záblesk, tmavá obluda se naklonila a z otvoru vychrlila — našťěstí už do řeky — fontánu ohnivé houbovité kaše. Ovanul nás závan horkého vzduchu smíšeného se sírovým zápachem, voda u břehu se začala vařit, tráva vzplanula a změnila se v popel, potom se válec přelomil a jeho vrak se s rachotem zřítil na opačnou stranu jámy. Z řeky se valily chuchvalce bílé páry.

I v tom zmatku, který nastal, jsem si stačil všimnout, že Franta bezhlavě pálí ze své zbraně do zbytků obludy a že Vilda nás oba tahá pryč. Ústa měl otevřená, ale nevycházela z nich ani hlásky — jen

ukazoval na jámu, ze které se se zákeřnou neslyšitelností vysouval další šestiboký hranol...

Těžko říct, jak dlouho jsme utíkali, možná minutu, možná hodinu. Jedno je však jisté, už jsme dál nemohli. Opřeli jsme se o skalisko, pod nímž jsme se octli, aniž jsme věděli jak, a dost dlouho jsme z plných plic hvízdavě oddychovali a srdce nám bila jako kopyta stád divokých mustangů. Když se mi nakonec podařilo chytit dech, rozhlížel jsem se kolem sebe. Zavřel jsem oči a znovu jsem je otevřel. Ale tím se na věci nic nezměnilo — Franta jako by se do země propadl.

Přestože už byla tma, viděli jsme díky tisícům hvězd neobyčejně dobře. Nacházeli jsme se těsně nad lesem, na dně dlouhé úžlabiny, nebo spíš menší rokliny, jejíž svahy byly holé jako koleno. Jen na úpatí stráně místy vyrůstaly zvláštní kalichy, obklopené nebezpečně vyhlížejícími jehlicemi. Nad celým údolím se vznášel lehounký opar, kterým sem tam prosvítala tajemná světýlka.

Uvolnil jsem sevření prstů na skalní opoře, ale vtom se jemný písek pod mými chodidly zavlnil, půda se dala do pohybu a já jsem upadl na všechny čtyři. Když jsem se snažil celou svou silou udržet rovnováhu, stačil jsem ještě zjistit, že dolů po svahu se valí i Vilda.

„Pozor!“ zvolal jsem. „Zemětřesení!“

„Planetotřesení!“ opravil mě a marně se snažil něčeho se chytit.

Mně se podařilo zastavit, ale za jakou cenu! Zahučel jsem do nejbližšího kalichu, ten se naklonil, ovinul mě lepkavými popínavými úponky, a než jsem se vzpamatoval, zdvihl mě a vtáhl dovnitř. Do nosu mi vnikla odporná nasládlá vůně, ještě jsem uslyšel vzdálený štěkot a pak jsem ztratil vědomí.

TŘETÍ ČÁST

HLAS Z TEMNOT, KAPITOLA SEDMNÁCTÁ, VE KTERÉ SE BLESK NEVRÁTÍ SÁM

Ležel jsem na písku, něco teplého a vlhkého mi olizovalo holá kolena, kdosi mi odvíjel z nohou nalepené úponky a ze tmy znělo tlumené pokašlávání. Otevřel jsem oči.

Půl metru nade mnou visela ve vzduchu jasně zářící hruška — konec „hadice“ šestibokého hraboše. Kolem mě běhal Blesk a šílel radostí a nad mým tělem se skláněla neskutečná bytost, jejíž zevnějšek opravdu vůbec nebyl přitažlivý. Člověku se podobala jen tím, že měla ruce a nohy, jinak byl na ni fantastický pohled. Její protáhlou tvář s dlouhým a nemožně špičatým nosem pokrýval světý mech, který zakrýval všechno kromě nosu, drobných okrouhlých úst a tmavých, přátelský hledících očí. Místo uší měl planet'an široké průsvitné blány, myslím, že i nejjemnější vánek by s nimi zaševelil. Byl oblečený do kožešiny, ve které jsem okamžitě poznal kůži ze zeleného jelena. Na nohou měl dva kusy žlutého želvího pancíře spojené pruhem kůže.

Sotva můj ošetřovatel zpozoroval, že jsem vzhůru, vtáhl špičatý nos mezi oči a skřípavě zachrchlal — až dodatečně jsme se dověděli, že to měl být úsměv. Nato se divně rozkašlal a kuckal se tak dlouho, až jsem měl obavy o jeho zdraví.

„Co je mu? Snad nemá černý kašel? Anebo dokonce tuberu?“ obrátil jsem hlavu k Vildovi, který seděl o kousek lál s druhou nosatou bytostí.

„Nemyslím. Spíš to vypadá na řeč — i na sebe tak kašlali, když jsi byl v limbu. Pochybují, že se s nimi dorozumíme.“

Vtom Blesk radostně zaštěkal a popoběhl pár kroků k lesu. S námahou jsem se posadil a upřel pohled tím směrem, ale moje očekávání se nesplnilo — Franta to nebyl. Mezi stromy se objevila vysoká a štíhlá postava, o něco urostlejší než ti dva a stejně oblečená do zelené kůže.

„Good evening, boys,“ pozdravil přichozí. „Are you all right?“

Kdyby v tu chvíli do mě udeřil zčistajasna blesk, určitě by to nebylo vyznělo působivěji. Vyskočil jsem. Přichozího zatím ozářily žárovky dalších dvou hrabošů a to, co jsem viděl, mě téměř přimělo pochybovat o svém zdravém rozumu — zpod svítících hrušek se na nás dívala bez známek zvláštního údivu opálená a zarostlá, ale přece jen lidská tvář!

Zatímco já jsem se zmohl jenom na nesouvislé zabezčení, Vilda se předvedl jako člověk se železnými nervy. Zamrkal, přetřel si čelo a řekl:

„Dobrý večer! Promiňte, ale my anglicky neumíme. Sprechen Sie deutsch?“

Po jeho odpovědi se cizinec začal náhle chovat naprosto neočekávaně. Nejdřív se napřímil a hleděl na nás s němým úžasem. Potom se k mému nemalému zadostiučinění, že je vyvedený z míry taky někdo jiný než my, rozběhl k nám.

„Vy mluvíte česky?“ zařval a chytil nás za ramena. „Každej mluví, jak mu zobák narost,“ odsekl jsem nezdvořile, ale musel jsem si ulevit po tom nečekaném šoku. Pak jsem se křečovitě rozvzlykal.

„No tohle! To není možné! To je vyloučeno! To je přímo absurdní!“ vykřikoval muž a střídavě nás oba objímal a líbal, přičemž mě nešetrně poškrábal svými ostrými vousy a nosem mi div nevypíchl oko.

„Z kterého jste tábora?“ přerušil najednou svoje citové výlevy. „Ani jsem netušil, že na Lurrydě jsou kromě mě taky nějakí jiní lidé z Československa.“

„Z kterého jsme... z čeho?“ tentokrát byl na řadě Vilda, aby zalapal po vzduchu.

„Snad se ptám jasně, ne? Z kterého tábora jste utekli?“

„Z jakého tábora?!“ zaječel jsem skrze slzy.

„A proč bychom měli utíkat?“ vystřídal mě kamarád.

„Jak to — proč? Přece nechcete tvrdit, že vás pustili dobrovolně!“

„Pustili? Nás? Dobrovolně? Ale — odkud? A kdo?“ Vilda pátil jednu otázku za druhou jako z kulometu.

„Ale mládenci,“ tišil nás neznámý krajan. „Prosím vás, proč takové okolky? Vaši rodiče pracují v dolech nebo na plantáži? Anebo...“ v jeho hlase zazněl chlad, „nejsou tu náhodou jako dozorcí nad otroky?“

„Do... zorci nad... otroky?!“ zvolali jsme s Vildou jednohlasně a hned jsme se dorozuměli pohledem. Byli jsme přesvědčeni, že jsme se dostali z bláta do louže — padli jsme do rukou šílenci! Musím však přiznat, že ani jeho názor na nás se příliš neodlišoval od toho, který jsme si my vytvořili o něm. Měl jsem sto chutí vzít roha, ale Vilda se ještě jednou přinutil ke klidu a zřetelně, jak se obvykle mluví s dítětem nebo nebezpečným bláznem, řekl:

„Ale, strejdo! My jsme neutekli ze žádného tábora a nevíme nic o žádných dolech, plantážích nebo otrocích.“

Po Vildových slovech neznámý přímo podklesl v kolenou. Klekl si před nás a vpil se nám do tváří pronikavým pohledem. Oba průvodci stáli opodál a hraboši osvětlovali tuto zmatenou scénu, takže jsem viděl, jak krajanovy oči při pohledu na naše obleky zahořely obrovskou nadějí.

„Proboha. Chlapci,“ řekl tiše. Každé slovo mu vázlo na jazyku, i když postupně zvyšoval hlas. „Chlapci zlatí! Moc vás prosím! Řekněte to ještě jednou!“

Vilda to tedy ještě jednou zopakoval a vousáče chytil nový záchvat. Nejdřív sebou praštil na zem a líbal trávu, potom si každého z nás přitáhl na prsa a tiskl nás k sobě tak silně, že jsme mohli přijít o život, a zase se na nás dlouho díval.

„Strejdo,“ osmělil jsem se. „A kdo jste vy?“

„Á, promiňte, vždyť jsem se úplně zapomněl představit. Já jsem Juraj Dominik, tajemník československého velvyslanectví v Kongu.“

„Kde? V Kongu? Tak to znamená, že jsme přece jen v...“ zavýskl jsem a nevědomky jsem stiskl Bleskovi ucho, až zaskučel a vytrhl se mi z rukou.

„Bohužel, v Africe nejsme,“ skočil mi do řeči náš nový přítel, zvážněl, upřel na nás vážný pohled a vzdychl si. „Sami dobře víte, že nejsme na Zemi. Ale teď, když přiletěla vaše expedice, bude všechno lepší. Neztrácejme čas. Prosím vás, spojte se ihned s vaší kosmickou lodí, oznamte jim naše setkání a požádejte je, aby sem ihned vyslali

dobře vyzbrojené helikoptéry s co největším počtem mužů. Stejně je od nich neopatrné,“ dodal tišším hlasem, „že vás pustili takhle samotné.“

„Obávám se, že jste na omylu,“ zakroutil hlavou Vilda. „To asi nepůjde, ani z vrtulníků, ani z ozbrojených posil nebude nic.“

„A proč, prosím tě?“

„Protože s lodí nemáme spojení a ani nemáme koho zavolat.“

„Cože?“ vousáč strnul. „Snad nechcete tvrdit, že jste tu sami!“

„To ne,“ řekl jsem chvatně. „Je tu s námi Franta, jenže ten se ztratil.“

„A víc ani živáčka, pokud nepočítáme tadyhle Bleska,“ řekl vážně Vilda. „Nejlepší bude, když vám to všechno vysvětlím, ještě než půjdem hledat Frantu.“

Když jsme skončili naše vyprávění, zavládlo ticho, rušené jen slaboučkým pištěním poslušně sedících hrabošů. Tajemník velvyslanectví seděl se zkříženýma nohama, domorodci trpělivě stáli, jen sem tam prohodili pár konverzačních zakašlání, a jezevčík, schoulený do klubička na písku, spal spánkem spravedlivých.

„Tak je to tedy,“ ozval se konečně vousáč. Z jeho selhávajícího hlasu, který zněl, jako by vycházel z hluboké studny, byl cítit smutek a v očích se mu ukázala velká únava. „V podstatě vás taky unesli,“ i když jinak. Jak vidíte, návrat na Zemi se odkládá opět na neurčito.“

„A kde to vlastně jsme?“ odvážil se po chvílce Vilda.

„Ale, ani se neptej. Tuto planetu nazývají její obyvatelé Lurryda. Svou životodárnou hvězdu pojmenovali Taa — my na Zemi ji známe taky, je to hvězda Altair ze souhvězdí...“

„Šestnáct světelných let!“ zaúpěl Vilda.

„Přesně tolik. Kdoví, o kolik zestárli naši na Zemi za tu dobu, co jsme sem letěli. Já už mám určitě vnuky a vaši spolužáci velké děti. Tak je to, chlapci... a abyste i vy věděli, do čeho jste se to dostali, budu vám teď vyprávět svůj příběh“

„Prosím vás“ zašeptal jsem nesměle. „Nemohl byste nám nejdřív ukázat...“

Pochopil a natáhl ruku. Nad osamělým kalichem, mezi množstvím drobných hvězd, se jako královna vyjímalá veliká žlutá tečka a přátelsky nám blikala na pozdrav — naše Slunce.

HAD NA CHODNÍKU, KAPITOLA OSMNÁCTÁ, VE KTERÉ SE NA SCÉNU DOSTAVÍ DALŠÍ POSTAVY

Sedli jsme si, dívali se na hvězdičku a Juraj Dominik se rozhovořili...

„Bylo horké lednové odpoledne. Stál jsem pod ventilátorem, srkal jsem ledovou oranžádu a pozoroval jsem střídavě palmy na náměstí hlavního města a našeho velvyslance, který se s někým telefonicky dohadoval.

„Zítra poletíme do vnitrozemí," oznámil mi, když se po ukončení rozhovoru s požitkem napil horkého čaje, což je podle receptu zdejších lidí nejúčinnější prostředek proti horku.

Posadil jsem se proti němu a čekal na vysvětlení. Ze šéfových slov vysvitlo, že v jistých oblastech vnitrozemských pralesů se v poslední době začali ztrácet lidé. Začalo to před třemi měsíci, když v noci z 27. na 28. listopadu zmizelo 83 lidí — žen i mužů, podruhé, z 11. na 12. prosince, se ztratilo dvě stě pět lidí, a potřetí, zase po čtrnácti dnech, z 25. na 26. prosince, právě přes svátky, dalších dvě stě šestašedesát lidí. Stejně jako v prvních případech zmizelo s nimi i mnoho dobytka, drůbeže, a dokonce i nemalá část zásob z vesnických sýpek.

„Kanibalismus?" nadhodil jsem. Velvyslanec zamítavě mávl rukou.

„Nebo se jim třeba omrzel civilizovaný způsob života a odešli zpátky do džungle. Nebylo by to poprvé.'

„I na to se ze začátku myslelo, jenže při leteckém patlání se po uprchlících nenašla ani jedna stopa. A hlavně — v posledním případě se neztratili jen domorodci, ale zmizelo i sedmnáct bělochů — dva katoličtí misionáři, pět belgických lovců šelem a desetičlenná vědeckovýzkumná skupina z Británie, která tu hledala zbytky starověké africké civilizace.'

„Nenašli nikoho?"

„Ani nohu. Zdejší policie si už neví rady, takže před týdnem pozvali z Londýna George Robinsona, známého specialistu Scotland Yardu. Jeden expert jim je však teď málo, takže když jsem se před ministrem vnitra zmínil, že jste v Praze studoval kriminalistiku, požádal mě i o vaši pomoc“

„Jak vás znám, tak jste mu to slíbil,“ usoudil jsem.

„Uhádl jste,“ přikývl, aniž bral na vědomí pichlavost mé poznámky. „Inspektor Robinson má...“

„Pěkně děkuju! To znamená, že z mé cesty domů nebude zase nic?“

„Na dovolenou můžete letět později, Evropa počká... tak tedy inspektor Robinson má přiletět dnes večer a zítra ráno vyrazíte do osady Gurbi.“

Kapituloval jsem a zalistoval jsem v kalendáři.

„Počkejte, jestli jsem tomu dobře rozuměl, lidi mizí vždy ze soboty na neděli. Takže...“

„Ano, správně. Zítra je sobota a vojsko už má vyhlášenou pohotovost. Na místě budete odpoledne, protože poslední část cesty absolvujete autem. Ostatně všechny podrobnosti se brzy dovíte. A teď mě laskavě omluvte — mám důležité jednání na kubánském velvyslanectví. Hodně úspěchů, zlomte vaz!“

Terénní džíp poskakoval po hrbolaté cestě plné výmolů, která byla zleva i zprava vroubena neproniknutelnou zdí džungle. Prach, zvířený vozidly vojenské kolony, nám sedal na tropické přilby a v jeho oblacích se před námi brzy po poledni objevily chaty osady Gurbi. Auta se plnou rychlostí vrhla na liduprázdné prostranství uprostřed obce a naše vozidlo prudce zabrzdilo přede dveřmi dřevěné chatrče, na jejíž stěně se skvěl hrdý nápis RADNICE.

„Konečně jste tu!“ vysoký starší černoš se na nás díval brýlemi se slonovinovou obroučkou a vítal nás s neskrývaným ulehčením. „Jsem Joseph Alphonso Gogo-Mbonga, dočasný starosta.“

„Dočasný?“ podíval se na něho Robinson zkoumavě a podal mu ruku.

„Dočasný. První se ztratil už v listopadu a jeho nástupce před měsícem.“

Když jsme se představili, navrhli jsme starostovi, aby bez meškání svolal shromáždění občanů. Tam jsme se v podstatě nic nového nedověděli, na všech tvářích však jsme mohli pozorovat netajenou stísněnost. Závěr shromáždění byl zpestřen neplánovaným vystoupením. Do kruhu před slaměnou chýší, kde se konala porada, vešel vyhublý stařec, kost a kůže, povýšeně odmítl nabízenou rohož a důstojně se obrátil k nám. Černý policista vedle mě mi pošeptal, že to je bývalý dlouholetý a neobyčejně vlivný kmenový kouzelník.

„Velcí cizinci!“ řekl čaroděj. „Byl jsem proti tomu, aby vás zavolali! Nic nezmůžete! Vraťte se domů! Jste tu zbyteční! Vojsko taky! Vaše přítomnost d’áblů ještě víc podráždí! Proti nim není ochrany! Dábli jsou dvounozí! Dábli jsou čtyřnozí,“ křičel stařec, stále rychleji a vzrušeněji vyrážel jednotlivé slabiky a thraně při tom dýchal. Na čele mu vystoupily krůpěje potu. „Čtyřnozí uspí člověka! Dvounozí ho zavřou do Koule zlého ducha! Vím to! Viděl jsem to! Viděl jsem to!! Utíkejteeee!“ zachrčel, chytil se za hrdlo a svalil se na rohož.

Starosta s policejním velitelem se nám za toto přerušení dlouho omlouvali, ale na většině pověřivých černých tvářích bylo vidět, že kouzelníkova autorita zdaleka nepatří jen minulosti. Jeho řeč zanechala nezanedbatelný dojem a přispěla k tomu, čeho jsme se nejvíce obávali — k šíření paniky.

Při západu slunce jsme se s Robinsonem vydali na obchůzku kolem osady zkontrolovat rozestavení stráží a zabezpečit jejich pravidelné střídání. Prvním naším cílem byla odlehlá hadí farma, vzdálená asi půldruhého kilometru od osady. Před ohradou nás přivítalo nečekaně hluboké ticho. Nechápatě jsme se na sebe podívali — kde je hlídka, která má střežit objekt? Dohodli jsme se, že se na chvíli rozdělíme, obejdeme území farmy každý z jedné strany a sejdem se zase u vrat.

Sotva jsme se rozešli, zazdalo se mi, jako by se za rohem přízemní dřevěné budovy mihla podivná nízká postava. Vydal jsem se tedy tím směrem. Došel jsem k prvním klecím — nikde ani živá duše, vojáky i ošetřovatele hadů jako by pohltila zem. Vážně znepokojený jsem se rozhodl vejít do budovy a odtud zatelefonovat do osady, neušel jsem však ani pět kroků a krev mi ztuhla v žilách — přede mnou ležel na chodníku s bojovně vztyčenou hlavou obrovský had.

Strnul jsem a až za pěknou chvíli jsem zaregistroval, že se nehýbá. Ačkoliv bylo zřejmé, že žije, ležel neobyčejně strnule a skelnýma očima se díval kamsi za má záda. Vypadá jako zhypnotizovaný, napadlo mi, a vzápětí jsem se této myšlence div nahlas nezasmál — kdo kdy slyšel o zhypnotizovaném hadovi? Vytáhl jsem z pouzdra revolver, opatrně jsem překročil nehybné hadí tělo a otočil jsem se ve směru jeho pohledu.

Zbraň mi vypadla z ruky — z křoví na mě hledělo zvíře. Bylo velké asi jako jezevec, ale tělo mělo pokryté slizkou a šupinatou kůží, mělo hranatou hlavu a oči... ach, ty oči! Široké žluté bulvy s černou zorničkou uprostřed byly upřeny na mě a jejich pohled mi pronikal až do mozku a rázem spaloval všechnu mou životní energii. Chtěl jsem utíkat, ale na nohou jsem měl tunové závaží. Snažil jsem se sáhnout po poplašné píšťalce — marně. Pokusil jsem se aspoň zavolat o pomoc, ale jazyk mi zdřevěněl a čelisti jsem měl sevřené jako kleště. Hlavou mi bleskla slova ‚... čtyřnozí uspí člověka...‘ a víc už nevím.

Probral jsem se na podlaze tmavé místnosti. Všude kolem se ozývalo bědování a nářek. Z kouta zaznívala polohlasitá latinská modlitba — klečel tam hubený holohlavý muž, nepochybně jeden z nezvěstných misionářů. Vedle něho ležel na podlaze starý černocho, třásl se jako osika a mumlal nesrozumitelná zaklínadla. Byl to kouzelník osady Gurbi.

Víc už jsem toho nestihl zahlédnout. Najednou se otevřely dveře, které byly dosud naprosto k nerozeznání od okolních stěn, a v jejich otvoru se objevil podivný trpaslík. Vřava utichla. Tvor zatleskal — všiml jsem si, že má místo rukou široká chapadla vyrůstající rovnou pod hlavou. Pokynul nám levou končetinou — měli jsme ho následovat.

První, co mě na volném prostranství překvapilo, ještě než jsem se vzpamatoval z prudkého světla, bylo nesnesitelné horko, hodně převyšující tepelný normál konžského povodí. Neméně mě udivilo slunce na sytě modré obloze bylo větší, než jsem kdy viděl, a spíš bílé než žluté. Bylo v zenitu. Protože zvyk je železná košile, podíval jsem se na hodinky. Stály. Okolí jsem věnoval jen zběžný pohled. Vyvedli nás před pískově žlutou kopulovitou budovu, která vypadala

jako horní část koule zaryté do země. Široko daleko nerostl ani jediný strom, ani stéblo trávy. Bylo nás bezmála šest set, většinu tvořili černoši, a mezi bělochy jsem objevil i trojici britských vědců, které jsem znal od včerejška z fotografií. Půl kroku před nimi stál se zatá-tými pěstmi inspektor Robinson — ani on tedy neunikl svému osudu.

Všude kolem nás stáli trpaslíci. Byli oblečení do prapodivných neforemných obleků a se svými obrovskými kulatými hlavami, z nichž trčela tři tenká tykadla, se podobali podivným zaskleným broukům. Stáli, stáli a mlčky se na nás dívali krvavě červenýma očima pohledem, jakým si majitel prohlíží koupené koně. Konečně jeden z nich zamával bezprstým chapadlem, aby upoutal naši pozornost, a lámanou angličtinou zakrákal:

„Lidy! Ste na planete Onets u hvězda Bongoro, podle vass jazyk — Altair. Psyvežly sme vas sem, kde budete pracovat na... plantassy a v dole. Nykdy se uss nevratyte domu, proto nedělejte hlouposty! Ssadny vspoura a ssadny utykala, jinak nasse strass vssechno zabila!"

„Ámen!" zvolal misionář, který stál v první řadě, a mrštil po řečníkovi železným křížem, ten se však od jeho skafandru bez účinku odrazil. Stráže se na nás vrhly s dlouhými pruhovanými palicemi. Inkasoval jsem úder do týlu, vyprahlá zem se se mnou zahoupala, prudce se zvedla a prudce mi narazila do tváře.“

Juraj Dominik ukončil svůj příběh. Seděli jsme mlčky, Vilda si objímal kolena.

„Strejdo,“ zvedl po chvíli hlavu, „věříte, že se nám někdy podaří...“

„...vrátit se domů?“ Mladý muž se zahleděl na ohromně vzdálené, a přece tak blízké Slunce a potom vstal.

„Kluci moji, mnohé národy si připomínají prastarou lidovou moudrost, která je povzbuzuje i v nejhorší situaci. To přísloví zní: Naděje umírá poslední.“

**NÁLEZ NA BŘEHU ŘEKY,
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ,
V NÍŽ SE OBJASNÍ MNOHO UDÁLOSTÍ,
ALE PŘIBUDE I NOVÁ ZÁHADA**

Věděl jsem už dlouho, že Vilda má vzácné nadání — dokáže usnout za jakýchkoliv okolností. Nikdy jsem však nepředpokládal, že ho dokážu napodobit, a ještě k tomu za takových podmínek, ve kterých jsme se octli. Náš nový přítel a vůdce nás ovšem musel k spánku nejdříve dlouho přemlouvat a přesvědčovat nás, že Frantu v noci stejně nenajdeme a že ráno budeme potřebovat, abychom byli fit.

Druhého dne jsme si přivstali a po lehké snídani, kterou nám připravili Kyrr a Cherr — tak se jmenovali oba Lurryďané — jsme se vydali na cestu. Zanedlouho jsme dorazili na místo včerejšího bojiště. Spálená půda na břehu byla jedinou známkou toho, že se tu něco dělo. Zničený přístroj z podsvětí zmizel a díra do středu planety byla zamaskovaná trávou. Po Frantovi nikde ani vidu, ani slechu. Prohledali jsme celé okolí a už jsme se vzdali i posledních nadějí, že se nám podaří ho najít. Stále víc se mě zmocňovala předtucha, že ho unesli podzemní útočníci, ale Jurajovi se to nezdálo. „To není pravděpodobné,“ tvrdil. „Bud’ ho zabili, nebo utekl. Zajmout ho nemohli z jednoduchého důvodu — jestli seděli v těch zvonech, tak neměli skafandry.“

„Promiňte,“ skočil mu do řeči Vilda. „Já tomu rozumím dál tím méně. Za prvé — říkal jste, že planeta se jmenuje Lurryda, ale když jste citoval tu otrokářovu řeč, mluvil jste o planetě Onets. Za druhé — proč chodí zdejší obyvatelé oblečení do kožešin, když jsou schopni létat do vesmíru, a proč je planeta pokrytá pralesem bez náznaku civilizace? Za třetí — jak to, že Kyrr a Cherr nemají červené oči ani chapadla a... a... hernajs!“ zastavil se. Oči se mu zakalily a konečkem jazyka si začal olizovat rty.

„Bylo by to... možné?“ zašeptal.

„Jen to dokonči,“ pobízел ho Juraj Dominik. „Tady není nic nemožného!“

„No, napadlo mi..., ale nesmíte se mi smát! Napadlo mi, že... že tu jsou dvojí bytosti!“ vyhrkl nakonec.

„Hochu, hochu — a víš, že mnohým z nás to trvalo o moc déle, než jsme se to dovítbili?“

„Tak je to pravda?“

„Samozřejmě! Věci se mají takto: Skutečnými obyvateli Lurrydy je rasa vcelku primitivních, i když jinak velmi rozumných a chápavých bytostí, které žijí na úrovni zemědělského pravěku — konečně sami vidíte Kyrra a Cherra. Podzemní trpaslíci jsou tu stejně cizí jako my — jejich domovem je sousední planeta, sami jí říkají Nyrfa. Lurryda je pro ně na delší pobyt nevhodná, špatně snášejí světlo a horko — jejich Nyrfa je zahalena mraky a teplota je tam o polovinu nižší. Přitom však je kolonizace Lurrydy pro ně velmi výhodná — výborně se tu daří mnohým plodinám, kterými se od první své výpravy sem živí, a kromě toho je Lurryda mnohem více zásobena nerostným bohatstvím. Nyrfani proto založili několik stanic. Všechny jsou umístěny na pólech, kde je nejchladněji. Ze začátku nutili do práce na plantážích a v dolech Lurryďany, ale to se neosvědčilo, protože domorodci jim odmítli otročit — jejich hrdá povaha jim přikazuje raději zemřít v boji než se nechat vykořisťovat. Proto se vláda Nyrfy rozhodla jinak, začali sem posílat provinilce a odsouzence ze své planety, zvláště však povstalce proti otrokářům. A protože přivezení Nyrfani v oslepujícím světle a vysokých teplotách rychle hynuli, sáhli nyrfanští otrokáři do vesmíru.“

„Ale...“

„Tuším, co chceš říct — proč Nyrfani, když dokážou létat do kosmu, neobdělávají Lurrydu a nechrání se před světlem a horkem? No, prostě proto, že to nedokážou!“

„Jak to?! Copak se jejich technika vyvíjela jen jedním směrem?“

„Směrem do vesmíru, chtěl jsi říct? Ne, ne, je to o mnoho komplikovanější. Totiž — celá jejich technika je sotva na úrovni pozemského středověku!“

„Cože? Řekl bych, že je to neuvěřitelné, kdybychom v posledních dnech nezažili tolik neuvěřitelných věcí!“

„Vystupuje tu někdo třetí. Kdysi v minulosti navštívili Nyrfu neznámí hosté z vesmíru. Přiletěli na dvanácti mezihvězdných lodích, ale odletěli jenom ve dvou. Deset nechali Nyrfanům výměnou. Ptáte se za co? Tedy — za jeden z nyrfanských měsíců, který nutně potřebovali kvůli jeho nesmírným zásobám nějakého důležitého prvku. Nenaučili však Nyrfany koráby vyrábět a odmítli přepustit nyrfanským otrokářům byt' jen část svých ničivých zbraní. Zřejmě se

oprávněně obávali, že válkychtiví vládcové Nyrfy by jich mohli zneužít pro útok proti méně vyspělým bytostem. Potom hosté z vesmíru záhadným způsobem vyšinuli satelit Nyrfy z jeho oběžné dráhy a spolu s ním se ztratili v mezihvězdných dálkách. Nyrfstí otrokáři se rozhodli dokonale využít ve svůj prospěch aspoň koule, s jejichž řízením je vesmířané seznámili. A taky jich využili — nejdřív si podmanili Lurrydu, a pak začali s únosy ze Země. Konfliktu s vyspělejší planetou se však obávali, proto si troufali přistát v jen málo civilizovaném pásmu rovníkové Afriky.“

„Od koho to všechno víte?“

„Na plantáži s námi pracovalo i několik vyhnanců z Nyrfy. Bohužel ani jeden z nich už nežije, nevydrželi horka.“

Jurajova odpověď nám pomohla rozluštit tajemství černé koule z předvčerejška i tajemství rozdílu mezi stupněm civilizace planety a stupněm kosmonautické techniky. V duchu jsem vysekl Vildovi parádní poklonu — už včera postřehl tuto nesrovnalost svou „teorií osamělého mostu“.

„Ale stejně je Lurryda netypická planeta.“

„Jak to myslíš?“ Vilda i Juraj na mě upřeli zvědavé pohledy.

„No... ve všech fantastických románech vždycky kosmonauti narazí na sopky, zemětřesení...“

„Dej pokoj,“ zasmál se Juraj. „Lurryd'anům úplně stačí ke štěstí pekelné horko a pravidelné uragány a bouřky.“

„Bouřky? Co jsme tady, neviděli jsme na obloze ani mráček!“

„A buďte rádi, protože naše pozemské bouřky jsou jen nevinný vánek ve srovnání se zdejšími průtržemi a smrštěmi. Když se blíží bouřka, zvěř i stromy utíkají mezi skály nebo se zahrabávají do země. Kdo se opozdí, toho cyklon vynese do několikakilometrové výšky a hodí ho na zem o stovky kilometrů dál! Má to jedinou výhodu — Nyrfani mají z bouřek a uragánů přímo panickou hrůzu a zalízají před nimi do nejhlubších podzemních krytů. Nebýt toho, kdoví, jestli by se byl náš útěk z plantáže podařil.“

„Hm,“ zamyslel se Vilda. „Tady je asi ten zakopaný pes. Víte, právě jsem se chtěl zeptat, jak je možné, že Nyrfani nezpозorovali přilet naší lodi. Teď, když mluvíte o bouřkách, vzpomínám si, že

když jsme otevřeli východ, bylo kolem všechno promočené a v dálce ještě hřmělo.“

„To jste tedy měli štěstí — jinak jejich letecké hlídky kontrolují celý povrch Lurrydy. Před bouřkami se však urychleně stahují do základů na pólech.“

„Moment, a jak jste se dostali z plantáže?“

„Právě díky bouři. Spolu s Robinsonem, belgickými lovci šelem a se šesti černochoy jsme po dvou měsících vypracovali plán útěku. Využili jsme toho, že Nyrfani vidí ve dne hůř než v noci, a rozhodli jsme se utéct za pravého poledne. Jako na zavanou nám přispěchala na pomoc bouřka, museli jsme však utíkat s kusy skal v náručí, aby nás neodnesla smršť. Jednoho z černochoů pronásledovatelé zabili, dalšího i s dvěma Belgičany zastavili prostřednictvím hypnotických netvorů, ale nám ostatním se útek podařil. Šťastná náhoda nás přivedla k jedinému zdejšímu mostu — mimochodem, ten nepostavili ani Nyrfani, ani Lurryďani — a usadili jsme se na protilehlém břehu. Tam se Nyrfani vůbec nedostanou, díra u mostu, z které vás napadli, je pro ně jakýmsi jejich hraničním stanovištěm. Založili jsme si vlastní plantáž a zahradu, a nebudete nám věřit — nejsem tu ani půl roku, ale za tu dobu nám z jadérek vyrostly obrovské stromy a úrodu jsme sbírali už pětkrát! Nakonec, vždyť jste to viděli sami.“

„Tak ty stromy a brambory byly vaše?“

„Naše. My jsme se mezitím usadili u spřáteleného kmene Lurryďanů a na plantáž si chodíváme jen občas doplnit zásoby. Okolo osady jsme už zúrodnili nové pozemky a i domorodce jsme naučili pěstovat brambory. Včera jsem přišel s třemi vesničany do zahrady pro ovoce, ale našli jsme tam spálený strom a hromadu smetí!“

„Promiňte,“ začervenal se Vilda. „Zapomněli jsme uklidit.“

„Nic se nestalo,“ pousmál se Juraj. „Za daných okolností je to plně ospravedlnitelné. Ale — abych neodbočoval. Když jsme našli ty stopy, pomysleli jsme si, že Nyrfani porušili pravidlo a vtrhli na náš břeh, nebo sem poslali někoho ze zrádných dozorců z řad pozemšťanů — bohužel, i takoví se našli. Nebylo nám však dopřáno dlouho nad tím hloubat — najednou k nám přiběhlo zvíře, jaké Lurryďani v životě neviděli. Věřte, že já jsem radostí div neomdlel, když jsem

uviděl jezevčíka — bezpečně vím, že Nyrfani žádného psa ze Země nepřivezli. Domníval jsem se, že přistály černé koule s novou zásilkou pozemských otroků a že se některým z nich podařilo uprchnout, tak jsem se dal okamžitě na zvědy. Jednoho z průvodců jsem poslal do osady pro posilu a my jsme se vydali k mostu. Obezřetně jsme přešli na druhý břeh a tu jsme objevili stopy boje — spálenou zem a zbytky lávy z nyrfských lávometů. Domníval jsem se, že utečence už nikdy nenajdeme, ale pes se najednou radostně rozštěkal a začal zuřivě čenichat. Nejdřív se vrhl k vodě, ale hned se dal do žalostného vytí...“

„Franta!“ vykřikl Vilda vyděšeně.

„Ano... právě proto jsem večer považoval hledání vašeho kamaráda za zbytečné. Nemusíte ovšem hned myslet na nejhorší, možná že se neutopil,“ utěšoval nás nepřesvědčivě. „Tak tedy — jezevčík nejdřív vyl, potom se však rozštěkal, začal znovu čenichat a najednou se rozběhl k lesu. Běželi jsme za ním a Kyrr s Cherrem vás našli v poslední chvíli — masožravé kalichy vás právě začaly pohlcovat.“

Je načase poznamenat, že toto všechno jsme se dověděli už na tenkém, ale pevném voru, který nám z jednoho druhu stromů postavili Kyrr s Cherrem, a mocný proud nás rychle unášel tím směrem, kde daleko odtud měla kdesi stát naše opuštěná kosmická loď. Horko bylo dnes stejné jako předchozí dny, ale kombinézy nás před ním celkem snesitelně ochraňovaly. Juraj Dominik s Kyrrrem a Cherrem si už dávno zvykli. Ještě dopoledne jsme dorazili k zahradě. Po krátkém obědě a doplnění zásob jsme pokračovali v plavbě. Neustále jsme pozorovali oba břehy, zda neuvidíme Frantu, i oblohu, aby nás nepřepadla některá z nyrfských černých koulí. Z obav před možným útokem ze vzduchu jsme se drželi těsně u břehu. Kyrr a Cherr do něho každou chvíli zabodávali tyče s vyraženými značkami, aby značili cestu očekávané posile, které nechali zprávu už na zábradlí mostu. Ale i když jsme si mohli oči vykoukat, po Frantovi nebylo nikde ani stopy.

„To nic, chlapci,“ povzbuzoval nás Juraj. „Určitě šel někam do vnitrozemí. Podívejte se, až najdeme vaši kosmickou loď, vyzbrojíme se, počkáme... pozor!“ zvolal najednou varovně a ukázal nahoru. Nad námi se vznášela létající utěrka.

„Uf, odletěla,“ oddechl si za chvíli. I domorodci odložili oštěpy a zaveslovali ke břehu, aby tam zabodli další značku.

„Ti motýli, nebo co to je, jsou nebezpeční?“ zeptal jsem se.

„Velmi. Říká se jim lakarri a je to snad nejjedovatější zdejší hmyz. Jejich kousnutí znamená zaručenou smrt, pokud...“

„Cože?“ Vilda vyskočil, až se vor zakymácel, a Kyrr se mrzutě ohlédl. „A zabíjí každé jeho kousnutí?“

„Pochopitelně. Jed působí pomalu, ale jistě. Po třech čtyřech dnech umírá oběť v strašlivých bolestech a křečích.“

„Proboha! Vždyť takový motýl předevcírem kousl Frantu!“

Kyrr se zamračil podruhé — tentokrát byl viníkem Juraj.

„Co říkáš? To by ještě scházelo... víš to jistě, že ho kousl lakarri?“ křičel.

„Nevím, jestli to byl lakarri, ale byla to přesně taková létající utěrka.“

„Chlapci,“ Jurajova tvář zesinala. „V tom případě... nechci vás zarmoutit..., ale váš kamarád je už asi... mrtvý.“

„A není nějaká naděje?“ slyšel jsem svůj, ale přece cizí hlas. Juraj jen mávl rezignovaně rukou.

„Proti kousnutí lakarriho existuje jediný prostředek — hned po poranění se musí ranka natřít výtažkem ze zvláštní lopatkovité rostliny... hele, tamhle je ji vidět,“ ukázal na břeh. Těsně u vody se plazily tři nám dobře známé lopaty. V hrdle mě až zabolelo od radostného výkřiku, vždy rozvážný Vilda po kotrmelci div nevypadl z voru a labilní plavidlo se opět povážlivě nahnulo. Kyrr se tentokrát nedíval vyčítavě — sám totiž vykřikl hned po nás, pokud se jeho chrčení vůbec dá nazvat výkřikem. Zůstal vykloněný z voru na břeh, kde předtím zabodával značky, a natahoval se pro něco v trávě. Nakonec se odrazil od země, vpadl na palubu a s rozčileným kašlem podával Jurajovi malý předmět.

Jestli se dobře pamatuji, tak když jsem začal vyprávět tento příběh, řekl jsem, že nejvíc překvapený obličej, jaký jsem kdy viděl, udělal Tonda Mlynář, když Franta prohlásil, že se nechá vytáhnout z dějepisů. Jeho rekord padl — Juraj vyvalil oči, otevřel ústa, a protože to na nás patřičně zapůsobilo, všichni do jednoho jsme se vrhl k němu. Nemohlo to jinak skončit — vor se převrhl. Protože jsme však

byli metr od břehu, o vodu jsme se nikdo nestarali. Všichni jsme s úžasem hleděli na Kyrrův nález, který Juraj naštěstí po dobu nedobrovolné koupele nepustil z ruky. Stál po kolena ve vodě, která z něho stékala mohutnými proudy, ale on jako ztělesněné překvapení svíral v ruce bílou kovovou tabulku. Tiskacími červenými písmeny na ní stálo: DĚKUJEME, ŽE ZDE NEKOUŘÍTE!

**KLÍČ OD MODRÉHO PAVILÓNU,
KAPITOLA DVACÁTÁ,
VE KTERÉ SE OPĚTOVNĚ VYSKYTUJE
FOTBALOVÝ MÍČ**

Nemuseli jsme moc pospíchat; za chvíli se z Vildova hrdla vydral jásavý výkřik — v paprscích Altairu zářil v úžlabince mezi dvěma skalami lesklý obdélník.

PRŮKAZ NA SLEVOU PŘEDLOŽTE BEZ VYZVÁNÍ, hlásala tabulka. Vyměnili jsme si s Vildou významné pohledy — nedalo se už pochybovat, že to jsou výrobky z dílny starého Kohouta a že kosmická loď už nemůže být daleko. Přidali jsme do kroku. Poháněla nás nesmělá naděje, že stopy za sebou nechává Franta, i když se pochopitelně nedala vyloučit možnost, že do plavidla vnikli Lurryďané nebo Nyrfané a že odhazování tabulek je jejich práce.

Naše úvahy přerušil po pár minutách Blesk: zastavil se pod skalní rozsedinou a s jakýmsi pohoršením se na ni rozštěkal. Rozhořčenému tónu v jeho štekotu jsem se vůbec nedivil — na tabulce se tam totiž skvěl nápis: POZOR, ZLÝ PES!

„Jedno je jisté,“ zahučel Juraj. „Ten, kdo jde před námi, nechává cedule nad úrovní terénu, na dobře viditelných místech, chce tedy na sebe za každou cenu upozornit. Sledujte vyvýšeniny!“

Poslechli jsme a brzy jsme se dočkali odměny — podařilo se mi najít oznámení:

**V TÉTO RESTAURACI ÚČTUJEME VYSOKOHORSKOU
PŘÍRÁŽKU.**

VSTUP POUZE PRO ZAMĚSTNANCE — hlásala další tabulka. Asi kilometr od řeky zachrčel Kyrr a zdvihl novou zprávu:

NEDOTÝKEJTE SE DRÁTŮ, ANI NA ZEM SPADLÝCH!
Postupně se dostaly do našeho vlastnictví tabulky s nápisy NE-
MLUVTE S ŘIDIČEM ZA JÍZDY, PARKOVÁNÍ POVOLENO
JEN VOZIDLŮM PRVNÍ POMOCI, TATO PRODEJNA JE OTE-
VŘENA I O VOLNÝCH SOBOTÁCH, jakož i známé varování
NEVYKLÁNĚJTE SE Z OKEN!

„Měli jste hodně takových zákazů?“ informoval se Juraj poněkud otráveně a podíval se na hodinky. „Jdeme už přes půl hodiny.“

„Stůj!“ zařval Vilda místo odpovědi. „Stůj, nebo střelím!“

„Cože?“ polekal jsem se.

„Jménem zákona, stůjte!“ nepřestával vykřikovat. „Zde pohraniční stráž!“

„Probaha! Snad nemá úpal!“ znepokojil se Juraj. Vilda se rozesmál a kývl hlavou doleva. Na okraji nevelké mýtiny tam ležela tabulka s nápisem POZOR — STATNÍ HRANICE!

Z kroví před námi najednou zaznělo zaječení jakoby z hrdel nejméně pluku d'áblů, takže naše sázky o to, jaká tabulka teď přijde, zůstaly neuzavřeny. Kolena se nám podlomila, ale Juraj se usmál a ukázal na plochý kámen. Sedělo tam cosi podobné pestrobarevné žábě a předníma nožkama se to opíralo o tabulku NEKRMIT.

„Neškodné zvířátko,“ vysvětloval Juraj. „Napodobuje zvuky jiných zvířat a tím zahání své nepřátele.“

„No teda, napodobovat umí,“ vydechl si zhluboka Vilda a já jsem držel Bleska, aby se nevrhl na řvouna.

„To jo, ten umí všelicos, hotový magnetofon! Můžeme chvilku počkat, stejně si musíme odpočinout, možná že předvede ještě něco ze svého repertoáru.“

„Churrráá!“ přisvědčila žába.

Zůstali jsme tiše stát. Křikloun si nás měřil, a když se ujistil, že nejsme hladoví, pyšně se nafoukl a vydal ze sebe táhlé zavytí, za které by se nemusela stydět ani tovární siréna. Potom zachrčel jako dokonávající slon a po krátkém zaváhání se rozkašlal dovednou imitací Kyrrova a Cherrova dialogu. Pak se znovu nafoukl a úplně zřetelně zakrákal:

„To nebyl gól! To byl ofsajd! To nebyl gól! To byl ofsajd!“

Tedy pokud se nám tímto vyvrcholením programu mínil zavděčit, podařilo se mu to výborně. Všichni jsme strnuli. Už skutečnost, že Lurrydská žába ovládá naši mateřštinu, byla sama o sobě šílená. Ještě víc nás ohromovala skutečnost, že se musela aspoň jednou zúčastnit fotbalového zápasu. Vysvětlení ovšem bylo nabíledni — Vilda i já jsme v křiklounově podání lehce poznali Frantův hlas.

„Nemůže být daleko!“ zvolal Vilda. „Za ním!“ Rozběhli jsme se mezi stromy, které nám zdvořile uhýbaly z cesty, minuli jsme poslední pás pohyblivé houštiny a zastavili jsme se. Pohled, který se nám naskytl, nevzbuzoval důvěru.

Před námi se rozkládala písčitá planina, jen tu a tam pokrytá slabým lezoucím porostem. Asi sto kroků od nás, na úpatí oblého pahorku, ležela osada. Mezi dřevěnými chatrčemi se batolili maličcí Lurryd'ani. Dospělí byli shromážděni vpravo. Před nimi stála bytost, která svým vzezřením připomínala důstojného proroka, rozhořčeně kašlala a zdůrazňovala svoje pobouření máváním špičatou holí. Nikdo ho však neposlouchal. Všichni se dívali na vyčištěný prostor, na jehož obou koncích stály proti sobě do země zapíchnuté dvě tyče a mezi nimi pobíhalo kolem třiceti chlapíků jen s kusy kůže kolem beder. Lurryd'ané se zabývali tím, co bychom od nich nejmíň čekali: s pronikavým kašlem se honili za černobílým míčem, tou nešťastnou mičudou, která se pod Dračí stěnou stala nepřímým viníkem naší bludné pouti.

Jen jeden z Lurryd'anů se nedal strhnout hrou a zpozoroval náš příchod — rozhněvaný prorok. Nečekaně svižně se nám rozběhl v ústřety. Lehkým úklonem přivítal Juraje, Kyrra a Cherra, nevlídně se podíval na nás dva a začal cosi vyprávět, přičemž bouchal holí o zem.

Oba Lurryd'ané se udiveně zahleděli na rozjařené hráče a Juraj se srdečně rozesmál.

„Proč se ten děda tak rozčiluje?“ zeptal jsem se, když Lurryd'anovo lamentování nebralo konce.

„Chchecheche,“ dusil se Juraj, který téměř kokrhal smíchem. „Chachacha! To je můj známý... chá... náčelník osady, a říká... to už přestává všechno... uch! Tedy — náčelník říká, že od té chvíle, co sem přivedli malého zlého ducha, muži odmítli lovit zelené jeleny a

obírat tekvicové stromy a všichni se v jednom kuse honí od rána za tou... kulatou skákavou hloupostí!“

„Ale,“ zasáhl Vilda. „Kde je Franta?“

Juraj se zarazil a zvážněl, poklepal starému na rameno a začal mu chlácholivě kašlat do ucha. Náčelník ztichl, ale jen proto, aby vzápětí vybuchl dvojnásobně. Ukazoval na nás a div se nezadusil hlasitým kašlem. Jeho hněv však vyvolal na Jurajově tváři právě opačný účinek — oči se mu rozzářily a kýchl starému další otázku. Sotva dostal odpověď, obrátil se k nám.

„A máme to. Pro jistotu jsem se ho zeptal, koho myslel tím zlým duchem. Je to bytost oblečená jako vy, kterou kmen dnes ráno zaja-l... v Nebeském vejci!“

„Dobře, ale kde je teď?“

„A jak daleko je raketa?“

„Jen ne tak zhurta, musíte chvilku vydržet! Tak: vašeho kama-ráda zajali ráno, ale ostatní bohové je za to potrestali, zlý duch nalákal muže na kopací hru se skákavou koulí, a zatímco všichni hráli, zlý duch utekl.“

„Prima. A jak daleko je raketa?“ zopakoval jsem otázku.

„Poměrně blízko, asi tři běhy jelena.“

„Aha! Tři běhy jelena! A to je... kolik?“

„Podle mých zkušeností vydrží osedlaný jelen běžet bez přestávky asi deset minut, takže to bude přibližně půl hodiny.“

„Směr?“

Náš informátor nám už nestačil dát odpověď — zezadu i zepředu zaznělo volání a kašlání. Z lesa za námi vycházeli čtyři běloši, čtyři černoši a hlouček Lurryďanů. Všichni měli oštěpy a praky. Zepředu, z planiny, uháněl v mračně písku jezdec na jelenovi. Přicválal před náčelníka, seskočil z ušťvaného zvířete a vzrušeně se rozkašlal. Starcovy oči se zúžily a nos zešpičatěl. Juraj zbledl. Vzrušeně se k nám obrátil.

„Chlapci, je zle. Zvěd hlásí, že k osadě se blíží nepřátelé.“

„Nyrfani?“

„Ano. Náčelník předpokládá, že se chystají zničit vesnici, aby zastrašili lurrydské kmeny před spojenectvím s utečenci z plantáží.“

Přiběhli k nám i fotbalisté.

Porada byla krátká. Za chvíli jsme už seděli v úzkých dřevěných saních a kavalkáda těchto podivných klouzadel vyrazila. Bohužel úplně opačným směrem, než stála naše loď.

„Právě odtamtud se přibližují Nyrfani,“ zdůvodňoval mi to Juraj. „Pokusíme se je obejít oklikou a tak se dostat k lodi. Černé koule údajně odletěly na Nyrfu, ale tomu já osobně příliš nevěřím. Jestli přiletí dřív, než najdeme loď, bude to s námi blédé.“

„A kam jedeme teď?“ zeptal se šeptem Vilda. Proti nám seděl v saních inspektor Robinson, statný a urostlý muž, který stále pátral svým jiskřivým pronikavým pohledem po okolí.

„K Modrému pavilónu. Nyrfani se v poslední době bojí k němu přiblížit.“

„Hm... tomu teda vůbec nerozumím.“

„Modrý pavilón je záhadná stavba — ještě nikomu se ji nepodařilo otevřít, i když má dokonce dva vchody. Jak domorodci, tak Nyrfani se o to už mnohokrát pokoušeli, Nyrfani dokonce naposledy zaútočili na dveře lávometem. Jenže vtom vyšlehl zpod schodů modrý blesk a spálil je.“

„Modrý blesk? Modrý... blesk?“ Vildovy oči se zamžily. „Juraji! Kdo postavil Modrý pavilón?“

„To by chtělo vědět víc lidí. Nikdo to nedokáže přijatelně vysvětlit. Podle Robinsonova i mého názoru ho pravděpodobně postavili titíž vesmířané, kteří kdysi vyměnili nyrfanský satelit za své rakety. Myslím si, že i ten most je památkou na jejich návštěvu na Lurrydě.“

„A... nejsou náhodou dveře pavilónu modré?“

„Samozřejmě, vždyť je modrý celý... ale proč se ptáš?“

„To je vedlejší. Nevede ke vchodu sedm schůdků se zábradlím?“

„Chlapče, sakra, kde to bereš?“

Vtom Robinson poklepal Juraje po koleně a hlavou mu naznačil, aby chom se podívali dopředu.

Mezi stromy stál gigantický kvádr. Byl tmavomodrý, s mírně zaoblenými rohy a hranami, uprostřed přední stěny se rýsovaly poněkud světlejší kovové dveře elipsovitého tvaru, ke kterým vedlo úzké kovové schodiště stejného zabarvení.

Zhluboka jsem se nadechl a bez ohledu na výstražné výkřiky domorodců i pozemšťanů jsem v plné rychlosti vyskočil ze saní. Vilda mě následoval. Nezastavilo nás ani to, že Blesk, který nás předběhl, vyběhl zničehonic nahoru po kolmé modré stěně, a aniž bral v potaz zákon přitažlivosti, procházel se po ní suverénně jako moucha.

Na úpatí schodiště jsme se zklamaně zastavili — otevírací polokoule v zábradlí nebyly. Vzápětí však Vilda tlumeně vykřikl a začal si prohlížet dveře úplně zblízka. Byl na nich kruh, uprostřed něhož bylo vidět malou trojúhelníkovou díрку. Nemuseli jsme se dlouho rozmýšlet — tentokrát jsem si i já lehce spočítal, kolik je dvě a oba současně jsme si z levého nárameníku strhli modrou osmiúhelníkovou sponu. Vildovi se z rozrušení úplně roztřáslы ruce, a tak jsem ji první zasunul já. Všechno sedělo na milimetr přesně. Mírně jsem klíč přitlačil a chtěl jsem s ním pootočit, ale to už nebylo nutné. Za našimi zády se ozvaly výkřiky úžasu a překvapení — dveře se otevřely.

Když jsme vešli dovnitř, hned jsme se cítili jako doma. Všechno tu bylo důvěrně známé — zelené světlo proudící ze stěn, trojúhelníkový ústřední pult, obrazovky, křesla visící ve vzduchu, zkrátka a dobře — nešlo nic jiného než o přesnou kopii místnosti v Dráči jeskyni. Ve srovnání s kabinou kosmické lodi tu byly jen dvě odlišnosti: protějščí dveře byly teď bez našeho přičinění otevřené a před kopírovací skříňkou dřepěla postava oblečená do stříbrné vesty, v rukách držela paštikovou konzervu a zírala na nás.

ULTIMÁTUM, KAPITOLA JEDENADVACÁTÁ, VE KTERÉ STANDA STISKNE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ TLACÍTKO

„To bylo tak,“ rozřečnil se Franta, když se probral z ohromení. „Když na nás tehdy v noci zaútočily ty příšery s krvavýma očima, já jsem ze strachu skočil do řeky a dopadl jsem rovnou na nějaký strom. Potom mi už nezbyvalo než se pevně držet. Za svítání jsem uviděl naši kosmickou loď. Přivesloval jsem ke břehu, otevřel jsem si kabinu, snědl dvě konzervy a pokoušel jsem se od šedivého čtverce vy-

mámit další létající vesty, abych vás mohl jet hledat. Obleky jsem sice nedostal, zato se však do místnosti zčistajasna nahnul houf kaš-lajících individuí. Chamtivě posbírali všechno, co nebylo přišroubo-vaný, a byli tak zatraceně nevychováni, že mi dali vlíct tašku, kterou bůhvíproč naplnili tabulkami strejdy Kohouta. Využil jsem příleži-tosti a začal jsem tabulky ukládat na viditelná místa, jenom tak pro strejčka Příhodu. Ti vrtáci mi v tom vůbec nebránili. V osadě je zau-jal míč, a i když jsme se nedokázali dorozumět, začal jsem je učit hrát fotbal. Kopat se naučili hned, ale na pravidla jsou hodně tupí!“

„Hlavně na ofsajd, vid’! Bodejť by ti rozuměli, když neumíš kaš-lat!“

„Jak to víš, že právě ofsajd vůbec nepochopili?“

„Ale,“ protáhl Vilda. „Řekla nám to jedna žába.“

„Žába? Hele, dělej si blázna ze své babičky, jo! Ale... kde jsem to přestal — aha! Tak oni se honili za míčem a já jsem jim zatím pěkně zdrhnul. Chtěl jsem se vrátit k raketě, jenže strom, na který jsem zavěsil poslední značku, zatím někam utekl a já jsem nevěděl, odkud jsme přišli. Tak jsem se vydal rovnou za nosem, až jsem se dostal sem. Dost brzo jsem přišel na tu fintu s osmiúhelníkem a po-zval jsem se dovnitř. Napřed jsem byl mírně vyjevený z toho, že jsem vlastně zase jako v Dračí jeskyni a aspoň pět minut jsem jen seděl a koukal. No a akorát jsem si chtěl rozmnožit poslední konzer-vu, když se najednou otevřely dveře... a vešli jste vy.“

Ani jsme nestačili Frantovi dopovědět, jak to bylo s námi a s Ju-rajem, když se z lesa vynořila čtyři vozidla, připomínající zmetky z továrny na tanky. Zakrátko se nad planinou objevila i obrovská černá koule. Útočníky zřejmě zarazilo, že Modrý pavilón je otevřený — zůstali stát a začali se mezi sebou dorozumívat nějakými barevnými signály. Rozumí se, že jsme se zatím už všichni stěsnali do bezpeč-ných prostor Modrého pavilónu.

„Ujasněme si, co nám vlastně hrozí,“ navrhl Robinson — Juraj začal okamžitě fungovat jako tlumočník a celou poradou nám překlá-dal.

„V první řadě lávometry z tanků,“ řekl mohutný černochoch s neoby-čejně vypracovaným svalstvem. „Jednou jsem je viděl v činnosti a nikdy na to nezapomenu.“

„Letadlo má taky chrlič lávy, ale já nemyslím, že lávomety by nás měly nějak zvlášť znepokojovat,“ namítal jednoruký Belgičan, který tůkal železnou tabulkou po stěně pavilónu. „Dokud jsme tady, tak nám láva nemůže pokazit náladu. Jestliže je tohle skutečně vesmírná loď, znamená to pro ni asi takové nebezpečí, jako komár pro slona.“

„Správně,“ přikývl Juraj. „Z toho však vyplývá, že nesmíme opustit kabinu a musíme použít bleskomety. Nyrfani z koule by nás zlikvidovali. A vůbec, jsou všichni ozbrojeni?“

Vilda, který seděl před kopírovací skříňkou, ukázal před sebe — na podlaze ležely dva nadbytečné bleskomety. Černoši i běloši drželi válečky v rukou a všichni už věděli, jak se s těmito nebezpečnými „baterkami“ zachází.

„V pořádku. Tak tedy — zatím platí zákaz vycházení.“

„A co neviditelnost?“ vyskočil Franta.

„To není špatný nápad, o tom jsme s Georgem Dominikem taky uvažovali, ale odložíme ho jako poslední možnost,“ odvětil Robinson. „Nezapomínejme, že neviditelnost neznamena taky ochranu před lávou. Kdo nám záručí, že Nyrfani právě nevystřelí?“

„A což letět ve vestách?“

Hlídka u dveří zakašlala, takže Robinson nestačil odpovědět.

„Cože? Vyjednávač?“ Juraj povytáhl obočí. „Pusťte ho dovnitř.“

Za pár okamžiků jsem poprvé na vlastní oči uviděl nefalšovaného Nyrfana. Tvář měl úplně stejnou, jakou jsem viděl večer v okénku podzemního přístroje, a postavou přesně odpovídal Jurajovu popisu. Byl asi mé výšky, byl oblečený do neforemného rezavého obleku a na hlavě měl průhlednou kouli. Z přilby mu vyčnívala dvě spirálovitá tykadla a zpod nich na nás hleděly kruté, nenávisné oči.

Stáli jsme proti sobě, představitelé tří úplně odlišných vesmírných civilizací, a nikdo z nás neměl nejmenší potuchy, že už půl minuty, od chvíle, kdy jsem se mimoděk dotkl nenápadného tlačítka na řídicím pultě, nás pozoruje někdo čtvrtý.

Nyrfan začal pomalu a dutě hovořit, Robinson a Juraj ostře odpovídali. Trpaslík zlostně zaskřípal, chladným pohledem si nás přeměřil a opustil místnost. Podle Jurajových slov jsme dostali ultimátum: jestliže do pěti minut neopustíme Modrý pavilón, přiletí černé

koule a bombardováním nás zničí. Juraj ještě něco upřesňoval, ale já jsem jeho slova nevnímal — díval jsem se na přelud, který se zjevil nedaleko kopírovací skřínky. Okamžitě zavládlo ticho, že by bylo slyšet snad i vlas spadnout — vidiny si všimli všichni.

Už v Dračí jeskyni nám nedal pokoje nepochopitelný a komplikovaný přístroj nápadný velkým množstvím ploch, které se vzájemně prolínaly. Byl i tady. Jenže teď, když jsem se dotkl tlačítka, se plochy nehlučně spojily a vytvořily úplně jednolitě elipsovitě zrcadlo. Nejdřív jsem myslel, že v něm vidím sebe, ale v okamžiku, kdy se za odcházejícím Nyrfanem zavřely dveře, se postava v zrcadle pohnula. Pohnula se, ačkoliv já jsem stál strnule a bez hnutí!

Zhruba v témže okamžiku si zrcadlového jevu všimli i ostatní. Postava v zrcadle rostla. Její spodní část, trup a končetiny, se ztrácely za okraji lesklé plochy a do středu obrazovky se dostávala její hlava. Potom se obraz v zrcadle přestal pohybovat a před zrcadlem, přímo v prostoru, se vznášela tvář. Nebyla to tvář Nyrfana, ani Lurryďana, tím méně pozemšťana. Bytost sem nikdo nezval, ale všichni jsme věděli, že jen ona je v této místnosti skutečně doma.

Jak už jsem řekl, viděli jsme z ní jen hlavu. Byla dvojnásobně větší v porovnání s lidskou a na tváři dominovalo především neobyčejně vysoké čelo, zpod kterého na nás hleděly — zdánlivě na všechny naráz — nadpozemsky laskavé oči, hluboké a modré jako horské jezero. Tvor neměl ústa, jen pod očima trapez vzájemně propletených hadovitých výběžků. Ty se náhle zavlnily, a přesto, že vesmířan nevydal ani hlásku, všichni, lidé i Lurryďané, jsme hned pochopili, co nám chce dát na vědomí.

„Radavar vás zdraví jménem hvězdné soustavy Ariola. Víme, co se děje, hned zasáhneme. Zavřete východy.“

Prostor před zrcadlem se zachvěl jako vzduch nad rozpálenými kamny a přelud se rozplynul.

**DUHA,
KAPITOLA POSLEDNÍ,
V NÍŽ SE VYSKYTNOU NEJASNOSTI VE VĚCI ČTYŘ
KOŤAT, JAKOŽ I POCHYBNOSTI O EXISTENCI**

ZELENÉHO JELENA

Bůhví, jak dlouho bychom ohromeně stáli, nebýt Bleska. Dá se říct, že jeho zaštekání nám zachránilo život.

„Dveře,“ vyskočil první Juraj. „Zavřete východy!“

Stalo se podle rozkazu a na to jsme se všichni, co jsme se vešli, přitiskli ke kruhovým okénkům řídící kabiny.

Neuplynula ani polovina ultimativní lhůty, když jsme zpozorovali černé koule. Nalétávaly na nás ze čtyř stran a ve velkém čtverci zůstaly viset ve vzduchu. První, která se doposud vznášela nad tanky, se přenesla přímo nad Modrý pavilón, a tak se nám ztratila z dohledu. Tanky se začaly pomalu plazit k nám, vířily kolem sebe mračna prachu a písku a stejně jako letadla i ony obklíčily naši pevnost ze čtyř směrů.

„Dvě minuty,“ Robinson se podíval na hodinky — rozuměl jsem mu i bez Jurajova překladu.

Vteřiny neúprosně ubíhaly. Zavřel jsem oči.

„Poslední minuta,“ oznámil Juraj. „Každou chvíli bude moci Modrý pavilón ukázat, co snese jeho pancíř.“

Otevřel jsem oči, protože kolem zaznělo zašumění vyjadřující obdiv i úlek zároveň. Naše reakce nepatřila útočníkům. To, že se z koulí vysunuly dlouhé roury, vlastně nikdo nebral na vědomí, pohledy byly upřeny na duhu.

Byla to nevídaná duha. Všechny její barvy neobyčejně výrazně zářily, a duha se také neklenula přes oblohu obloukem, jak se na pořádnou duhu sluší, nýbrž začínala kdesi hluboko za obzorem a kousek nad horizontem se rozvětvovala na pět užších pruhů, které se s neúprosnou jistotou blížily k černým koulím. Nyrfané byli plně zaujati přípravami na bombardování, a tak vůbec nepostřehli ten zvláštní atmosférický úkaz. Hrozivě vysunuté roury stále mířily k pavilónu, ale koule už začaly klesat, duhové pásy je lehoučce olizovaly a náhle se na jejich místech objevily sloupy ohnivého světla. Koule vzplanuly zeleným plamenem, rozprskly se na snopy jisker a rozplynuly se.

Duha nezmizela — spíš by se dalo říci, že zmizela obloha. Okolní prostor zahrál blýskavými barvami a nabyl jsem dojmu, že obloha Lurrydy i s celým vesmírem rozhořely neuhasitelným požá-

rem. Byl to čarokrásný pohled, snad jenom panoráma nekonečného kosmického prostranství se mu mohlo vyrovnat. Vtom jsme si instinktivně zakryli oči: vypadalo to, že sám Altair se rozhodl podívat se zblízka na Žhavou planetu. Na povrch Lurrydy se spustil kolmý světelný sloup a jeho středem klesalo dolů něco nepopsatelného. Obloha pohasla, znovu bylo možné dívat se před sebe bez obav, že člověk oslepne. A dívat se, to stálo za to. Na místě, kde se zářivý sloup dotýkal planiny, stál obrovský válec, který působil tak majestátním dojmem, že si člověk nedokázal představit, jaká by mohla pro tento výtvar rozumu existovat ve vesmíru překážka. Ovzduší kolem válce a našeho pavilónu zářilo drobounkými záblesky a celá krajina byla zalita neskutečným nazlátlým přísvitem. Všechno živé i neživé vypadalo jako ze skla, tímto zakletým královstvím vedl od válce ke schodišti Modrého pavilónu překrásný vzdušný koberec, po kterém k nám plynula silueta postavy, jakoby přímo vyrůstající z válce. Než jsme stačili vydechnout, dveře se samočinně otevřely a v nich stál, tentokrát osobně, Radavar z Arioly. Potom se stalo něco, co úplně přesahuje i nejzazší hranice lidského chápání...

„Znovu vás zdravím, obyvatelé Země a Lurrydy,“ zahovořilo k nám něco, co odjakživa nerušeně dřímalo v hlubinách našich mozků. Ten projev jsem vnímal jakýmsi neznámým šestým smyslem, a přestože k mým sluchovým orgánům nedolehl ani nejmenší šelest, zachytával jsem ne slova nebo útržky vět, nýbrž celé myšlenky, rozvětvené a navzájem související, takže během minuty jsem se dozvěděl věci, na které bych na Zemi potřeboval tři až čtyři hodiny vyprávění a vysvětlování. Bylo by zbytečné reprodukovat všechno dopodrobna, řeknu tedy jen v kostce to, co jsme se dověděli od Radavara.

Když nás pozdravil, nejdřív se nám omluvil, že nám oni, to jest Ariolané, způsobili těžkosti. Jejich vina spočívala podle něho v neopravitelné chybě, které se dopustili, když nechali při poslední návštěvě nyřfským otrokářům kosmické lodi, i když šlo jen o kulovité lodi staršího typu, nikoliv tedy o novou sérii vejčitých lodí, kterou nechali například po přistání na Zemi a Lurrydě; kvádr Modrého pavilónu sloužil totiž jen pro maskování stejného vesmírného plavidla, jaké jsme našli v Dračí jeskyni, zatímco na Zemi posloužily tomuto účelu skály a útesy Dračí stěny. Radavar nám vysvětlil, že Ariolané

probádali větší část naší galaxie, Mléčné dráhy, a na každé obyvatelné planetě zanechali po sobě památku ve formě už vzpomenutých vesmírných plavidel. Mělo to svůj význam: pokud obyvatelé planety dokázali proniknout do útrob lodě, projevila se tím jejich vyspělost, patřičný signál letěl z planety na Ariolu a odtud se ihned navázalo spojení s dotyčnou civilizací. Jen jednou došlo v tomto ohledu k poruše — vysílačka plavidla v Dráči jeskyni selhala a neoznámila dobytí plavidla vetřelci, to jest námi. Spojení nastalo až před několika minutami, naštěstí pro nás a v poslední chvíli. Situace však podle Radavara nebyla tak zlá, jak jsme se domnívali — nebylo právě v silách Nyrfanů dobýt Modrý pavilón a útok na něj by určitě přivolal pomoc z Arioly. Ariola sama sice byla odtud vzdálená více než tři sta světelných let, ale pro Ariolany to už nic neznamenal. Nedávno ovládli nové, úplně neznámé formy energie, které umožňují přepravu vesmírem takovou rychlostí, která mnohonásobně převyšuje rychlost světla. Hned jak před necelými dvěma hodinami, když Franta pronikl do Modrého pavilónu, zachytily jejich přijímače poplašný signál, vyrazili na Lurrydu. Dvě hodiny jim na cestu úplně stačily a těsně před příletem měli s námi mým přičiněním i přímé obrazové spojení. Pokud jde o Nyrfany, byli otrokáři živí a zdraví přemístění na neobývanou, ale úrodnou planetu.

„Ariolský časový tunel,“ oznámil na závěr, „bude k dispozici i vám, pozemšťané. Protože jsme nepřímě zavinili váš únos, sami vás dopravíme na Zem a vrátíme vás nejen na původní místo, ale i do původního času. A z logických důvodů, totiž abyste neměli těžkosti se vzpomínkami, vám vymažeme z paměti všechno, co jakkoliv souvisí s vaším nedobrovolným pobytem na Lurrydě. Jinak zůstane vaše paměť naprosto beze změny.“

Chtěl jsem se pohnout, chtěl jsem vykřiknout, ale nohy mi vrostly do země, hrdlo jsem měl stažené a jazyk jako z olova.

„Rozumím ti, Stando,“ odpověděl mi Radavar, a vsadím se, že v tom okamžiku zároveň mluvil se všemi, a pokaždé o něčem jiném. I v tom byli Ariolané nedostižní, dokázali konverzovat s tisíci osobami současně. „Toužíš poznat Ariolu? Stane se — uvidíš královnu planet! Za padesát časových jednotek, u vás nazývaných roky, navážeme přímý kontakt s obyvatelstvem Země.“

Jen jestli se toho dožiju, pomyslel jsem si trpce.

„Ano, dožiješ,“ konstatoval Radavar a definitivně se „odmlčel“. Potom se lehce uklonil, v ruce se mu najednou objevil diskový kotouč a on ho namířil přímo na nás...

„Fix námol! Počkejte, uličníci! Nevíte, kde se tu náhodou vzaly ty tři koťata?“

Podívali jsme se na sebe tak hloupě, že tetka Blažková i školník se rozesmáli, tetka nám dobromyslně pohrozila koštětem a odešla do kůlny. Stáli jsme jako opaření — na dvorku před domem si hráli vnoučci staré Blažkové, pokud se jejich činnost dala nazvat hrou. Pětiletý Pavlík tahal za sebou velké dřevěné auto, jehož náklad představovala čtyři koťata, k nerozeznání si podobná. Za autíčkem se vlekl Pavlíkův mladší bráška a se srdcervoucím vřískáním se dožadoval koťat, což ovšem Pavlík, vědomý si své převahy staršího bratra, povýšeně odmítal. Tato idyla nebyla pro nás v podstatě žádnou novinkou... až na to, že Blažkovi kluci měli doposud jen jedno kotě.

„To je divný,“ řekl Vilda.

„Co je divný?“ zeptal jsem se.

„No, ty koťata. Jsou čtyři — a úplně stejný!“

„Co je nám po nich,“ zašklebil se Franta. „Spíš bych rád věděl, co dělám tady, na kraji lesa. Vždyť mě starej Kohout poslal s tímhle balíčkem na poštu!“

„A Standovi se taky popletly světové strany,“ rozesmál se Vilda a ukázal na nákupní tašku na mém rameni. Po pravdě řečeno, pokud jde o tašku, nemohl bych rozumně vysvětlit, co tu s ní dělám. Franta hvízdal na pobíhajícího Bleska, mimovolně jsme se ohlédlí k útesům Dračí stěny a vydali jsme se k městečku.

Byl červnový den. Sluníčko hrálo čím dál tím horlivěji, my jsme se vlekli rozpálenou cestou, houpali jsme aktovkami a nahlas jsme kuli plány na blížící se dva měsíce prázdnin. Při tom jsme si bohatě skákali do řeči. Když jsme míjeli hotel U zeleného jelena, všechny tři nás při pohledu na jeho vývěsní štít napadla stejná myšlenka:

„Tak uvažuju,“ pousmál se Vilda, „jestli je vůbec možné, aby někde, třeba strašně daleko odtud, vůbec existovaly takovýchle nemožný zvířata.“

DRUHÝ DÍL

PRVNÍ ČÁST

HRDINA.

ANEK KAPITOLA PRVNÍ,

V NÍŽ SE UKÁŽE,

CO MOHOU ZAVINIT OBYČEJNÁ LEHÁTKA

Kdo by poslouchal Štěpána Hrušku a bral by jeho řeči vážně, musel by uvěřit, že má co do činění s nejskvělejším hrdinou, jaký kdy žil na povrchu matičky země. Nebylo by divu: Štěpán se vyznačoval svéráznou vlastností. Sotva uslyšel, jak někdo vypráví veselý, nebo zase dramatický zážitek, neudržel se, aby ho netrumfnul vlastními zkušenostmi. Menší děti se na něho dívaly jako na kouzelníka, když s otevřenými ústy poslouchaly, jak Štěpán sám bez cizí pomoci ulovil „takovouhle — takhle velkou — štiku“, jak předloni v zimě unikl na lyžích smečce vyhladovělých vlků, anebo jak holýma rukama zneškodnil jedovatého hada. Jindy zase začal zádušně vzpomínat, jak pomohl Bezpečnosti přijít na stopu nebezpečnému zločinci, anebo jak přemohl čtyři velké kluky, kteří ho přepadli na ulici. Štěpán přežil srážku rychlíků, bez škrábnutí vyvázl z letecké katastrofy, přirozeně jako jediný z cestujících. Jednou ho porazilo nákladní auto, které vzápětí explodovalo — vezlo totiž náklad nitroglycerinu. Dvakrát ho honil vzteklý pes a třikrát rozzuřený býk, ale Štěpán byl prostě nezničitelný a každou situaci hravě vyřešil.

Já jsem ho začal podezřívát první, a to hned loni, když se Hruškovi přistěhovali do Atomové Lhoty. Nejdřív jsem pochyboval o jeho historce, jak dokázal naskočit na parní válec, který se řtil dolů z kopce stokilometrovou rychlostí. Potom jsem si jednou jen docela náhodně všiml, že vždycky, když bylo hlášeno povinné očkování,

Štěpán v kritický den nepřišel do školy. A jednou, když si lékař dovolil nějakým nedopatřením dostavit se s injekcemi bez ohlášení, Štěpán nápadně zbledl a o první přestávce se dovolil třídní. Nám oznámil, že musí náhle odcestovat do Prahy, kde ho chce ministr odměnit za to, že vloni odhalil špióna, který chtěl vyhodit do povětří Lomnický štít. Právě tehdy se moje podezření utvrdilo — večer jsem ho viděl doma v Atomové Lhotě, jak se prohání na kole. Když jsem se však se svými pochybnostmi svěřil kamarádům, nepochodil jsem. Vilda jen lhostejně mávl rukou, že mu neříkám nic nového, ale že v Štěpánových řečech může být sem tam zrnko pravdy, ale Franta mi naznačil, že jsem podlý závistivec a že nepřeju lepšímu úspěch. Takto tedy Štěpán i nadále budoval úspěšně pyramidu svého hrdinství, až se stalo něco, co jeho slávu změnilo v polní travu.

Vildovi rodiče museli na pár dní odcestovat a Vilda s malým bratříčkem Dušanem byli nuceni zůstat přes noc sami v novém domě, který stál o samotě na okraji Atomky. Vilda proto s radostí uvítal otcův návrh, aby si na noc pozval kamarády, a jeho volba samozřejmě padla na Frantu a na mě. Když se Štěpán dověděl, o co jde, nabídl i on velkoryse Vildovi svou ochranu a dobrosrdečný vědátor neměl sil ho odmítnout. A to byl začátek Štěpánova konce: kdyby byl tušil, co ho čeká, určitě by si byl raději jazyk ukousl.

Začalo to nevinně. Po večeři jsme se dívali na televizi, a protože kocour nebyl doma a myši měly bál, dívali jsme se i na programy s hvězdičkou. Byl to hrůzostrašný gangsterský film, nabitý zločiny, loupežemi a vraždami. Když skončil, bylo už k půlnoci a my jsme pod jeho dojmem viděli v ložnici v každém koutě zločince usilujícího o naše životy. Přirozeně jsme nemohli usnout. Vyprávěli jsme si o lupičích, vrazích a dalších příjemných záležitostech a až okolo jedné se nám podařilo usnout. Ne však na dlouho — najednou mě probudilo šťouchání do žeber.

„Stando,“ ucítil jsem na uchu Štěpánův dech. „Spíš?“

„Ted už ne, když jsi mě vzbudil. Co chceš?“

„Poslouchej!“

Posadil jsem se na posteli a vedle ve stěně jsem uslyšel klokotavé zvuky.

„Ty... nevrátá tam v jídelně zloděj?“

Marně jsem ho ubezpečoval, že jsme všechno pečlivě pozamykali, uklidnit jsem ho nedokázal. Vzbudil i Vildu a upozornil ho na bubláni. Vilda poslouchal asi půl vteřiny a pak zavrčel:

„Jdi do háje, to je vodovodní potrubí. Dobrou noc!“ a nevychovaně nám ukázal záda. S radostí jsem následoval jeho příkladu, ale sotva jsem s potížemi usnul, znovu mě Štěpán vzbudil.

„Stan... Stando!“

„No, co zase máš?“ vzdychl jsem mrzutě.

„Na schodech je lupič, poslouvej!“ šeptal.

Zlostně jsem se chtěl obrátit, ale Štěpán mě chytil za rameno a pronikavě zasyčel:

„Stando, Stando! Nespi! Co... když sem přijde?“

Jéito přerývaný šepot nemohl nevzbudit Vildu. Posadil se a polohlasně nám vynadal, proč už konečně nechrápeme. Najednou však zmlkl. Blížila se bouřka a mezi dvojím zahřměním jsme zřetelně uslyšeli, že za dveřmi verandy něco šramotí.

„No a co, stejně je to nějaká hloupost. Raději pojd'te spát!“ za reptal jsem a schválně jsem při tom zívł.

„To ne!“ prohlásil Vilda. „Na to se musíme podívat.“

„Tak dobře,“ řekl jsem otráveně a spustil jsem nohy z postele.

„Zbláznili jste se, nebo co?“ poposkočil Štěpán pod dekou. „Co když má zbraň?“

„Kdo?“ polekal se malý Dušan, který se mezi tím taky probudil.

„No přece lupič! Zůstaňme tady a buďme zticha,“ žebronil Štěpán.

Přes jeho odpor jsme vstali a asi dvě minuty jsme budili Frantu. Opravdu jsme litovali, že nemáme kanón, protože to vůbec nebyla lehká záležitost. Stručně jsme mu vysvětlili, co se děje, a opatrně jsme přešli do kuchyně, kde jsme se po zuby vyzbrojili. Jistota je jistota, to snad chápete. Já jsem si vybral kuchyňský nůž, Vilda mamčin váleček na těsto, Franta si vybral kladivo a Štěpán, jako nejostřílenější bojovník, dostal i nejúčinnější zbraň — těžký železný pohrabáč. Myslím, že kdyby nás s tímto arzenálem uviděl případný zločinec, v tom momentě by vzal nohy na ramena.

Neslyšně jsme našlapovali směrem ke dveřím verandy, za kterými se ozývalo nepravdělné škrábání, přerušované občas slabým skřípáním kovu o kov.

„Je... tam někdo?“ ozval se Vilda nejistě. Zvuky utichly, pokud nepočítáme Frantovo vydatné zívnutí.

„Tak kdo je tam?“ opakoval Vilda už odvázněji.

Zase žádná odpověď. Místo toho začal Štěpán:

„K... kluci! Vy... vy... vyka... kašleme se na to, vždyť... vždyť on půjde sám!“

Venku bylo pořád тихо, jenom hřmění bylo čím dál častější a dunivější. Frantovi se už zřejmě příliš stýskalo po posteli, a tak, aby celou záležitost urychlil, navrhl šeptem:

„Podívejme se ven a hotovo! Vildo, jak napočítám do tří, rychle otevři dveře, Dušane, ty venku rozsvítíš a my se Štěpánem a Standou vyběhneme rychle ven.“

„To... to nemá cenu, neblbněte!“ odrazoval nás Štěpán.

„Ale má!“ naštvál se Vilda, neslyšně otočil klíčem v zámku a dlaň položil na kliku. Jeho bratříček stál s drkotajícimi zuby u vypínače.

Franta to odpočítal, za mými zády něco zařinčelo, dveře se rozletěly, venku se zablýsklo a strašlivě zahřmělo a já s Frantou jsme se vyřítili ven s řevem, který by určitě dokázal zahnat i deset zlodějů.

Na schodech nebyl nikdo, pokud mluvíme o lidech. Jen zpod mých nohou se vymrštilo do dvora něco černého, vyskočilo to na plot a odtamtud to na nás upíralo zářící zelené oči.

„Jé, jsem já to hlupák!“ rozesmál se Vilda. „Vždyť jsem sem sám dával večer misku kocourovi. Obíral kosti a misku při tom tahal po betoně, to je všechno. A... kde je Štěpán?“ zarazil se.

„Štěpán? Hned jak Franta napočítal do tří, odhodil pohrabáč a utekl!“ hlásil od dveří rozhořčený Dušan.

„Hrdina první velikosti!“ zasmál se Vilda. „Obyčejný zbabělec!“

Podíval jsem se vítězně na Frantu, ale nové zablýsknutí a ohlušující zahřmění znemožnily jakýkoliv další rozhovor. Blesky ozařovaly okolí světlem, v němž bylo vidět dvůr i zahradu do nejmenších podrobností.

„Kluci, podívejte se!“ zvolal Vilda. „Nechali jsme pod jabloní lehátka! Musíme je...“, jeho slova zanikla v hromobití, ale to už jsme běželi do zahrady. Doběhl jsem k prostřednímu lehátku právě v okamžiku, kdy začaly padat první velké kapky. Složil jsem je a utíkal jsem do domu, když tu jsem najednou měl dojem, že země i nebe vybuchly. Celý svět se naplnil nepředstavitelným duněním a hřměním a já jsem i s lehátkem padl do trávy.

Jak dlouho jsem ležel omráčený, to opravdu nedokážu odhadnout, jisté je však jedno — první, co jsem si ještě ve stavu polovědomí představil, byl disk v Radavarových rukou. A dál to běželo jako v kině, když operatér pustí film omylem pozpátku. Za několik vteřin jsem prožil zánik černých koulí, pátrání po Frantovi, útrapy z hladu a horka, dramatické přistání, úchvatný pohled na nekonečný vesmír, šokující poznání, nedobrovolný start; proniknutí do Zelené komnaty v Dračí stěně a nakonec i pamětihodnou hodinu dějepisu. Současně se mi s neobyčejnou ostroší vybavilo všechno, co jsem se kdysi naučil pod vlivem paprsků děda Vševěda.

Posadil jsem se. Podíval jsem se na Vildu a Frantu a z jejich tváří jsem vyčetl, že i oni si na všechno vzpomněli.

ŠEST MUŠKETÝRŮ, ANEK KAPITOLA DRUHÁ, V NÍŽ STREJDA FIXNÁMOL CHCE JÍT DO DŮCHODU

Sluníčko se sotva stačilo vyhoupnout nad lesy, když se naše trojice vydala pod Dračí stěnu. Malého Dušana jsme pochopitelně nechali doma a hrdina nad hrdiny se ještě v noci odebral domů, aby se nám nemusel podívat do očí. Bylo zářivé letní ráno, obloha optimisticky jasná a z Frantova tranzistoráku se linuly veselé tóny. Daleko v lese křičely zvonivé hlasy „Hurá!“ a naši náladu zlepšovalo i vědomí, že nám začíná druhý den prázdnin.

„To jsem teda zvědavý, jestli tam vůbec něco najdem,“ přemýšlel jsem nahlas. „A jestli jo, tak kdoví jak to bude vypadat.“

Skutečně, bylo to napínavé. Bylo to ne méně a ne víc než rok, měsíc, týden a den od chvíle, co jsme náhodou objevili zázračné účinky skalní plošinky v Dračí stěně.

„A hele — strejda Fixnámol,“ už tradičně mě vytrhl z úvah Frantův hlas. Podívali jsme se vlevo. Na břehu potoka seděl na bedničce pod vrbou náš školník. Rybaření patřilo odjakživa k jeho koníčkům a už nejedno ráno proseděl v těchto místech. Ted' však vzbuzoval dojem, jako by na ryby zapomněl. Díval se na nás s vytřeštěnýmýma očima, ústa otevřená, dokonce i fajfka mu vypadla z mezery mezi zuby.

„Dobré jitro, pane školník,“ zpomalili jsme a Franta Vypnul rádio.

„Stalo se vám něco?“

Neodpověděl, jen na nás zíral. Potom se vzhledem ke svému věku rychle obrátil k lesu, chvíli si ho prohlížel a pak se znovu věnoval nám.

„Fixnámol!“ spolkl slinu. „Jak jste to stihli?“

„Co jako jsme stihli?“ podivil se Franta i za nás.

„Co, co! Vždyť ted' jsem vás viděl přicházet z lesa, a sotva jsem vzal udici do ruky, vy si to vykračujete od Lhoty!“

„Z lesa? Ale pane školník, prosím vás,“ usmál se Vilda, když jsme se na sebe udiveně podívali. „Jak jste nás mohl vidět vycházet z lesa, když jsme před slabou čtvrthodinkou odešli z domova?“

„Z domova? Nelži! Vždyť jste mi i zamávali!“

„My? My že jsme vám mávali? A z lesa?“

„Ano, vy. A z lesa. Zastavili jste se, protože ty jsi se plácl do hlavy a něco jsi vykřikl, ale já jsem neslyšel, co to bylo. Něco jste si povídali a vrátili jste se zpátky i s těmi psy.“

„Dokonce jsme šli i zpátky? A měli jsme s sebou psy?“ dostal ze sebe Vilda. „Ale... vždyť Bleska nechal Franta doma a jinýho psa nemáme. A... a vůbec, nezdálo se Vám to?“

„No dovol!“ pohoršil se školník. Byl sice všeobecně znám tím, že si rád zdřímne, ale toto tvrzení vytrvale odmítal jako pomluvy. „Co si o mně myslíš?“

„To já jen tak, jen jsem se ptal,“ vykrucoval se Vilda.

„Nemohlo se mi to zdát, vždyť jen jsem zamhouřil oči, tak jste mě vzbudili, jak jste křičeli v lese hurá!“

„My že jsme křičeli hurá?! My jsme přece vůbec nekřičeli, to vás vzbudil někdo jiný... takže jste přece přeci spal!“

„Ale sakra! Jsem já to starý popleta!“ školník se zjevně zlobil sám na sebe za svoje přehesnutí. „Ach jo, zdá že jsi uhodil hřebíček na hlavičku, hochu! Víte, chlapci, včera jsem do noci opravoval ve škole prasklé potrubí a na spánek mi už moc času nezůstalo.“

Pomalů se odvrátil, svěsil hlavu a unaveně se zadíval udici. Bez slova jsme se na sebe podívali.

„Fixnámol, tak se mi zdá, že se hodím tak akorát do starýho železa. Nejlíp asi udělám, když se na všechno vykašlu a od podzimu půjdu do penze.“

„Ale pane školník! To nemyslíte vážně!“ vyhrkl Franta.

„Ale jo! A proč taky ne? Vždyť... ale, čert to vem, nechejme to. A co vy, kampak tak časně?“

„K Dra... do Vlčí doliny,“ zalhal jsem, když mě Franta kopl do lýtky. „No, už vás nebudeme zdržovat, a taky vám plašíme ryby.“

Pustili jsme se zkratkou hustým křovím. Rozeklaný vrcholek Dračí stěny se už začínal rýsovat mezi větvemi stromů, když jsme uviděli na cestičce ke skalám trojici chlapců. Na tom by konečně nebylo nic mimořádného, i když přítomnost kohokoliv v blízkosti jeskyně nám samozřejmě vůbec nebyla vítaná. Jenže když jsme se na ta tři ranní ptáčata podívali pořádně, zůstali jsme stát, jako by nás do země vrazil. V první chvíli jsem si ani dobře neuvědomil, co to je. Přetřel jsem si oči a podíval jsem se znovu na cestu. To, co jsem viděl teď už docela jasně, mi vyrazilo dech.

„Lidi, tak jsem asi zralej na psychiatrii!“ Vilda zaskřípal jako pokažené nástěnné hodiny, sundal si brýle, důkladně si je utřel do rukávu a nasadil si je na nos. Nato se zatvářil jako fotograf, když mu z aparátu vyletí ptáček. Zamrkal jsem, podruhé jsem si protřel oči a pro jistotu jsem se štípl do tváře. Bolelo to. Dotkl jsem se Frantova ramene — stál vedle mě a tak jako Vilda i on se podobal soše vytesané z křídý.

Jak už jsem řekl, po cestičce pochodovali tři kluci. Vlastně teď už nešli; stáli ani ne dvacet metrů před námi a hleděli na nás s vidi-

telnou hrůzou. Mezi nimi stál malý jezevčík se zvednutou přední tlapkou, s levým uchem nakřivo a se světlou skvrnou nad kořenem ocasu. Vzadu se potloukalo huňaté psisko. Celkový pohled musel dorazit především Frantu. Odjakživa neměl pochopení pro duchy, a kdykoliv zjistil, že se nachází v rájónu nějakého strašidla, okamžitě měl nervy nadranc.

„Pomoc!“ zařval a chytil se nejbližšího stromu. Nikdo neměl právo mu tento hysterický výkřik zazlívát. Protože aby bylo už konečně úplně jasno: na cestě stál nejbliž k nám Vilda Čerňan, těsně za ním Franta Vrabec s podivným kyjem v ruce a kousek vedle jsem v mírném předklonu stál já.

ZNOVU V ZELENÉ KOMNATĚ, ANEB KAPITOLA TŘETÍ, VE KTERÉ SE UKÁŽE, ŽE I KÝCHNUTÍ MŮŽE MÍT NĚKDY NEPŘEDVÍDANÉ NÁSLEDKY

Frantův výkřik narušil kouzlo nehybnosti a všichni účinkující předcházejícího sochařského výjevu se různými způsoby dali do pohybu, jeden z nich dokonce o chvíli dřív. Vilda — ale ten druhý — si ještě dřív, než Franta vůbec začal mluvit, strhl brýle z nosu, zuřivě si je otíral do rukávu, pak si je znovu nasadil a upřeně se na nás zahleděl. Zlomek vteřiny po Frantovi vykřikl i Franta č. 2:

„Kluci! Zle je, to jsou zase oni!“

„Ne!“ Vilda č. 2 se chytil za hlavu. „To jsme my! Kluci, zpátky!“

Sám se první obrátil na podpatku a vzal nohy na ramena. Jeho společníci se nedali pobízet a frčeli za ním, jako by jim byl v patách rozzuřený býk.

Zapotácel jsem se, protože náš Vilda se mě dotkl dlaní. Z jeho tváře se dalo vyčíst, že se chce definitivně ujistit i hmatem, jestli ho neklame zrak.

„Kluci,“ šeptal. „Co to má znamenat?“

Franta se stále opíral o strom a celý jeho zjev nasvědčoval tomu, že i on pochybuje o mnoha věcech, ale především o věrohodnosti svých smyslů.

„Ty se ještě ptáš?“ zašvelel zelenými rty. „To byli — duchové!“ Jindy bych byl vyprskl a pustil se s ním do dlouhotrvajícího sporu, ale momentálně jsem nebyl schopen říct cokoli, co by mělo hlavu a patu — ještě jsem nestačil strávit všechny okolnosti neuvěřitelného setkání.

„Páni!“ vyhrkl jsem. „Teda jestli tomuhle rozumím...“

„Za nimi!“ skočil mi do řeči Vilda a vyletěl jako šíp přes cestičku k protilehlému křoví, v němž před chvílí zmizela záhadná trojice. Zhluboka jsem se nadechl a vyrazil jsem za ním...

„Nic, vůbec nic se tu nezměnilo,“ říkal Vilda a mně se trochu sevřelo hrdlo, než jsem přikývl. Udýchaní bezvýsledným pronásledováním jsme seděli v křeslech visících ve vzduchu a rozhlíželi jsme se kolem sebe.

V kabině ariolského korábu skutečně nedošlo k žádným změnám. Stejně jako vloni byla zalita měkkým zelenavým jasem a v nezměněné poloze stál uprostřed místnosti řídicí trojúhelníkový pult s oním památným červeným tlačítkem. Úplně nezměněně vypadala i křesla, kopírovací skříň — prostě všechno bylo takové, jak jsme to poznali při první návštěvě v útrobách Dračí stěny. Skříň byla naštěstí zavřená, takže Blesk, který nás doběhl před vchodem do jeskyně, nemohl způsobit nové psí nadělení.

„Dobře,“ řekl Franta, „ale proč vlastně jsme lezli sem, když chceme dohonit tamty...,“ pohnul ramenem.

„Protože jinam nemohli utéct ani oni,“ odpověděl Vilda.

„Jenže sem neutekli! Vždyť kámen před vchodem byl normálně přivalený!“

„No a? Sám dobře víš, že kámen se dá přitáhnout i zevnitř!“

„Jenže i vchod do rakety byl uzavřený.“

„Ovšem i ten můžeš zavřít zevnitř. Určitě sem šli.“

„V tom případě mně je tedy ukaž!“ křičel Franta.

„Už tu asi nejsou,“ odpověděl Vilda. Oči se mu zamžily a konečkem jazyka si začal olizovat rty, což bylo známkou toho, že nejméně minutu je zbytečné s ním mluvit. Franta to však, zdá se, nechtěl brát na vědomí.

„Tak kde jsou, co? Povídej, ty výkvěte mudrců!“ bouchl pěstí do opěradla a ze vzteku se zneviditelnil, což mi vnuklo nápad.

„Kluci! A co když jsou... neviditelní?“

Franta se okamžitě zviditelnil, vyskočil a vyplašeně se začal ohlížet po kabině.

„Ty... ty... si myslíš... že,“ koktal. „Že jsou skutečně tady?“

Neřekl jsem nic, protože. jsem nebyl o nic informovanější než on. Chvilí stál a rozhlížel se, potom najednou vykřikl.

„Tak co, jste tady? Ozvěte se! Nebo... nebo bude zle!“

Nikdo se neozval, což ho ještě víc osmělilo.

„Tak vy tak, vy mrzáci? Počkejte, já vám ukážu!“ Přiskočil k východu, stlačením polokoule zavřel dveře, pevněji sevřel hůl, kterou se ozbrojil v lese, a začal s ní divoce švihat kolem sebe.

„Bude to po dobrém, nebo ne?“ prut hvízdal a opisoval efektní oblouky nazelenalým prostorem. „Nebo raději chcete, abych někoho švihl přes nos?“

„Přestaň bláznit,“ zavrčel jsem. „Nebud' nervózní.“

„Tak? Já že blázním? Já jsem nervózní?“ ječel a jeho prut nabral na rychlosti. „Vždyť jsem klidný jako Angličan!“

„Přesně tak, jako Angličan, co právě utekl z blázince,“ utrousil Vilda.

Myslel jsem, že Franta na něho skočí, ale místo toho stoupl na nohu Bleskoví, který se mu nešťastně připletl do cesty. Nikdy bych nevěřil, že jezevčík dokáže vydávat tak příšerné zvuky. Dobrých pár okamžiků vypadal dokonce i útočně, ale potom odskákal po třech do kouta, kde se posadil, aby si olízal postiženou končetinu.

„Blesku! Promiň!“ vyjekl Franta a zastavil se. „Já jsem nechtěl!“

Zahodil hůl, dřepł si k psovi a vytáhl z kapsy kostku cukru.

„Nevěřím, že jsou neviditelní.“

Vilda teprv teď zareagoval na mou poznámku. I on vstal ze sedadla a začal rychle chodit po místnosti, úplně jako Napoleon ve filmu, který jsme nedávno viděli.

„Takže přece jen jsme sem běželi zbytečně!“ zvolal vítězně Franta a škrábal Bleska za ušima. „Hned jsem to říkal!“

„To ale vůbec není jisté.“

„Chceš, aby mi narostly parohy?“ zeptal jsem se, vstal jsem a přistoupil jsem k ústřednímu pultu.

Napoleon ustal v pochůzkách a zaraženě se na mě zadíval.

„Jak to myslíš?“

„Jednoduše. Jednou říkáš to, podruhé ono — už jsem z toho jelen.“

„Tak si dej pozor, aby tě nesežrali vlci,“ odsekl Vilda, opřel se o stůl a chmurně se zahleděl na Frantovu pohodlnou hůl. Její konec se dotýkal ručičky nekrytého ciferníku jednoho z nespočetného množství přístrojů. Kruh ciferníku byl lesklejší než plocha pultu a na jeho obvodu bylo velké množství drobounkých, ani ne milimetrových dílků.

„Kdoví, k čemu to tady je?“ naklonil jsem se blíž.

„Raději se o to nezajímejme. Se stlačováním knoflíků nemáme z loňska právě nej... hé... nejlepší zku... hé... zkušenosti... hép-čííí!!!“

Při tom bohatýrském kýchnutí mi Vilda loktem vrazil do boku tak silně, že jsem neudržel rovnováhu. Naletěl jsem na rám stolu, přičemž jsem maličko zavadil o Frantovu hůl. Konec prutu ležícího na stole přenesl náraz na ručičku a jehlice se posunula o dobrých třicet dílků. Světla a lampičky na pultu a na stěnách zhasly, ale hned se zase rozzářily. Blesk zaštekál a vyskočil, Franta se narovnal.

S úlekem jsme se dívali na lesklý ciferník, a potom, jako na povel, jsme se zadívali na okrouhlá okénka. Ta se zatáhla kovovými pláty, jako tomu bylo před rokem při Frantově nevydařeném honu na vosu. Přesto Vilda přiskočil k východu a stiskl otevírací polokouli. Dveře se otevřely a on si oddechl s netajeným ulehčením.

„Uff! Teda — do smíchu mi vůbec nebylo!“

„Ani mně ne. Přiznám se, že to se mnou pořádně zacvičilo.“

„Kluci, pojd'te už raději domů. Odběhli jsme jen na pár minut a už jsme pryč pomalu... půl hodiny,“ podíval se Vilda. „Odpoledne se sem můžeme vrátit.“

„Ale co ti tři?“ namítl Franta.

„Ti? Ti pravděpodobně vůbec neexistovali.“

„Jak to?“

„Jednoduše. Říká se tomu sugesce, víte?“

Přikývl jsem, ale vůbec jsem tomu nerozuměl. Franta se netvářil o nic duchaplněji. Vilda pochopil, že jsme ho nepochopili.

„Hm... sugesce, to je, když někdo někomu něco napovídá, ten druhý tomu uvěří, i když to není pravda, a vidí potom i to, co neexistuje...“

Franta lhostejně mávl rukou, čímž přerušil Vildovu přednášku.

„Počkej,“ využil jsem vzniklé přestávky. „Myslíš to tak, že kdyby nám strejda Fixnámol nebyl vyprávěl tu bláznivou historku, nebyli bychom ty kluky vůbec viděli?“

„Přesně tak.“

Vyšli jsme na schodiště a Blesk se zavrčením odběhl první do tmy. Zavřeli jsme vchod a s baterkami v ruce jsme vykročili k východu z jeskyně. Na obvyklém místě se Franta sehnul a zapnul v chůzi tranzistorák.

„No tohle,“ zastavil se. „Nehraje.“

„Přelad' to na jinou stanici... au!“ Taky jsem se zastavil, protože jsem nečekaně narazil hlavou do stropu. Kdesi ve tmě vrčel jezevčík.

„Do háje! Vždyť se tady dalo chodit rovně!“

„Nic, vůbec nic,“ hlásil Franta, který kroutil knoflíky u rádia. „Ale tady u východu přece vždycky hrál! Ani jedna stanice! Že bych měl vybitý baterky?“

Další slova mi zamrzla na jazyku a hůl mi vypadla z ruky. Vilda stál jako sloup od chvíle, kdy jsem se uhodil do hlavy o neočekávanou překážku — v té chvíli totiž zymířil baterkou do tmy. V tom okamžiku jsme rázem zapomněli nejen na tranzistor, ale i na Vildovu sugesci, i setkání se záhadnou trojicí a uvědomovali jsme si jedinou věc: Nebyli jsme v naší jeskyni!

ZÁHADA JESKYNĚ, ANEB KAPITOLA ČTVRTÁ, V NÍŽ JE ZAPOTŘEBÍ MÍT ZNALOSTI O KRÁPNÍCÍCH

Byl to neoddiskutovatelný fakt — všechno bylo jiné. První, co nás přímo uhodilo do očí, byly krápníky. Všechny bez výjimky byly o moc menší, než jak jsme je znali předtím: obrovské se změnilly ve velké, velké ve střední, ty zase v malé, malé se scvrkly na ještě menší, a ty, co jsme si pamatovali jako miniaturní, se prostě někam vypařily. Zmenšila se tedy nejen velikost krápníků, ale i jejich počet — ten nedosahoval ani poloviny dosavadního množství. Přibližně na půl cestě mezi schůdky a křivolakou dírou vedoucí na svobodu stával mohutný stalagmit, jen pár milimetrů vzdálený od stalaktitu visícího nad ním. A teď? Na jeho místě stál krápníček, rovnající se objemem i délkou nejvýš polovině svého předchůdce, stalaktit byl od něho oddělený nejmíň dvoumetrovou mezerou. To však nebylo nejhorší. Vyděsila nás jiná věc — ať světelné kužele baterek klouzaly tmavou hlubinou jak chtěly, žluté skvrny narážely stále jen na vápencové útvary nejpodivnějších tvarů a na stěny, pokryté slizkým narezavělým nánosem. Co jsme však marně hledali, byl vchod do úzké chodbičky vedoucí ven z Dračí stěny.

Vypadalo to jako výplod hrůzostrašného snu a na minutu jsme dokonale ztratili řeč — byli jsme v jeskyni zavření!

„To je konec,“ zašeptal Vilda. Franta zavzlykal a tranzistor mu vypadl z ruky; naštěstí dopadl měkce na špičku mého sandálu, odkud se překulil na zem přesycenou vlhkostí. Mechanicky jsem ho zdvihl, abych se také nezměnil na vápencový sloup. Vtom se mi v slabé záři baterky něco mihlo.

„Kluci! Netopýr!“

„Netopýr?“ ožil Vilda. „V tom případě musí být někde východ!“ Bez uvažování jsme se pustili do hledání.

„Co se to vlastně stalo?“ zeptal jsem se, jen abych něco řekl.

„To jste zkonili vy dva s tím ciferníkem,“ káral nás Franta plačky. „Něčím jste navalili na náš plácek skály! Nemohli jste dávat pozor?“

„A nemohl jsi tu hůl hodit někam jinam než na stůl?“ odsekl jsem. „Ještě řekni, že jsme zmenšili i ty krápníky!“

Vilda se zastavil tak náhle, že jsem vrazil čelem do jeho zátylku.

„Zmenšili... krápníky,“ řekl divným hlasem. Jenom jednou jsem u něho slyšel tento tón. Bylo to loni, při fantastickém pohledu na Mléčnou dráhu — tehdy, když nám oznámil, že to, co vidíme, není televize, ale pohled z okna.

„Proboha,“ chytil jsem ho za rameno a zatřásl jsem s ním tak silně, že za jiných okolností by mě nepochybně kopl do holeně. Teď jenom strnule stál a nevšímal si mě. „Co tím chceš říct?“

„Nic,“ vydechl a vytrhl se mi z objetí. „Vůbec nic.“

„Proč lžeš?“ Na Frantově hlase se dalo poznat, že má pláč na krajíčku. „Co zase před náma tajíš?“

„Nic netajím. Jenom... jenom o tom nejsem ještě úplně přesvědčený.“

„O čem? Snad zase nejsme na nějaké pochybné planetě?“

„Ne, jsme na Zemi, a v Dračí stěně.“

Pomalu se pohnul dopředu. Udělali jsme asi padesát kroků, když jsme znovu vykřikli, tentokrát radostí. Na místě, na němž jsme doposud vždy obdivovali nádherné krápníkové varhany, čnějící až ke stropu, zel mezi krápníky nízký, ale zato docela široký otvor, zahýbající doprava. Z jeho pravé spodní části se nahoru dralo světlo. Příběhli jsme k díře — asi metr pod námi začínala druhá jeskyně.

Že je krajina v okolí Atomové Lhoty bohatá na lesy, to jsme věděli odmalička, ale pohled z jeskyně mě přesto doslova omráčil. Lesy, tak důvěrně známé, se změnily k nepoznání. I když se krápníky v jeskyni zmenšily a bylo jich méně, o okolním porostu se to říct nedalo. Stromy byly o mnoho vyšší, rozvětvenější a bujnější, křoví a houští kolem bylo naprosto neprůchodné a lesy sahaly až k samému horizontu. Na místě, kde měla vystupovat mezi stromy špička kostelní věže, vrchol požární zbrojnice a červená střecha školy, nebylo vidět nic, jen vlnící se moře stromů. Ani cestu, kterou jsme před chvílí přišli, jsme nemohli najít.

No a na místě rozlehlé louky, na které jsme tak rádi tropili svoje psí kusy, se rozkládala mýtinka ani ne poloviční rozlohy, porostlá

bujnou trávou. V jejím středu jsme uviděli kruh, vytvořený z nestejně velkých okrouhlých balvanů, z něhož šlehaly do výše plameny.

Stranou od ohně ležela hromada větví a na suchém roští i tělo ulovené srny. Kolem dokola se válely hromady ohryzaných kostí, ba i celé kusy krvavého masa. Za ohništěm, průchodem přes husté křoví, s velkým křikem uháněla pryč skupina postav oděných do zvířecích kůží. Co chvíli se některý z uprchlíků ohlédl směrem k jeskyni a zavyl, načež ti ostatní ještě zrychlili běh, i když se to zdálo zcela nemožné. Zakrátko se hlouček ztratil v lese.

Dole před námi zbyly jen dvě živé bytosti. Jednou z nich byl Blesk a společnost mu dělalo obrovské huňaté psisko, které se přátel-
sky očuchávalo s jezevčíkem.

Upřel jsem pohled na Vildu. I když patřil k těm, které hned tak něco nevyvede z míry, jeho rty byly teď bledé a nohy se mu podlamovaly. Pravici si tiskl na čelo a něco si sám pro sebe potichu drmolil.

„Vildo! Stando!“ Na Frantově tváři se zračila hrůza. „Kam jsme to vylezli?“

„Kam... přece... zmenšené krápníky,“ šeptal Vilda.

„Zbláznil ses? Co to má společného s krápníkama!“

„Všechno souvisí se vším,“ pokračoval Vilda nezměněným hlasem, jako by nás nevnímal. Potom sebou trhl.

„Přece jen je to tak! Tušil jsem to už v jeskyni!“

„Co jsi tušil?“

„No přece — vždyť je to jasné jako facka!“

„Ty vyfasuješ facku, jestliže hned neřekneš, co se s námi děje!“

„Typický Franta! Facky! Kdybys raději víc četl! Vloni jsem četl, tehdy, jak jsme se učivali v křesle děda Vševěda, článek o vápenco-
vých jeskyních. Víte, jak dlouho roste takový stalagmit?“

Zakroutil jsem hlavou, zatímco Franta zadupal.

„Nebud' nervózní, Vrabec,“ napodobil Vilda hlas i postoj našeho třídního. „A stůj rovně, když s tebou mluvím, a ruce z kapes, abych ti je nezašil, ano?“

„Ty... poslouvej,“ Franta vyndal ruce z kapes a sevřel pěsti. „Až ti jednu ubalím...“

„Nerozčiluj se, škodí to zdraví.“

„Jestli hned nepřestaneš, uškodím na zdraví já tobě.“

„...následkem čehož umřeš tak hloupý, jak ses narodil, a nikdy se nedovíš, kde jsi. No, hlavně že tě přešel pláč,“ rozesmál se Vilda. Nesmírně se mi ulevilo — když je v této náladě, mělo by být všechno v pořádku.

„Tedy, žáci, o krápnících toho víte trestuhodně málo. Umíte vůbec něco jiného kromě lítání po hřišti a bláznění o přestávkách? Z vás nebude nikdy nic pořádného!“ zvolal tentokrát pro změnu hlasem učitele Krocana, kterému před rokem vyvedl Franta husarský kousek se zeměpisnou písečkou. Potom přešel do normálního tónu.

„Já bych toho taky moc nevěděl, ale to víte, paprsky děda Vševěda! Dnes umím ten článek zase celý z paměti, řeknu ovšem jen to podstatné: krápníky rostou rychlostí tří tisícín milimetru za den, což je centimetr za třicet let, nebo decimetr za tři sta roků, nebo...“

„Zadrž!“ zvolal jsem. „V jeskyni se největší krápníky zmenšily asi o metr. To znamená...“

Nedomluvil jsem, protože jsem o něco zakopl. Podíval jsem se dolů — u mých nohou ležel velmi podivný předmět. Byl to kus ohlaženého kamene s vyvrtaným otvorem, do kterého byla zastrčena dřevěná násada.

Byla to kamenná sekera.

„To znamená,“ dokončil za mě Vilda, „že jsme se vrátili zpátky přibližně o tři tisíce roků!“

OPĚT ŠEST MUŠKETÝRŮ, ANEK KAPITOLA PÁTÁ, VE KTERÉ SE KLUCI DOVÍDAJÍ OHROMUJÍCÍ ZPRÁVU

Franta se zaúpením dosedl na nejbližší kmen a šlehl po nás mrazivým pohledem.

„Tak, páni učenci,“ procedil skrz zuby. „Když všechno víte, tak řekněte, jestli mám začít naříkat, nebo jestli se vrátíme domů.“

„Vrátíme, ale to záleží i na Standovi.“

„Na mně? Jak to?“

„Vzpomeneš si na přesnou polohu té ručičky na ciferníku?“

„Náhodou si to pamatuju úplně přesně. Sám nevím proč, ale k tomu dílku, co na něj ukazovala ručička, než jsi kýchl, jsem položil nějaké smítko z kapsy.“

„Výborně, v tom případě je všechno v nejlepším pořádku. To smítko nám umožní naprosto přesný návrat do našeho času — jinak bychom museli dost dlouho bloudit, než bychom trefili zpátky. Podívejte se ještě a jdem!“

„Nezůstaneme tu pár dní?“ vzrušil se Franta, „Máme přece prázdniny. Panečku, to by byla rekreace, takovou ani Čedok nedokáže zařídit!“

„Jo. A doma nás bude hledat Bezpečnost. Jde se.“ Dlouhým pohledem jsme se rozloučili s pradávnou minulostí a vkročili jsme do přítomné jeskyně. Spolu s Bleskem putoval s námi do budoucnosti i velký huňatý pes.

V zelené komnatě, když jsem se na něho podíval, jak sedí a vrtí obrovským ohonem, mi přišlo na mysl něco překvapujícího.

„Kluci! Vždyť to je ten samý pes, co jsme ho viděli s těma třema klukama!“ Zavřeli jsme dveře kabiny a ručičku jsme opatrně posunuli k mému smítku. Světla zablikala...Všechno bylo v pořádku. Krápníky v jeskyni měly zase svou někdejší velikost, tranzistor se u východu z Dračí stěny rozehrál, stromy v okolí stály jako vždy na svých místech a my jsme radostně běželi cestičkou, která vedla širokým obloukem k Atomové Lhotě.

„Neblázněte!“ zpomalil Vilda. „Nejdeme přece na rychlík. Času máme dost — vždyť dneska je teprv druhý den prázdnin!“

„Hurááá!“ zajásali jsme nad touto skutečností tak hlasitě, že ptáci ze stromů vyletěli nahoru s protestujícím štěbetáním.

„Aha,“ Franta ukázal dopředu, za poslední zatáčku. „Strejda Fixnámol ještě sedí na rybách.“

„Opravdu. A dívá se sem.“

Rozradostněně jsme zamávali školníkovi na pozdrav. Vtom se Vilda uhodil rukou do hlavy až zůstal stát.

„Kluci, my jsme ale exportní blázni!“

„No dovol — a proč?“

„Proč? Pro slepičí kvoč! Vyběhli jsme jako zbláznění z rakety i z jeskyně a dveře i vchod do stěny jsme nechali dokořán. Čelem vzad!“

„Dobře, ale pomalu. Běhání mám až po krk,“ prohlásil Franta.

Neochotně jsme se vydali na zpáteční cestu. Tentokrát jsme se vlekli, jen co noha nohu mine, a měli jsme za sebou už většinu vzdálenosti, když Blesk náhle strnul se zdviženou pravou přední nohou. Huňatý pes dutě zavrčel a zaštěkal směrem k řidší části lesa. V tom okamžiku jsme to uviděli i my. Vilda sebou trhl, Franta zdřevěněl a já jsem zakopl o vyčnívající kořen, následkem čehož jsem zaujal pózu běžce připraveného na start.

Z lesa nás pozorovali tři kluci. Na tom by nebylo nic mimořádného, jenže když jsme se podívali líp — běda!

Už jsem podotkl, že byli tři, jako my. Neskončilo to ovšem tím, že byli jako my, protože to jsme byli my. Nalevo stál Vilda, právě něco tiše říkal, sundal si brýle, zuřivě si je čistil o rukáv, načež si je znovu nasadil a zatvářil se vyjeveně. Vedle něho jsem se stejně hloupou tváří stál já a z neznámých důvodů jsem si rukou sáhl nejdřív na tvář a potom Frantovi na rameno. Ten, bílý jako čerstvě padlý sníh, na nás hleděl očima člověka zachváceného hrůzou.

I my jsme stáli jako přimrazení, Vilda se však ani tentokrát nevzdal svého typického reflexního pohybu — strhl si brýle, zuřivě si je čistil o rukáv a znovu si je nasadil, přičemž se celou tu dobu díval na blíženeckou trojici.

„Pomoc!“ zařval vtom ten druhý Franta a chytil se stromu.

„Kluci, je zle! To jsou zase oni!“ nedal se zahanbit náš Franta.

„Ne!“ chytil se za hlavu náš Vilda. „To jsme my! Kluci, zpátky!“

Obrátil se a vypálil opačným směrem od vyjevené trojice. Franta vyrazil za ním a já jsem měl s odstartováním nejmenší problém, protože jsem už dávno stál v pozici startujícího sprintéra.

Za chvíli jsme už zase byli v Zelené komnatě a rovnou k osudnému ciferníku. Ručičku jsme opatrně přesunuli o nepatrný kousek dozadu — přesně ke středu smítka. Nikdo z nás si nevšiml, že při našem příchodu vzlétla od smítka moucha...

Dnes ráno jsme už podruhé pospíchali cestou od Dračí stěny. Vypadalo to, že tentokrát jsme se do času na ciferníku strefili dobře, protože jsme nepotkali ani živou duši. Strejda Fixnámol na břehu potoka se už sbíral k odchodu — překvapilo mě trochu, že si přes košili, kterou měl oblečenou předtím, navlékl vlněný svetr. Za ním stála nádoba s úlovkem.

Huňatý pes, vycvičený našimi předky zřejmě výhradně na hledání potravy, se vrhl ke kbelíku a s mlaskáním a chlemstáním se jal požírat školníkovy ryby. Strejda Fixnámol se k němu vrhl a vztekle při tom pokřikoval, ale ve chvíli, kdy nás uviděl, se náhle přestal vyjadřovat jako dlaždič. Udice mu vypadla z rukou a z úst se mu vydral zvuk, který byl někde mezi zakokrháním kohouta a řevem hladového tygra. Nechal ryby rybami, přeskočil potok a rozběhl se pryč, jako by mu hořelo za patami.

„Co má být zase tohle?“ ušklíbl se Franta. „Všechno tu nechal.“

„Možná že si vzpomněl, že zapomněl doma vypnout vařič,“ zasmál se Vilda.

Odehnali jsme psa od kbelíku a položili jsme k němu udici — předpokládali jsme, že se strejda Fixnámol vrátí.

„Že tu vůbec vydržel tak dlouho, vždyť za chvíli bude osm,“ podíval se Vilda na hodinky. „A horko právě není.“

Skutečně se citelně ochladilo. Nejspíš proto, že na západě se kupily těžké olovené mraky. Občas se mezi nimi mihl blesk provázený vzdáleným zahřměním. Nad našimi hlavami se však začaly stahovat jiné mraky a právě z nich měl na nás vyšlehnout blesk, o jakém jsme neměli ani tušení.

Začalo to hned na okraji Atomky, u domku tetky Blažkové. Na dvorečku si hráli její vnoučci, pokud se dá jej jich činnost nazvat hrou. Šestiletý Pavlík tahal za sebou dřevěné autíčko, jehož náklad tvořily dvě černobílé kočky, podobné si jako vejce vejci. Za autem se vlekl Pavlíkův mladší bráška a se srdcervoucím nářkem se dožadoval auta i kočiček, což ovšem Pavlík, který si uvědomoval převahu staršího, povýšeně odmítal. Tato idyla nebyla pro nás v podstatě žádnou novinkou — kromě toho, že tetka, která nám obvykle místo pozdravu hrozila koštětem, dnes zaječela a sesula se rovnou do necek s prádlem. Její počínání věrně napodobila paní Sekerová, vedoucí ob-

chodu, a nejvíc nás překvapil pošťák. Když jsme na sebe na rohu narazili, zařval jako místní rozhlas, odhodil tašku s poštou a zahučel do nejbližších vrat.

Mírně znepokojeni těmito nevšedními úkazy, došli jsme ke škole. A právě tu, u našeho údajného druhého domova, nás zastihl ten nejotřesnější úder. Nejdřív jsme si všimli, že přesto, že jsou prázdniny, jsou okna na budově dokořán a zevnitř znějí zvonivé dětské hlasy. Úplně jako před začátkem hodiny! Nebylo nám dopřáno se tomu dlouho divit, protože v krajním okně se objevil hrdina nad hrdiny s Lojzou Bukem a jejich pohled padl rovnou na nás. K našemu úžasu se i oni zachovali abnormálně: zatímco Štěpán začal gestikulovat jako dopravní strážník, Lojza se změnil na solný sloup, ukazoval na nás a říkal přibližně toto:

„A... a... a... ahá... á... ááá!!! “

Okna naší třídy se okamžitě naplnila známými hlavami a v prvním okně se objevil i náš třídní. Asi tři vteřiny jsem měl dojem, že se nás pokouší hypnotizovat. Potom zvolal také něco nesrozumitelného — ačkoliv od nás vyžadoval vždy zřetelné odpovědi — a zmizel z dohledu. Téměř vzápětí seběhl dolů ze schodů na chodník a za ním se řítila řvoucí parta kluků a děvčat. Vrhli se na nás a začali nás tak objímat, že se naše životy octly ve vážném nebezpečí. Pořádek do toho mumraje zavedl až říd'a, teda soudruh ředitel, který nás vysvobodil z objetí hulákajících mas tak, že Vildu a mě chytil za uši a úplně vyjevený nás zavedl do ředitelny. Frantu tam stejně nedůstojným způsobem eskortoval třídní. Nacpali nás do prostorné pohovky, a zatímco třídní nás hltal nevyzpytatelným pohledem, který vyjadřoval radost, zvědavost i výčitku zároveň, soudruh ředitel telefonoval — našim rodičům! V celé budově to bzučelo jako v úle. A my? My jsme byli z toho všeho paf. No uznejte, co je to za nápady, vysedávat ve škole i druhého července?

Třídní se podíval na ředitele tázavým pohledem, a když ten mu přikývl, přitáhl si k pohovce židli, zamračil se jako římský otrokář a sedl si obkročmo proti nám. Chvíli se na nás mlčky díval, a pak otevřel ústa a z nich pomalu a rozvážně vyšla slova, na která nikdy nezapomenu:

„Tak co, loupežníci! Kde jste byli celé dva měsíce?!“

**DVA DNY PRÁZDNIN,
ANEB KAPITOLA ŠESTÁ, V NÍŽ SE KONSTATUJE,
ŽE DOŠLO K PŘEKONÁNÍ JULESE VERNA,
AVŠAK, BOHUŽEL, OPAČNÝM SMĚREM**

To, co následovalo, nestojí za to popisovat; stačí když řeknu, že to tu vypadalo jako v blázinci. Vždyť v ředitelně se sešli nejen učitelé, ale přiběhli sem mezitím i naši rodiče, kteří nás líbali i pohlavkovali zároveň. Všichni křičeli naráz, my jsme nevěřili jim, oni nevěřili nám.

Střídavě mě polévalo horko a třásla mnou zimnice, v hlavě mi hučela Niagara, a když jsem pohledem hledal oporu u svých druhů, viděl jsem, že na tom nejsou o nic lip.

Jako prvního přestal bavit ten galimatyáš soudruha ředitele. Na čele mu naskočila jeho obávaná žíla, bouchl pěstí do stolu, až nadskočil kalamář, zhluboka se nadechl a zařval tak, že to museli slyšet i Eskymáci v Grónsku:

„Dost! Vy... vy... uličníci ničemní! Tak vám nestačí, že jste se někde osm týdnů flákali a že vaši rodiče, učitelé, spolužáci, známí vás deset dní hledali v horách, aby vás nakonec oplakali, když se rozloučili s posledními nadějemi? Vy se teď opovažujete tvrdit, že jste odešli dnes ráno? Vy z nás chcete dělat pitomce a blázny? A co je tohle — aha? Vy... vy...,“ a nenacházeje vhodný výraz, otevřel dveře na chodbu.

Ve vestibulu visela nástěnka. Tentokrát na panelu nevisely běžné nápisy a obrázky — místo toho jsme tam uviděli naše zvětšené portréty, obtažené silným černým rámečkem.

„A jestli vám tohle nestačí,“ řekl tiše, ale přísně třídní, „tak po přečtení tohoto si doufám uvědomíte, čeho jste se dopustili vůči těm, kteří vás mají rádi,“ a položil mi do klína noviny.

Nemuseli jsme hledat dlouho — článek byl na titulní straně.

Tragédie tří kamarádů

Včera večer byla bez úspěchu zakončena pátrací akce po třech školácích z Atomové Lhoty, Vilémovi Čerňanovi, Stanislavu Turčínovi a Františku Vrabčovi. Jmenovaní se 2. července v časných ranních hodinách vydali na túru k Vlčí dolině, jak vypověděl bývalý místní školník Jan Dolník, který je viděl poslední. Jeho výpověď je do jisté míry zkreslená tvrzením, že chlapce viděl nejdříve vyjít z lesa a pak teprve přijít ze Lhoty. Téhož večera začali své syny hledat jejich rodiče a ráno se do akce zapojila i VB a široká veřejnost, hlavně učitelé se spolužáky zmizelých výletníků. Přes vrcholné úsilí všech se těla chlapců nepodařilo najít. Tento nešťastný a smutný případ nechť se stane výstrahou...

Dál jsme nečetli. Ještě jsem se podíval na datum — noviny byly z 13. července!

Co jsme měli dělat? Když jsme se jakžtakž vzpamatovali, vysoukali jsme ze sebe narychlo vymyšlenou bajku o tom, jak jsme měli v úmyslu strávit prázdniny v širém světě a jak jsme se nakonec rozhodli ke kajícnému návratu. Ani slůvkem jsme se nezmínili o skutečném stavu věcí; jednak by nám těžko kdo uvěřil, jednak jsme za žádnou cenu — a to bylo rozhodující — nebyli ochotni prozradit tajemství Dračí stěny...

„Hernajs firnajs. Takovou smůlu můžeme mít jenom my!“ nadával Franta, když jsme se odpoledne sešli u Vildy na zahradě.

„Dva dny prázdnin! A všichni ostatní měli celý dva měsíce!“

„To je zbytečná ztráta nervů, s tím se už nedá nic dělat,“ povzdychl si Vilda.

„Jisté je, že na druhé straně máme být na co hrdí.“

„A na co, prosím tě?“

„Překonali jsme Julesa Verna! Tam a zpátky — to máme... tři a tři... šest tisíc roků prázdnin!“

„Překonali, překonali! Ale co z toho, když to byly prakticky dva dny? Utvořili jsme rekord, ale opačným směrem!“ nadával Franta.

„Opačným směrem,“ elektrizovaný náhlým nápadem jsem div nespadol z lehátka. „Kluci! Co kdybychom se vrátili zpátky?“

„Vrátili? Zpátky? Ale kam?“ nerozuměl mi Franta.

„No přece na začátek prázdnin! Na ciferníku!“

Franta chtěl radostně vykřiknout, ale Vilda zamítavě kroutil hlavou.

„Pochybuju, že by to uspělo.“

„Proč ne?“

„Lidi, dovedete si představit, co by se stalo, až bychom se vrátili zpátky a pak by druhého září zničehonic přišli další tři chuligáni?“

„Jak to?“ nevzdával se Franta. „Proč by měli přifrčēt?“

„A proč by neměli? Sám vidíš, že jsme přišli! O našem zmizení se psalo dokonce v novinách. Nevěřím, že by bylo možné do té míry zvrátit minulost!“

„No dobře, ale kdyby...“

„Kdyby, kdyby!“ zaútočil Vilda na moje chabé námitky. „Kdyby jsou chyby. Takovéhle cestování časem je pro dnešní vědu zatím španělská vesnice. Dejte si říct, že by mohl nastat chaos, sami jste se přesvědčili, že to není žádná legrace. Už dvakrát jsme potkali sami sebe.“

„A co kdybysme to přece jen zkusili?“ nechtěl se dát Franta. „Uznej, nebylo by to prima? Měli bysme dva měsíce prázdnin... a koncem srpna bysme tam případně znovu zašli a zase to šoupli do zadu! Páni! Vždyť my bysme mohli mít věčný prázdniny!“

„To je ovšem šílenství! To všechno je přece víc než nejisté a kromě toho — mohlo by dojít k nějaké nepředvídané poruše a my bychom zůstali třet někde v minulosti, nebo dokonce v budoucnosti!“

„V budoucnosti?“ to mě zaujalo. „To by taky šlo?“

„Jo, to se musíš zeptat někoho povolanejšího!“

„Kluci, pojďme!“ neustupoval Franta. „Nebo se tam vrátím sám!“

Vilda se vážně rozčilil:

„A co když nesprávně nařídíš ručičku a vrátíš se — řekněme v dubnu? Co uděláš, když nás tam najdeš s tehdejšími Frantou?“

„Já...“ Franta se zarazil.

„Vidíš! Teda mám-li se upřímně přiznat, já jsem taky myslel na návrat, a to hned ve škole, když mě táhli za ucho do ředitelny. Ale jsem si skoro úplně jistý, že se to povést nemůže.“

„Proč?“

„No... kdyby se to podařilo, tak jsme dnes museli potkat ve škole sami sebe, nemyslíte?“

„To není tak jisté!“

„Ale jo, asi to tak bude,“ vstal jsem. „Už jsme se dvakrát potkali sami se sebou. Je to zatraceně nejasné a kdo ví, jak by se to pak ppletlo.“

„Možná...,“ vyskočil Franta. „Páni! Tranzistor! Nechal jsem ho v Zelené komnatě!“

A tak jsme se nakonec přece jen museli ještě jednou vydat k Dračí stěně. Vilda i já jsme vycházku vcelku uvítali, protože po předcházejícím výprasku se nám v lehátkách sedělo dost nepohodlně.

Že měl Vilda pravdu, to jsme zjistili v kabině i bez toho, že bychom si to ověřovali pokusem. Časový ciferník byl totiž zakrytý kovovým příklopem a nedal se vůbec otevřít.

„No — a prázdniny jsou v tahu!“ prskal Franta. „Nejraději bych do toho kopnul.“

„Ale co! Nechte už ty prázdniny, ty jsou fuč! Víte co, zneviditelníme se a uděláme si výlet do Atomky!“ navrhl jsem, abych Frantovi spravil náladu.

„Jsem pro!“

„No jo..., ale musíš mi slíbit, že nepůjdeš podpálit školu, abys aspoň tak získal prázdniny!“ přikývl Vilda.

„Nebudu nic podpalovat,“ ubezpečoval ho Franta, „Jsem přece v požárním družstvu... páni!“

„Co je ti zase?“

„Krucinál!“ Franta zrudl. „Já pitomec!“

„Sebekritika je zdravá,“ připustil Vilda. „Ale o co jde?“

„Kluci, bijte mě! Já jsem na to v té zlosti zapomněl jako na smrt! Lojza mi říkal ve škole, že dnes je požárnícká soutěž.“

„Panejo! To jsi nemohl říct dřív?“

To byl Vildův i můj komentář k Frantovu sdělení. Všichni tři jsme byli členy B družstva místního požárního dorostu. Na podzim se každý rok konala mezi oběma družstvy soutěž a její vítěz postupoval do obvodního kola v Elektronkovu.

„Kdo je v béčku, když jsme my tři vypadli?“

„Lojza tam má Pavla, Michala, Sášu a jednoho šestáka. “

„Jsou aspoň sehraní?“

„Právě že ne! Lojza si mi stěžoval, jaká je to nespravedlnost. Áčko trénovalo posledních čtrnáct dnů denně, béčku ale půjčili stříkačku jen dvakrát!“

„Jak je tohle možný?“

„Jak? No přece kapitánem áčka je hrdina nad hrdiny!“

Tím se všechno vysvětlovalo. Neporazitelný Štěpán se určitě chtěl nad všechny vytáhnout jako nejlepší požárník, což pro něho bylo náramně jednoduché. Jeho děda byl správcem zbrojnice, a tak si Štěpán mohl obstarat klíče kdykoliv, přičemž se nepochybně postaral, aby konkurence mohla trénovat co nejmíň.

„To je ale skandál!“ vztekal jsem se. „Ten ukecanej hrdina měl štěstí, že jsme se na dva měsíce vypařili! Zatím se o té příhodě s kourem neví, ale já už se postarám, aby se to všichni dověděli! Co kdybychom se i dnes přičinili, aby dostal řádně do nosu?“

„Jsem pro!“ zatleskal Franta.

„Já taky,“ přidal se Vilda. „Je sice nečestné pomoci si k vítězství neregulárními prostředky, ale Štěpán se k našim klukům choval nečestně. Zaslouhuje za vyučenou!“

„Zaslouhuje!“ zvolali jsme s Frantou jednohlasně, načež jsme se jedním rázem všichni zneviditelnili.

VODA A OHEŇ, ANEB KAPITOLA SEDMÁ, VE KTERÉ JE PŘÍLIŠ MNOHO LIDÍ MOKRÝCH

„Doufám, že letos nepotkáme žádného lva,“ zachechtal se Franta, když zatlačil maskovací balvan ke vchodu jeskyně.

„Kudy půjdeme? Oklikou po mostě, nebo zkratkou?“

„Zkratkou,“ odvětil Vilda. „Proběhneme přes Červený les a řeku přebrodíme u hřiště.“

Chytili jsme se za ruce a mírným poklusem jsme se pustili stanoveným směrem. Za pět minut jsme přelézali násep železniční trati.

„Pamatujete se?“ vzpomínal Franta. „Tady jsme loni nakládali Blesky na vagóny. Páni, to tedy byl galimatyáš!“

„No jo, kdo ví, kde jsou teď? Někde ..“

Vilda mi mocně sevřel dlaň a zašeptal:

„Kluci! Podívejte se! Tamhle — pod tím dubem!“

Chvilí jsem pátral zrakem, až jsem to uviděl. Malý srnec tam stál ve velmi divné pozici — byl nějak celý našikmo a kolem krku se mu blýskalo něco tenkého a dlouhého.

„Páni!“ vzkypěl Franta. „Chytil se do oka!“

„Opravdu, je to oko z drátu! Řádí tady nějaký pytlák!“

Přiblížili jsme se k nešťastnému zvířeti.

„Dýchá,“ zaradoval jsem se. „Rychle mu uvolníme...“

„Pst!“ ozval se Vildův hlas. „Od řeky sem někdo jde!“

I když to nebylo zapotřebí, když jsme byli neviditelní, dřepli jsme si za dub, ze kterého visela past. Cestou od vody se přibližoval neznámý muž, který se opatrně ohlížel na všechny strany. Když uviděl chyceného srnce, spokojeně našpulil rty a hvízdal si. Potom vytáhl z pytle ostrou dýku a přistoupil ke zvířeti, které se na něho dívalo velkýma tmavýma očima.

„Ták,“ zamumlal pytlák. „Konečně pořádný kus.“

„Počkej,“ řekl na to srnec. „Raději se nějak dohodneme.“

Muž sebou škubl a málem se pořezal.

„Co... co?“ zachroptěl a vyděšeně vykulil oči.

„Ale co, to budou nervy,“ přesvědčoval hlasitě sám sebe, když se ujistil, že široko daleko není človíčka. „Budu muset k doktorovi.“

Znovu přistoupil ke kořisti.

„Prosím tě, pusť mě! Mám ženu a sedm dětí,“ pokračoval srnec, ale Vildův hlas se už podezřele chvěl, určitě už stěží zadržoval smích.

„He?“ strnul pytlák a nůž mu vypadl z ruky do trávy. Zakousl jsem se do země, abych nevybuchl.

„Když mě pustíš, bohatě se ti odměním. Splním ti tři přání,“ vyjednával srnec dál, tentokrát pro změnu Frantovým hlasem. Chtěl jsem se taky zapojit, ale další slova už byla zbytečná: chlap měl zřejmě jen jedno přání, být co nejdál od zázračného srnce. Odhodil pytel, chytl se za hlavu a předvedl perfektní sprinterský výkon.

„Ten už teda pytláčit nepůjde. Kluci, gratuluju, to se vám skutečně podařilo!“ vyplivoval jsem z úst trávu, které jsem si nacpal plná ústa, když jsem přemáhal smích. Posadil jsem se a podíval se na srnce. Neviditelné ruce mu uvolnily drát ze šíje, srnec se vrávoravě pohnul, ale hned se vzpamatoval a poměrně rychle odskákal do bezpečí.

„Výborně!“ ozval se Vildův hlas. „Ale teď už pojďme.“

Na stadiónu se shromáždilo snad veškeré obyvatelstvo Atomové Lhoty. Děti pokřikovaly, povzbuzovaly jedno nebo druhé družstvo a mávaly jeho členům, zatímco dospělí položertovně, polovážně poskytovali závodníkům poslední odborné rady.

Béčko se seskupilo k poslední bojové poradě na levé straně hřiště. Lojza nervózně popobíhal a organizoval členy svého družstva a pořád se díval na druhou stranu, kde se jako páv promenoval před svými příznivci Štěpán Hruška.

Pravidla soutěže byla jednoduchá. Ve středu hřiště stály dvě dřevěné makety domečků. Obě ruční stříkačky — měli jsme ovšem ve Lhotě i motorové, ale ze zvyku se soutěžilo s ručními — stály vedle sebe u fotbalové branky, s hadicemi obtočenými kolem nádrží. Tři minuty poté, co byly obě stavby z latěk a papíru zapáleny, dostala obě družstva povel k požárnímu poplachu. Úkolem soutěžících bylo co nejdříve rozvinout hadice, zapojit je na stříkačku, tu zatlačit do vzdálenosti deseti metrů od hořící makety a dát se do hašení. Vždycky dva a dva se střídali při hašení, zatímco veliteli připadl nejdůležitější úkol — ničit nepřátelský živel.

„No tohle,“ rozhořčil se Franta. „Podívejte se, našim dali tu rozvrzanou rachotinu, a Štěpán má nejlepší stroj!“

„A přitom..., ale raději si rychle rozdělíme úlohy,“ šeptal Vilda. „Pozdě, už se to zapaluje!“

Vydal nám pokyny a všichni jsme se rozběhli na protější stranu zeleného trávníku.

„Poplach!“ vyvolával od hořících domků hlavní rozhodčí.

Závodníci obou družstev vystartovali ke svým stříkačkám. Obečenstvo začalo fandit, ale v tu ránu pravá strana oněměla a levá se dala do hurónského smíchu. Důvod k veselí byl neočekávaný — Ště-

pán a za ním solidárně všichni členové áčka se v plném běhu poskládali do trávy. Jen velmi pomalu se zvedali a značně přihloupě se dívali kolem sebe. Ale vypátrat příčinu zakopnutí na rovném hřišti, to jest tři páry neviditelných nohou, to bylo ovšem nad jejich síly.

„Někdo mi podrazil nohy!“ žaloval Štěpán.

„Mně taky!“ zvolal další.

Odpovědi jim byl výsměch z hlediště.

„Pohyb, pohyb,“ popoháněli je jejich obdivovatelé z pravé strany.

„Bravo, bravo, opakovat, opakovat!“ zaznělo posměšně odnaproti. „Ty kotrmelce by měly přijít do televize!“

Boj pokračoval. Lojzovo družstvo získalo značný náskok, ale každou chvíli se projevovalo to, že nejsou sehraaní: Štěpán se svým áčkem rozvinuli hadici zároveň s béčkem. Všech deset kluků se zapřelo do svých stříkaček a rozhýbalo je. Až teď bylo možné zjistit další Štěpánův podfuk — zatímco jeho vozidlo mělo do černa naolejované osy a kola, druhá stříkačka pískala, až to v uších zaléhalo. Pravá strana se za těchto okolností viditelně drala kupředu, ale ani my tři jsme nezaháleli.

„Co děláte? Přidejte, vrtáci!“ rozkřičeli se diváci zprava. Štěpánova stříkačka totiž zpomalila a odbočila z původního směru nejdřív doleva a pak zase přímo do obecnstva. Čtyři kluci, kteří táhli vlečku, se začali udýchaně hádat a Štěpán, s okovaným koncem hadice v ruce, jim nadával, až se hory zelenaly.

Podíval jsem se vlevo — Lojza dosáhl značky a jeho družstvo se rozběhlo za hadicí k ohni. Ale běda! Špatná souhra, vyplývající z nedostatku tréninku, zase vyšla najevo. Dva díly hadice byly nedokonale spojené a v rozhodujícím momentě se rozpadly. Kluci se zoufale dali do spravování. Mezitím áčkaři přes náš odpor taky dojeli na značku.

„Rozvinout!“ zvolal Štěpán a s dvěma příslušníky družstva vyrazil k ohni. Zbylí dva zůstali u kliky čerpadla.

„Pumpovat!“ mávl hrdina nad hrdiny triumfálně na lidi, načež ho od hlavy po paty zalil proud vody. I jejich hadice se rozpojila.

Pochválil jsem v duchu Vildu za přesně načasovaný zásah a vyběhl jsem na levou stranu, nenápadně pomoci našim. Lojza se svými

lidmi úspěšně smontoval oba díly hadice, pak namířil její konec do plamenů a mávl rukou. Dva závodníci začali za mé vydatné pomoci točit klikou a diváci se vítězně rozkřičeli — oheň zasyčel a z domku se vyvalily kotouče par.

Zatímco naše klika se poslušně točila, soupeřům se činnost příliš nedařila. Hadici sice dali taky do pořádku, ale držadlo kliky kladlo požárníkům o mnoho větší odpor, než na jaký byli zvyklí z nácviku. Z hadice stříkala voda jen slabým obloučkem, který nedosahoval ani na okraj hořícího domku.

„Co to tam, k sakru, vyvádíte!“ syčel zepředu Štěpán.

„Stačí! Pust’!“ zaslechl jsem Vildův výkřik. Ten sice platil Frantovi, ale oba hasiči se domnívali, že to vykřikl druhý z nich, takže čerpadlo pustili. Voda přestala téct úplně.

„Zbláznili jste se, nebo co?“ Štěpánovi vztekle přeskakoval hlas. K čerpadlu přiskočila náhradní dvojice a hadice začala chrlit proud vody, avšak požáru to v nejmenším neublížilo — Štěpánovi se hadice nepochopitelným způsobem zkroutila v rukou a proud vody si pustil přímo do tváře. Hrdina zařval a upadl, ale smích hlediště se bleskově změnil ve sborové proklínání, protože hadice se obrátila do největšího shluku příznivců áčka. Na to se její díly podruhé rozpojily a debakl hrdiny nad hrdiny byl dovršen — běčkaři uhasili svou maketu a za posměšného smíchu levé strany obecnstva se dali do hašení soupeřova domečku.

„Páni! že je to senzační, být neviditelní!“ rozplýval se Franta, když jsme se šťastně sešli na domluveném místě a zároveň jsme se dali pustou ulicí ke škole. „Vždyť my bysme klidně...“

Bohužel jsme se nedověděli, co bychom klidně, protože nad našimi hlavami se otevřelo okno sborovny a v něm se ukázala stará Blažková v pracovní zástěře a s dvěma kbelíky v rukou. Než jsme se dovtípili, k čemu dojde, podívala se napravo a nalevo, a protože nikde neviděla živé duše, vychrstla kbelík se špinavou vodou rovnou na nás. Tím nás přesvědčila, že neviditelnost se vyznačuje i zápornými stránkami, a my jsme se rozběhli k lesu ještě předtím, než nás uklízečka mohla obšťastnit i obsahem druhé nádoby.

**„NO, NO, NO!“
ANEK KAPITOLA OSMÁ,
VE KTERÉ TĚMĚŘ DOJDE
K POŠKOZENÍ ELEKTRICKÉHO SLOUPU**

„Kluci — když o tom tak uvažuji, tak teď by měl přijít na řadu Lád'a Termerů.“

Vilda nám nemusel nic objasňovat, hned jsme pochopili, co sleduje tímto návrhem. Nasadil jsem nadšený výraz a Franta až vystřelil ruce nad hlavu.

„Hurá!“ zvolal. „Aspoň jednou tě napadlo něco rozumného!“

Lád'a Termer byl v Atomce víc než známou figurou. Ne snad proto, že by nějak zvlášť přispěl ke slávě a rozkvětu našeho městečka — jak obyčejně říkal soudruh ředitel — ale proto, že nebylo snad v obci člověka, ze kterého by si byl nevystřelil. Přímo se vyžíval v hrubých kanadských žertících. Když někoho nedokázal vystrašit tím, že na něho vybafl zpoza rohu, nebo tím, že chodil po nocích v bílém prostěradle s kosou na rameni a o půlnoci klepal lidem na okno, neváhal použít i rafinovanějších metod. Našeho třídního například jedné noci vystrašil telefonát, že mu hoří včelín, takže v pyžamu běžel tmou do školní zahrady. Bývalého školníka, strejdu Fixnámola, vyděsil už dávno zprávou, že ve škole vybuchl kotel ústředního topení, zatímco hostinskému od Zeleného jelena způsobil nervový šok oznámením, že mu neznámí vandalové ukradli u auta kola a namontovali mu místo nich zadní kola od traktoru. Při jednom ze svých kousků byl povýšen i na božskou osobu. Když se totiž neslyšně přikradl za záda nic netušící staré Blažkové a zničehonic ji poctil svým oblíbeným výkřikem „Z cesty!“, uklízečka se otočila, vykřikla, a když ho poznala, ulehčeně zvolala:

„Ach, pane bože, to jste vy?“

Takto by bylo možno pokračovat v jeho výstřednostech donekonečna. No a protože ani my jsme nepatřili k výjimkám, měl i u nás dost vroubků.

„Máš už promyšlený nějaký plán?“ zajímal jsem se.

„Ano. Teď ve tři se vrátí autobusem z práce,“ řekl Vilda. „Jako obyčejně půjde ze zastávky rovnou k Zelenému jelenu na pivo, při-

čemž musí jít kolem školy. Víte, že okno kabinetu vede na ulici. Zneviditelníme se, schováme se v kabinetě a přitáhneme k oknu kost-ru.“

„Vildo, víš, že seš kanón?“

„Počkej,“ odkašlal jsem si. „A co když se mu z leknutí něco stane?“

„Neboj se, to mám promyšlený. Nemusíme mít obavy. Když jsem byl tuhle na středisku, byl tam i Lád'a a doktor mu povídal, že by sám chtěl mít takové srdce, jako má on.“

„Tak dobře. Jdeme hned do Dračí stěny?“

„Samozřejmě, vždyť nám nezbývá moc času!“

„V pořádku, běžte napřed. Já si napřed musím zajít do školy — zapomněl jsem si v lavici tu knížku, co mi půjčil Lojza. V lese vás dohoním.“

Když jsem celý upachtěný vešel do třídy, našel jsem tu Tonda Mlynáře a sedm děvčat z našeho ročníku. Hned jsem věděl, o co jde — školní kroužek první pomoci se připravoval na okresní soutěž hlídek první pomoci. Soudružka učitelka zřejmě ještě nedošla.

„Á!“ zvolal Tonda místo přivítání. „Tady nám přichází objekt.“

„Jaký objekt?“ podivil jsem se a vyndal jsem knížku z lavice. Vtom jsem si všiml, že mě děvčata obestoupila.

„Cvičný, respektive pokusný objekt,“ poučoval mě Tonda. „Potřebujeme pacienta.“

„Jděte se vycpat,“ poradil jsem jim. „Já nemám čas.“

„Che, che, che, a co je nám po tom? Už jsme prosili slušně pět kluků, a každý se vymlouval jako ty. Tebe se ptát nebudeme a hoto-vo. Vemte ho!“

Ani nedomluvil a už se mě chopilo množství rukou. Chytily mě, zacpaly mi ústa, položily na stůl, a zatímco zrádce Tonda mi svlékal košili, holky mě pevně držely.

„Pusťte mě!“ zařval jsem z plných plic, jen co se mi podařilo osvobodit si ústa.

„Ticho,“ napomenula mě se smíchem upovídaná Bětko. „Nebo ti zalepíme ústa.“

„Cože?“ rozčilil jsem se. „Pusťte mě, nebo uvidíte! Pomoc!“

„Tak ty nepřestaneš?“ rozhořčila se Bětka. Kývla dozadu, něčí ruka jí podala velký obdélník leukoplasti, a než jsem se stačil nadechnout, měl jsem ho nalepený od ucha k uchu přes bradu a ústa.

„Jaká zranění utrpěl pacient?“ informoval se Tonda.

„Spadl ze stromu z pětimetrové výšky,“ hlásila Klára.

„A k tomu do hluboké vody,“ pomáhala jí Olga.

Chtěl jsem protestovat, ale s leukoplastí přes ústa jsem se zmohl jen na tlumené zabučení.

„Nádhera! Senzace!“ upadal do nadšení Tonda. „Jak zní diagnóza?“

„Komplikovaná fraktura levé ruky a dvě naražená žebra!“

„Plus rozbité čelo nad levým okem,“ vylepšovala můj stav Han-ka.

„Nezapomínejte, že je to utopenec,“ upozorňovala Bětka. „Ne-projevuje známky života!“

Ze všech sil jsem ji kopl do kolena, abych ji přesvědčil, že jsem při plném vědomí, ale mělo to opačný účinek.

„Lidi!“ zaječela. „Vždyť on má i zlomeninu levé nohy!“

Vrhli se na mě a začali mě ošetřovat. Tonda mi funěl do nosu a tlačil mi břicho až někam k páteři, přičemž tvrdil, že dělá umělé dýchání. Zatímco mi dvě zdravotnice obvazovaly ruku od dlaně až po loket, takže mi levička úplně znehybněla, ovinula mi zlomyslná Bětk-ka čelo ledovou mokrou utěrkou, kterou mi převázala páskou, a oko- lo celé hlavy mi udělala jakýsi mohamedánský turban. Na to mě zvedli a i přes hrudník mi napříč ovinuli silný gumový obvaz. Jiné ošetřovatelky mi přiložily k nahému levému kolenu — měl jsem na sobě kraťasy — jakousi záplatu, kterou potom přichytily taky obina- dlem, a z neznámých důvodů mi takto zafačovaly i krk. Když se nato začali hádat, jestli mi mají dát ruku do sádry hned, nebo až později, už jsem to mučení nevydržel. Využil jsem jejich chvilkové nepozor- nosti, vytrhl jsem se ze zajetí, odhodil jsem prudce asi čtyři trýznitel- ky, a pokud to šlo, rozběhl jsem se vrávoravě ke dveřím. Cítil jsem se jako běžící malířské štafle a zdálo se mi, že místo krku mám rouru od kamen.

„Stando! Stůj! Neblázni!“ volali za mnou, ale mě by nikdo neza- stavil ani párem volů. Zabouchl jsem dveře, zvenčí jsem otočil klí-

čem, který šťastnou náhodou trčel ze zámku, a opřel jsem se o dveře, které se otřásaly boucháním pěstí, abych se vydýchal. Nebylo to právě jednoduché se zalepenými ústy, proto jsem se rozběhl chodbou vedoucí na školní dvůr, kde jsem si chtěl u vodovodu strhnout náplast z tváře a shodit ze sebe celé to nepříjemné brnění. Udělal jsem však hloupost — v té rychlosti jsem si popletl světové strany a místo na spásonosném dvoře jsem se octl nečekaně na asfaltovém chodníku.

Na ulici byly naštěstí jen dvě osoby. Jednou z nich byl neznámý kluk v šatech trochu divného střihu, který postával na protilehlé straně cesty, druhým byl ten, koho jsme dnes očekávali — proti mně šel po chodníku Láďa Termer.

Hned, jak jsem poznal svůj omyl, jsem se snažil zabrzdit, ale dřevěná noha mi vypověděla poslušnost. Udělal jsem něco jako nepodařenou krasobruslarskou piruetu a zůstal jsem ležet kousek od otevřeného okna kabinetu.

Láďa se zastavil u okna a hleděl na mě užaslým pohledem. Není divu, musel jsem vypadat jako mohamedánský kazatel po těžké autohavárii. Franta a Vilda, kteří mě ještě nezpозorovali, však Láďovi nedopřáli času a postupovali přesně podle plánu. Z okna se vyklonila kostra a zaťukala kotníky prstů na otevřenou okenní tabulku. Mladík se vyjeveně zahleděl do okna.

„No, no, no!“ prohlásila kostra a pohrozila mu vztyčeným ukazovákem. Vzápětí však téměř vypadla na ulici a změněným hlasem zvolala:

„Hernajs firnajs, vždyť to je Standa! Člověče, kde jsi se tak zřídl?!“

Láďovi to stačilo. Doslova zašilhal, předvedl ukázkový vpravo vbok a jako namydlený blesk vyrazil na protější chodník. Nepostřehl bohužel, že právě v tomto směru stojí dřevěný elektrický sloup: ozval se náraz, sloup se otřásl a Láďa se pomaličku skládal na chodník, přičemž oběma rukama objímal ten sloup.

S velkými potížemi jsem se posbíral. Vyplázl jsem jazyk na cizího chlapce, který se na mě díval z protějšího chodníku, urychleně jsem se vrátil do chodby, přistoupil ke dveřím, za kterými se pořád

ještě ozývalo bouchání a křik, otočil jsem klíčem, strhl jsem si leukoplast a oznámil jsem zdravotníkům:

„Před školou na vás čeká pacient. Je to naléhavý případ — pokusný objekt nejvyšší kvality.“

**OSUDNÝ PÁD,
ANEB KAPITOLA DEVÁTÁ,
KTERÁ JE SICE KRÁTKÁ, ALE HOVOŘÍ O TOM,
CO VNESLO DO NAŠEHO ŽIVOTA
ROZHODNÝ ZVRAT**

„Jules Verne byl přece jen génius.“

Toto pozoruhodné konstatování přednesl Vilda, pohodlně rozvalený v kresle a zahloubaný do četby zažloutlých linek novin. Byl jsem rád, že nadhodil toto téma — už jsme se totiž skoro půl hodiny přeli, jestli Franta, který včera odcházel ze Zelené komnaty poslední, zapomněl zavřít dveře. Franta tvrdohlavě popíral toto obvinění, ale jeho obhajoba byla slabá — vchod do kabiny jsme totiž našli otevřený. Ještě štěstí, že maskovací balvan před dírou do jeskyně byl na svém místě.

„Mnohé věci předpovězené ve verneovkách se uskutečnili, jiné jsou dávno překonané, například družice nepotřebuje na cestu kolem světa 80 dnů, té stačí 80 minut, na druhé straně některé pokusy o napodobení Věrna se setkalys neúspěchem.“

„Aspoň ne připomínej,“ vzkypěl Franta. „Musíš věčně narážet na naše nevydařené prázdniny?“

„Ale to ne! Myslím to vážně a mluvím o něčem jiném!“ Zasužil papíry a zadíval se nad trojúhelníkovým stolem na nás.

„Tyhle noviny jsem našel na půdě. Byla v nich zabalená stará tátova dýka, co jsem ji přinesl na množení. Nevěřili byste, že jsou starší než my?“

„No a? Co to má společného s verneovkami?“

„Hodně. Poslouchejte.“

Rozložil si noviny na klíně, odkašlal si a začal monotónně číst:

„Zánik největší ponorky světa.

Jak oznamují tiskové agentury, pokus o překonání Julesa Verna skončil tragicky. Znamý americký milionář Jim Braddy se vydal předminulý týden na podmořskou cestu kolem světa svou soukromou ponorkou Supernautilus. Druhého dne ráno bylo rádiové spojení s ponorkou neočekávaně přerušeno a už se je nepodařilo navázat. Všechny pátrací akce plavidel námořních sil USA skončily neúspěšně, až včera. byly v oblasti souostroví Tahiti vyloveny dřevěné zbytky vnitřního vybavení Supernautila. Podle názoru specialistů se neštěstí přihodilo při pokusu o vytvoření světového hloubkového rekordu. Na palubě gigantické ponorky zahynulo 57 osob.“

„Teda jo, to je dost! Ale kdo jim říkal, aby tam lezli?“

„Človče, ty nemáš žádné pochopení pro vědecký výzkum,“ šťouchl Vilda znechuceně do Franty a odložil noviny. „Přitom nebýt vědy, nemohl by ses dívat na televizi, poslouchat rádio, neznal bys ani přesný čas, leda bys hádal podle slunce jako pračlověk...“

Mimovolně jsem se na něco upamatoval.

„Kluci!“ zvolal jsem. „Právě jsem si vzpomněl, kde jsem ztratil hodinky!“

Moji kamarádi se na mě s očekáváním zahleděli.

„Konečně! No tak, kde jsi je nechal? V lese? Na hřišti?“

„Kdepak, to by nic nebylo! Zůstaly... v jeskyni, v pravěku.“

Franta hvízdal mezi prsty, Vilda se srdečně rozesmál.

„Tobě je to k smíchu?“ obořil jsem se na něho.

„Ne, nezlob se, ale... hahahaha! To se ti tedy podařilo! Víš, já si představuju, jaký ksichty budou dělat archeologové, až tam zahájí vykopávky a vedle kamenných nástrojů najdou i zrezavělé náramkové hodinky. To nastanou spory a vzniknou nové hypotézy!“

Potom zvažněl.

„Naštěstí se vlastně nic nestalo a pomoc je tu snadná, už mě to taky mohlo napadnout. Já mám přece hodinky se stejnou značkou. Okopírujem si je ve skříni a je to.“

„Okopíruj hned taky jedny pro mě, protože moje se pokazily a mně se nechce jít do Elektronková do opravny,“ ohlásil se Franta. „Vidíte, takovou zázračnou skříň nepředpovídal ani ten váš Verne. Trochu ho zveličujete. Mně se v jeho knihách líbí, že tam vystupují

hlavně muži. Vždyť ženy všude a vždycky jen překáží. Jako naše holky ve třídě: jedna kráká přes druhou, mluví všechny naráz, jedna druhou neposlouchá. Nejraději bych je vyhnal...”

Blesk seskočil Frantovi z klína, jako by tím chtěl dát najevo svůj nesouhlas s jeho názory. Bundáš, náš druhý pes, vstal zpod stolu a dunivě zaštěkal.

„Slyšeli jste?“ zeptal se Vilda. „Možná že se mi to jen zdá, ale zdálo se mi, že tam slyším nějaký šramot. Jako by v jeskyni...”

Zvedl jsem se ze sedadla současně s jezevčíkem, abych si vzal od Vildy hodinky, ale až k němu jsem se nedostal. Když jsem totiž spěchal kolem stolu, šlápl jsem najednou — na rovné a hladké podlaze! — na nějaký válcovitý předmět, a už jsem letěl střemhlav rovnou do středu řídicího pultu. Ve stejné setině vteřiny jsem si uvědomil, že je zle — ze startovacího panelu byl odstraněn ochranný příklop. Zoufale jsem vyjekl, ale už bylo pozdě — těsně předtím jsem čelem vrazil do červeného tlačítka.

Vilda s Frantou ohromeně vykřikli, vzápětí však zmlkli. Blesk zavrčel, Bundáš znovu dunivě zaštěkal a já jsem zaječel. Dveře kabiny se samočinně zavřely. Okrouhlá okna po obvodě místnosti se zatáhla tmavými pláty. Ze stěny a ze stropu se vysunulo nespočetné množství článkovaných tyčí zakončených podivnými svěraky nebo kleštěmi. Než jsem stačil slézt ze stolu, čtyři z nich se pevně zmocnily mých lýtek a zápěstí a jako hračku mě zvedly do výše. Něco ostřejšího mě bodlo do ramene, v hlavě mi zahučelo a obklopila mě tma, temnější než bezměsíčná noc.

DRUHÁ ČÁST

PRÁZDNÁ LÁHEV, ANEB KAPITOLA DESÁTÁ, V NÍŽ JSOU MUŠKETÝŘI TÉMĚŘ UVĚZNĚNI — VEN- KU

Tři drobné postavičky přešlapovaly bosýma nohama na schůdcích vedoucích do mohutného vejčitého tělesa, jejich těla, zahalená jen úzkými pásy blýskavé látky kolem beder, se zimomřivě chvěla. Nechvěli se však jen zimou, ale také díky přívalu dojmů, které se dostavily v důsledku nečekaného pohledu.

„Páni!“ zabědoval Franta. „Jestli je tohle Žhavá planeta, tak sním na svačinu svoje sandály — jen co se mi podaří je najít.“

Řekl to i za nás. Nebyl to jen citelný chlad, co nám dávalo najevo, že nejsme na teplé Lurrydě, potvrzovalo to i panoráma, kterému jsme se už několik minut obdivovali, přestože byla zima.

Před námi ležela divoká krajina. Ariolský kosmolet přistál na rozlehlé plošině, ze třech stran obehnané horskými masívy, která se na čtvrté straně svažovala do dlouhého údolí. Vyprahlá zem měla barvu uschlé trávy a nebyla docela rovná, křížovaly ji nespočetné prohlubeniny, které se podobaly korytům vyschlých potoků. Půda byla šterkovitá, místy ji pokrývaly trsy chudobné trávy nebo skupiny stejně ubohých přízemních křovisek. Ani ne co by kamenem dohodil, narušoval její nažloutlý povrch podlouhlý koberec tmavšího mechu. Svahy okolních vrcholků byly rozbrázděny sráznými roklinami s téměř svislými a hladkými stěnami. Vrcholky hor jsme neviděli, ztrácely se v nepřehledném příkrovu olovených mraků zatahujících celou oblohu.

„Brr,“ otrásl jsem se. „Pojďte se oblíct.“

„To je fakt, když člověk jektá zubama, to se těžko přemýšlí,“ přitakal Vilda.

„Nohy mám jako rampouchy,“ stěžoval si i Franta. „Ty schůdky jsou studený jako psí čumák!“

Nechali jsme Bleška a Bundáše pobíhat venku a rychle jsme se vrátili do útulného tepla kabiny. Naši starostí číslo jedna bylo pochopitelně naše oblečení. Naše šaty se podobně jako při cestě na Lurrydu někam ztratily a automatické zařízení, které po dobu cesty dbalo o naši bezpečnost, nás znovu zaopatřilo jen úzkým pásem okolo beder. Zatímco na Lurrydě nás to tolik netrápilo, protože paprsky Altairu tam při tom pražily, tady se do nás dávala zima.

„Za tohle teda vděčíme tobě!“ osopil se na mě v chodbičce Franta. „Proč jsi to jen tak odstartoval!?“

„Snad si nemyslíš, že jsem ten červený knoflík stiskl schválně! Sám jsi přece viděl, že jsem upadl!“

„Nesmysl! U stolu se nedá o nic zakopnout! Snad nechceš tvrdit, že na rovné zemi se dá spadnout! Takový pitomý výmluvy si můžeš...“

Dech se mi zatajil nad tou urážkou, ale obhajovat jsem se nemusel — Franta nedomluvil. Jak míjel ústřední řídicí pult, znenadání ztratil rovnováhu, noha mu podivně uklouzla a nespokojenec se rozplácl na zemi jak dlouhý, tak široký.

„No?“ zastavil jsem se nad ním. „Jak je to s těmi hloupými výmluvami? Pořád ještě si myslíš, že se na rovné zemi nedá spadnout?“

Neodpověděl, jen šmátral kolem sebe.

„Hledáš včerejší den?“ dobíral jsem si ho.

„Ne! Tohle hledám!“

Vstal a předstíral, že něco drží v ruce. Přistoupil ke křeslu neviditelnosti a zatvářil se, že do něho klade nějaký předmět. Vilda i já jsme zůstali jako opáření — v křesle stála prázdná láhev od malinového sirupu.

„Gól,“ řekl Vilda a vyčítavě se podíval na Frantu. „Tedy tohle se ti povedlo, jen co je pravda. Nesvaluj teďka vinu na druhé, když jsi sám za všechno vlastně nepřímo zodpovědný.“

„Cože?“ teď byl na řadě Franta, aby se urazil. „Jak tomu mám rozumět?“

„Hádej! Už ikskrát jsem tě upozorňoval, že na to svoje zneviditelnování doplatíš! Už vloni se ti nevyplatil ten pitoměj nápad s připínáčkem a teď zase láhev!“

„No dovol! Já jsem ji nezneviditelnil. A taky není moje.“

„Pche!“

„Opravdu!“ nedal se Franta. „Nikdy předtím jsem ji neviděl.“

„Jak to... tak potom jsi ji musel přinést ty, Stando!“

Zamítavě jsem zakroutil hlavou.

„Tak počkat!“ rozčilil se Vilda. „Doufám, že uznáte, že se sem sama nepřinesla.“

„A co když jsi ji přinesl ty?“ zaútočil Franta.

Vildovi se zlostí až zablýskly brejle. Zdržel se však jakékoliv odpovědi a místo toho se obrátil ke stěně, přistoupil k šedivému čtverci a zatlačil na něj. Na pultu zablikala dvě světýlka, čtverec se rozzářil matným bílým světlem, ve stěně zazněl tichý šramot a ze štěrbin za křeslem děda Vševěda se vysunula několikaramenná kotva. Z každého jejího háku visela věc, která se k našemu nemilému překvapení podobala pracovní kombinéze. Naše staré známé stříbřité vesty, ve kterých jsme absolvovali letecký den na Lurrydě, tu nebyly.

„No tohle,“ zarazil jsem se. „Co tohle má znamenat?“

„To má znamenat, že pocestujeme pěškobusem,“ rozhněval se Franta.

„Kluci,“ povídá Vilda divným hlasem. „Ničeho jiného jste si nevšimli? Podívejte se líp!“

Poslechl jsem ho. Na první pohled jsem nic pozoruhodného neviděl, ale najednou mě to přímo udeřilo do očí.

„Kluci! Obleků je pět!“

„Že by byly dva rezervní?“ hádal Franta.

Vilda se zatvářil pochybovačně.

„Už to mám!“ vykřikl znovu Franta. „Ty automaty se spletly a započítaly mezi nás i Bleska s Bundášem!“

Váhavě jsme si oblékli nové obleky. Nebyly o nic silnější než loňské vesty, ale na rozdíl od nich pokrývaly celé tělo a patřily k nim i přilbovité čepice a vysoké boty. Celý úbor byl našedle modrý, s bílými pruhy na stranách a s červeným lemováním na nákrčníku a na rukávech. V opasku jsme našli nepostradatelné bleskomety, v tom dalším měl Franta pravdu, letové krabičky chyběly.

„V každém případě, i když jsou tenké, jsou teplejší než nějaký kožich,“ poznamenal Vilda. „Skoro bych věřil, že jsou vyhřívané zevnitř.“

Měl pravdu. Stáli jsme venku před kosmickou lodí, a přestože váł silný a chladný vítr, zimu jsme necítili.

„Aspoň je nám konečně teplo,“ pochvaloval jsem si.

„Raději bych uvítal zimu i s vánicemi, ale doma,“ reptal Franta. V duchu jsem s ním plně souhlasil.

„Doma je doma, jenže teď jsme tady,“ konstatoval Vilda věčně. „Pokud se nemýlím, nedávno sis přál věčné prázdniny. Teď ti začíná-
jí.“

Na Frantovi bylo vidět, že momentálně by souhlasil i s pobytem ve škole, ale Vilda ho nenechal domluvit.

„Bude dobré se porozhlédnout po okolí. Nejrozumnější by asi bylo vyškrábat se na tamten vrch. Víc z něho uvidíme.“

„Ale vezmeme si i čepice, nahoře bude foukat víc než tady.“

„To je fakt. Takže čepice, a jde se.“ Franta přistoupil k zábradlí a otráveně stiskl otevírací kopuli, protože Vilda ze zvyku vchod do letadla uzavřel. Vzápětí se z jeho úst vydral výkřik úleku — dveře se neotevřely!

„Proboha! Nefunguje to! Já jsem říkal, že tomu, co to řídí, přeskočilo!“

„Moment,“ ovládl se Vilda. „Nevěřím, že by tady byla nějaká porucha, na to jsou Ariolani příliš dokonalí. Přemýšlejme, ale pořádně — nikdo jste se při odchodu ničeho nedotkli?“

Ještě ani nedopověděl, když Frantova tvář úplně zesinala.

„Teda... pánové,“ koktal. „Kluci! Pamatujete se na tu páčku hned u dveří?“

„Ano, co je s ní?“

„Když... když jsme vycházeli, chtěl jsem si na ni pověsit čepici, ale zatáhl jsem za ni příliš silně, protože klesla dolů.“

„Ty troubo!“ vybuchl jindy tak mírný Vilda. „Ikskrát jsme se zapřísahali, že se nebudeme dotýkat žádného neznámého tlačítka, a ty si klidně věšíš svršky právě na páku u vchodu!“

„Co... co to bylo za páku?“

„Jak to mám vědět? Jsem právě tak informovaný jako vy. Určitě to ale bude nějaké zajišťovací zařízení proti neyvaným osobám!“

V návalu pohnutí uhodil rukou do zábradlí. Já jsem si unaveně sedl na dolní schod a Franta se rozbřečel.

„Kluci,“ vzlykal. „Proč... proč vždycky jenom já musím udělat největší hloupost?“

„Proč jenom ty!“ Vilda mu položil ruku na rameno. „Nikdo tě neobviňuje. Že jsme tady, tomu jsme vinni všichni stejně. Když jsme přišli do Dračí stěny, měli jsme nejdřív v kabině překontrolovat, jestli je všechno orádku, a ne si číst staré noviny a hádat se o otevřený vchod, vernovky a holky!“

„Já vím, že je to ode mě pitomý,“ řekl jsem, „ale vzpomněl jsem si na jeden kreslený vtip z Dikobrazu. Dva kosmonauti ve skafandrech stojí před uzavřenou raketou, tváří se moc chytře a jeden říká druhému: ‚Človče, ty jsi zabouchl dveře a klíč jsi nechal zevnitř?‘... Hm... Tenkrát mi ten vtip připadal skutečně vtipný...“

Vtom Vilda vyskočil tak prudce, až odhodil Frantu stranou.

„Jsme my to pitomci! Druhý vchod!“ Oběhli jsme stroj — i pod druhým vchodem byly vysunuté schůdky. Nevyběhli jsme však s jásotem nahoru. Něco nás zarazilo.

Dveře byly pootevřené.

„No... podívejte se!“ zařval Franta.

V elipsovitém otvoru se nejdřív ukázala špička boty, potom dolní část nohy a ruka a v následující vteřině se ve dveřích objevila celá postava.

NEZVANÝ HOST, ANEB KAPITOLA JEDENÁCTÁ, VE KTERÉ SE MUŠKETÝŘI DOVĚDÍ, JAK TO BYLO S LAHVÍ

Ve dveřích stál chlapec. Oblečený byl úplně stejně jako my do šedomodré ariolské kombinézy, na hlavě měl nakřivo nasazenou přilbu a v ruce svíral osudnou flašku od malinovky. Užasle hleděl na okolní hory a pak přenesl pohled na nás, načež mu láhev vypadla z ruky a na schůdkách se rozbila.

Až řinkot skla nás probral z ohromení — pohnuli jsme se ke schůdkům a vetřelec s vyděšeným pohledem zacouval dovnitř. Těsně vedle sebe jsme vystoupili po schůdkách a vešli jsme do uličky.

Zřejmě jsme se netvářili příliš vlídně, protože vetřelec před námi neustále couval a díval se na nás jako zvířátko chycené do klece. Nakonec se zarazil o řídicí pult a zůstal stát.

„Aha!“ řekl Franta. „Konečně se dovíme, kdo to všechno spískal. Kdo jsi?!“ vybafl na něho.

Nezvaný návštěvník nic neříkal — třásl se jako osika a potichoučku něco ševerlil chvějícími se rty. V sebeobraně napřahoval proti Frantovi ruce s dlouhými, štíhlými prsty. Až teď, když nehybně stál, jsem si ho mohl pořádně prohlédnout. Odhadl jsem, že věkem se nám přibližně vyrovná, ale přes kombinézu bylo vidět, že je útlejší postavy. Tvář měl spíš oválnou než podlouhlou, s vysokým čelem a pěkným rovným nosem, ale upoutaly mě na něm především výrazné černé oči. Krátké tmavé vlasy měl sčesané stranou a dozadu.

„No tak?“ vyšetřoval ho dál Franta. „Co jsi zač?“

Na tváři neznámého bylo vidět, že zápasí se slzami, ale nakonec se přemohl a sotva slyšitelně řekl.

„Ne... nebijte mě! Já jsem Jul... Julek Běloveský z Elektronkova.“

„Tak teda z Elektronkova! To jsem si mohl myslet. A jak ses sem dostal, no?!“ pokračoval Franta.

„Počkej,“ přerušil jsem ho, protože mi přišlo neznámého kluka líto. „Proč tak zhurta? Nevidíš, že sotva stojí na nohách?“ Přistoupil jsem ke klukovi a beze slova jsem mu ukázal na nejbližší křeslo. Vděčně na mě pohlédl a sedl si s poslušností robota.

„Dobře,“ řekl klidně Vilda. „Tak. A teď nám pěkně rychle vysyp všechno od začátku. Nic nevynechávej, je to i ve tvém zájmu.“

Chlapec si vzdychl, podíval se úkosem na Frantu, ruce si položil na kolena a začal vyprávět. Ze začátku se mu hlas chvěl, ale postupně se uklidnil.

„Bylo to tak. Včera ráno jsem se vypravil na výlet do Vlčí doliny, kde má chatu můj strýc. Nikoho jsem tam ale nenašel a musel jsem zpátky. Abych byl doma dřív, nevracel jsem se do Elektronkova značkovanou turistickou cestou, ale zkratkou, kterou jsem už jednou šel se starším bratrancem. Trochu jsem se i bál, protože o prázdninách se tady ztratili tři kluci z Atomové Lhoty, ale šel jsem pořád dál, až jsem došel k vysokánskému skalisku.“

„K Dračí stěně,“ pomohl jsem mu.

„Možná, nevím, jak se to tam jmenuje. Když jsem šel kolem, všiml jsem si, že kousek nad zemí vede do skály otvor.“

„Co to povídáš!“ vyskočil Vilda. „Byl otevřený?“

„Ano. Těsně vedle něho byl odvalený takový kulatý kámen.“

Stejně jako Vilda, podíval jsem se i já na Frantu zdrcujícím pohledem.

„To... to není možný! To je lež! Já vím dobře, že jsem zavřel vchod do rakety, a i otvor jsem zakryl kamenem! Proč si vymýšlíš!“ vykřikl Franta na Elektronkováka.

Chlapec zbledl, ne snad zlostí, ale strachem.

„Nic si nevymýšlím! Co bych z toho měl?“

Vilda zlostně odstrčil Frantu stranou.

„Nezabláňej! Sed' a mlč! A ty, kamaráde, pokračuj.“

„Ano, kde jsem to přestal. .. aha, už vím. U té skály. No a protože rád všude vlezu, tak jsem vytáhl baterku a vlezl jsem dovnitř. Přitom jsem nohou zavadil o kámen a ten se přivalil k otvoru. Lekl jsem se, ale věděl jsem, že ho snadno dokážu odstrčit, tak jsem se plížil dál, až jsem se octl v jeskyni. Chvilí jsem obdivoval krápníky a potom...“

„Potom jsi uviděl modré dveře,“ doplnil ho Vilda.

„Ano, uviděl jsem schůdky. Dovedete si představit, jak to se mnou trhlo? Váhal jsem, ale pak jsem přece jenom šl...,“ tady se Julek rozkašlal a chvíli trvalo, než ho záchvat kašle přešel, „šel dovnitř.“

„Franto, slyšíš? Ještě chceš tvrdit, že jsi dveře zavíral?“

„Určitě jo!“ bránil se obžalovaný tvrdohlavě. „Dobře se pamatuju, že...“

„Škoda řečí,“ mávl Vilda rukou a obrátil se k Elektronkovákovi.

„Dál!“

„Dál? Vešel... jsem dovnitř a nevěděl jsem, jestli mám utéct, nebo se dívat. Nejvíc mě vyděsily ty divný křesla bez noh, ale brzo jsem se přestal bát. Dost dlouho jsem jen pomalu chodil sem a tam a prohlížel jsem si všechny ty zázraky a to sklo, nebo co to je, jsem sundal ze stolu, a přemýšlel jsem, jestli mám stisknout to červený tlačítko.“

„Jsi zvědavý skoro jako Franta. Zaplat' pánbůh, že jsi to nestiskl.“

„Místo toho jsem se posadil do tamtoho křesla.“

„No nazdar, právě do toho,“ zavrtěl jsem hlavou. „Pak sis určitě začal hrát s páčkou a najednou jsi zpozoroval, že...“

„Že jsem neviditelný? Ano i ne. Zpozoroval jsem to sice, ale se žádnou páčkou jsem si nehrál, ani jsem se jí nedotkl!“

Vilda se rozhněval: „To už přestává všechno! Někdo z nás, raději ho nebudu jmenovat, zapomněl dokonce i vypnout křeslo neviditelnosti!“

„Když jsem si všiml, že jsem neviditelný, strašně jsem se polekal. Přitom jsem vyskočil a láhev se mi někam zakutálela, nemohl jsem ji najít, protože byla taky neviditelná. Chtěl jsem vzít roha, ale vtom jsem uslyšel z jeskyně hlasy. Napřed jsem chtěl vlézt do bílé skříně..“

„Krucinál komunál! Člověče! Máš ty ale štěstí! To by byla mela, kdybyste z ní pak začali vylízat!“

„Začali? Vždyť jsem tu byl sám!“ podivil se Elektronkovák. „Teda — chtěl jsem do ní vlízt, jenže nějak jsem se do ní nemohl vměstnat, tak jsem si raději vylezl na ni nahoru. To už vběhli dovnitř vaši psi a začali po mně slídit. Pak jste přišli vy a hádali jste se, kdo zapomněl včera zavřít dveře. Potom jste si sedli a četli jste nějaké noviny, a div jste se nepohádali kvůli vernovkám. Vůbec jsem vám nerozuměl, jak to bylo s těma hodinkama. Vy jste byli někde na exkurzi u archeologů a tam sis je zapomněl?“ Černé oči se na mě bystře podívaly a já jsem zmateně přikývl, rád, že si kluk k otázce vymyslel sám odpověď.

„Potom se strhl ten mumraj. Ze stěny se zničehonic vysunula hromada železa, chytla mě a násilím mě vrazila do křesla, něco mě píchlo, a když jsem se zase probral, ležel jsem pod skleněným víkem, které se zdvíhalo až ke stropu. Pořád ještě jsem byl neviditelný, už jsem myslel, že tak zůstanu do smrti, a bylo mi do breku, ale mlčel jsem, protože jsem se bál. Vy jste na chvílku šli ven, a když jste se vrátili, začali jste se bavit o nějakém startu. Potom jste našťestí předvedli to kouzlo s mou flaškou, takže jste mi umožnili stát se zase viditelným. Nemohl jsem se dočkat, a jen jste vyšli ven podruhé,

rychle jsem se zviditelnil. Oblíkl jsem si jeden z těch obleků, co jste vzali ze stěny, protože moje šaty mi někdo ukradl. Chtěl jsem utéct, ale dveře se nedaly otevřít. Potom jsem si vzpomněl na druhé dveře, a ty byly poslušnější. Ale pak jsem se strašně polekal, protože ten pátý oblek začal tak divně poletovat ve vzduchu, ale vtom jsem pod schody uviděl vás.“

„Počkej,“ napřímil se Vilda. „Jak to bylo s tím oblekem?“

Naše pohledy zabloudily ke kotvě — šatník byl prázdný. Ke zmizení páté kombinézy jsme se však už nestačili vyslovit, protože za našimi zády se ozval kovový zvuk. Otočili jsme se.

Dvířka kopírovací skříně se otevřela a z ní vyskočil kluk v šedomodré kombinéze. Do tváře jsme mu neviděli, protože si ji zakrýval rukama. Nedíval se vpravo ani vlevo, jen se přehnal kolem nás k východu a už byl pryč. Stál jsem u skříně nejbližší, a tak mi stačil jediný skok. Stiskl jsem vypínač a otevřel jsem skříň dokořán — byla prázdná.

„H... haló!“ vzpamatoval se Vilda. „Haló, ty, počkej! Julku, zůstaň tady!“

Když jsme vyběhli ven, byl uprchlík už daleko. Aby se vyhnul psům, kteří na něho zuřivě štěkali, zabočil doprava a běžel rovnou k mechovému koberci. Ještě tři kroky, dva, jeden a kluk skočil na tmavší obdélník. Nažloutlá plocha se zavlnila, zpřehýbala, zpod jejích okrajů se vznesl zvířený prach a chlapcovo tělo ovinulo dlouhé chapadlo. Než jsme se stačili nadechnout k výkřiku, koberec vzlétl i se svou kořistí a zmizel v hloubce údolí.

SESTUP Z VYSOČINY, ANEB KAPITOLA DVANÁCTÁ, V NÍŽ SE CESTOVATELÉ POVOZÍ NA NEOBVYKLÉM DOPRAVNÍM PROSTŘEDKU

Byla to nehostinná krajina. Po více než hodinovém sestupu příkrým kamenným svahem jsme se octli na dně údolí, z obou stran tísněného kopci. Tyto vysokánské hory však zdaleka nebyly největší — mraky se mezitím roztrhaly a mezi nimi se zaleskly stříbřité vr-

cholky štítů nějakých gigantických velehor. Ze špičatých vrcholků sbíhaly strmě dolů široké kamenné srázy, místy přerušované řetězy skalních výčnělků. Strmé skály čněly po obou stranách údolí. Vypínaly se vzhůru místy v takových tvarech, že nám při pohledu na ně běhal mráz po zádech — každou chvíli se totiž mohli na nás zřítit.

Rostlinstvo tu bylo přiměřené prostředí. Jen sem tam tu rostly chomáče ubohé nažloutlé trávy, kterou jsme viděli už na náhorní plošině, a na úbočích jsme zahlédli pár ubohých keříků.

„Kam jsme se to zase dostali?“ reptal Franta a díval se na strmé srázy nad našimi hlavami. „Stokrát raději bych byl v tom horku na Lurrydě než v téhle opuštěné tramtárii.“

„Já bych byl nejraději na Zemi,“ zapojil se tichým hlasem Julek a přejel si rukou po tváři. Už se dostal z nejhoršího. Když jsme mu vyličili naši situaci, brečel, ale dost rychle se ovládl a právě on to byl, kdo navrhl, abychom šli hledat jeho dvojníka ze skříně. Nabalili jsme si torby konzervami, které jsme získali rozmnožením Julkovy turistické výstroje, a za necelou hodinu po dramatických událostech se skříní a létajícím kobercem jsme se vydali neznáma.

Cestu jsme si samozřejmě značili. V Julkově chlebníku jsme našli dlouhou stanovou skobu a nadělali jsme si hromadu kopií. Skoby jsme kameny zatloukali na viditelných místech na každém méně přehledném úseku. Takto jsme si vyznačovali celý sestup do údolí a zvlášť pečlivě jsme si vyznačili, odkud při zpáteční cestě vyrazíme zpátky k naší lodi. Tady, v samotném údolí, už značkování nebylo nutné.

„Aspoň jedna výhoda,“ mudroval Vilda. „Nedá se odbočit, nedá se ani zabloudit.“

„Jak dlouho půjdeme?“ zeptal se Franta.

„Copak vím? Kdybychom věděli, jak je tady dlouhý den, zařídili bychom se podle toho. Jenže zatím nemáme ponětí, dokdy bude světlo — vždyť ani nevíme, jestli je ráno, nebo odpoledne.“

„Páni! Podívejte se!“ zvolal Franta po další hodině mlčenlivého pochodu.

Zastavili jsme se. Údolí se zřetelně rozšiřovalo. Svahy po obou stranách, byly mírnější, hory se skláněly níž a podle údolí se pomalu

rozestupovaly. Přímo před námi objevil skalní útvar připomínající homolí cukru o rozměrech kostelní věže.

„Vylezeme nahoru?“

„To nemůže škodit,“ odpověděl Vilda. Za patnáct minut jsme dorazili na úpatí kamenné homole a za chvíli jsme už po čtyřech lezli nahoru po jejím příkrém svahu. Avšak až k vrcholku jsme nedospěli — ani ne v polovině výstupu jsme se octli na odvrácené straně homole a tady jsme v různých pozicích ustrnuli, překvapeni tím, co jsme viděli.

Před chvílí jsem řekl, že se údolí rozšiřovalo. To už neplatilo — za homolí se totiž úplně ztrácelo. Pohoří po obou stranách ustoupilo dozadu a místo úzkého kamenitého pásu se před námi rozkládala širošírá rovina, až na obzor pokrytá střídavě podivnými lesíky a plochami s bujně travnatým porostem. Potůček, který nás věrně provázel údolím, se asi sto metrů před námi vléval do dosti široké řeky. V okamžiku, kdy jsme zcela okouzleni dosedli na pevný a drsný okraj skály, se mraky definitivně roztrhaly a krajinu ozářila oslepující bílá koule. Objemem se našemu Slunci nemohla vyrovnat, zato její paprsky svým teplem nijak nezaostávaly za světlem a teplem, které jsme znali ze Země. Jakmile se stálice vyhoupla nad roztrhané mraky, zajiskřil šedivý pruh vzdáleného horizontu množstvím nespočetných záblesků.

„Kluci!“ zvolal Julek. „Vždyť je to moře!“

Ano, bylo to moře. Ve vzdálenosti asi pěti kilometrů se rozprostírala do nedozírné dálky lesklá plocha. Ale i když jsme moře viděli poprvé v životě, věnovali jsme mu jen letmý pohled, protože přibližně dvacet metrů pod námi ležela pod úrovní ostatní krajiny nevelká kotlina, jejíž okolí bylo víc než podivné. Křoví a tráva končily ve velkém kruhu, jako by narýsovaném obřím kružítkem. Nebyl tu žádný postupný přechod — hranice byla naprosto jednoznačná a ostře vyznačená. Uprostřed kruhu bylo vidět druhý, o mnoho menší — jezírko o průměru sotva dvaceti kroků. Voda v něm byla průhledná a čistá jako křišťál, zatímco břeh měl barvu špinavě žlutou a byl posetý většími nebo menšími kameny. Jezírko připomínalo hlubokou mísu, po okraj naplněnou vodou na vaření polévky — tím spíš, že z něho stoupala pára.

„Hmm,“ Franta se poškrábal na hlavě, a dřív než otevřel ústa, věděl jsem, co bude následovat.

„Panstvo! Nepůjdeme se vykoupat?“

„Mně se nechce,“ řekl Julek rychle.

„Dej pokoj, už zase nemůžeš vydržet?“ podíval jsem se na Frantu. „Už se nepamatuješ, jak to dopadlo loni na Lurrydě? Taky jsi navrhl koupání, a když jsme byli v nejlepším, přihnal se kladivohlavec!“

„Pochybuju, že by se v tomhle bylo možný koupat,“ zahleděl se Vilda pozorně k jezírku. „Ta voda tam musí být pořádně horká, vždyť ani psi se k ní nehrnou!“

Bylo to tak. Blesk i Bundáš stáli na hranici porostu a co chvíli se otáčeli po nás.

„No a?“ nevzdával se Franta. „Čím teplejší voda, tím líp. Aspoň se ohřejem a půjdeme dál.“

„Víte co? S prázdným žaludkem se špatně přemýšlí. Najíme se a pak se dohodneme, co dál,“ navrhl jsem, a už jsem se uvelebil v jednom z pohodlných výklenků, jakými homole přímo oplývala. Ostatní proti nebyli, hlad už měli všichni.

„Kde je otvůrák?“ zeptal se Franta. „Doufám, že otevírání konzerv neskončí tak špatně jako vlani!“

Naštěstí šlo všechno bez překážek. Vilda vytáhl z chlebníku otcovu starou dýku a čtyři plechovky byly otevřené jedna dvě. Každému zůstaly v torbě ještě čtyři do zásoby.

„Prima,“ pochvaloval si Franta a hlasitě mlaskal. „Víte, že se mi na téhle planetě začíná líbit? Zatím jsme nepotkali žádnou takovou potvoru, jako byl třeba kladivohlavec a ani...“

„Počkejte!“ vykřikl vtom Julek. „Nezdá se vám, že se támhle ty skály nějak posunuly?“

Vilda zpozorněl a přestal jíst.

„Ze se posunuly... tamty skály? Moment. Kluci... je to jinak! Ne hory, to my jsme se posunuli zpátky do údolí!“

Povyskakovali jsme, každý chytil, co mu padlo do ruky, a za několik vteřin jsme napůl seběhli a napůl se skutáleli dolů po příkrém svahu. Na úpatí jsme zůstali stát jako přimrazení — skalnatá hmota

se nevýslovně pomalu plazila směrem do údolí a nechávala za sebou široký pás slizem pokryté půdy.

„Fuj!“ Franta se zašklebil a zhnuseně hodil prázdnou plechovku po domněle skále. „Vždyť jsme seděli — na slimákovi!“

Bylo to po koberci překvapení číslo dvě. Na třetí překvapení jsme nemuseli vůbec čekat, protože vzápětí zaznělo první zabublání jako z polévkové mísy.

ERUPCE, KAPITOLA TŘINÁCTÁ, V NÍŽ SE MUŠKETÝŘI POPEROU

„Slyšeli jste?“ zeptal se Franta a nejistě se rozhlížel.

„To bylo v jezírku,“ zašeptal Julek.

Přistoupili jsme blíž. Stáli jsme na žlutých popraskaných kamelech a hleděli jsme do čisté vody tak upřeně, jako by odtamtud měla přijít naše záchrana.

„Pozor!“ vykřikl Vilda.

Na klidnou hladinu vystoupila najednou mohutná bublina a k břehům se rozběhly velké kruhy. Celá plocha jezírka se začala vlnit novými bublinami a víry.

„Kluci, pojd'te pryč,“ lákal nás Julek.

Nepatrně jsme ustoupili. Střed jezírka začal náhle kypět a půda se nám zachvěla pod nohama. Už jsme neváhali a rozběhli jsme se k úpatí nejbližšího pahorku.

„Utekli jsme tomu včas. Podívejte!“ zadýchal se Vilda. Jezírko se vzdouvalo stále víc a víc a jeho vlny se přelévaly už přes kameny na místo, kde jsme před chvílí stáli.

„Skoro bych řekl...“

V hlubinách planety zadunělo, země se zachvěla a ze středu jezírka vytryskl náhle zpěněný sloup vody provázený syčením, jako by sto lokomotiv vypouštělo páru.

„Gejzír!“ křičel Vilda. „Gejzír horké vody!“

Sloup vody neustále rostl. I když jsme upalovali jako o závod vzhůru po svahu, gejzír stoupal mnohem rychleji, takže když jsme chtěli dohlédnout na jeho vrchol, museli jsme pořádně vyvrátit hlavy.

„Jo, Franto,“ vzpomněl jsem si. „Nemáš chuť jít se trochu vykoupat do toho prima jezírka?“

„Pane bože!“ ulevil si Franta.

A měl proč. V jezírku to vřelo, bublalo, kлокotalo a k břehu se valily vlny, které najednou dostávaly žlutou barvu.

„Příboj smrti,“ zašeptal Julek, ale jeho další slova zanikla v hluku, který vzápětí propukl.

Klokotavé zvuky už nebylo slyšet. Vystřídalo je nové pronikavé syčení a gejzír současně začal chrlit vodu s dvojnásobnou intenzitou. Hrozivé vlny se rozbíjely na žlutých kamenech a na zpáteční cestě s sebou splachovaly menší skály. Nato zaznělo nové zadunění a voda, která se ve vzduchů měnila v páru, vyrazila do neuvěřitelné výšky. Gejzír už vyhazoval i velké kusy bahna. Vody v jezírku vůčihledě ubývalo a za několik minut se na jeho místě vytvořila ohromná miskovitá prohlubenina. Ze dna tohoto nevábně vyhlížejícího kotle se valily chuchvalce páry a dýmu, provázené neustálým hlukem a duněním.

Doběhli jsme na vrchol kopce.

„Páni! Odtud je vidět až dovnitř kráteru!“ volal Vilda.

Skutečně to byl kráter. Byl okrouhlého tvaru a z jeho svahů i vyčnívaly žlutozelené útesy, ze kterých vystupovaly stále nové chumáče nažloutlých par. Slzy mi vstoupily do očí a do nosu mi vnikl ostrý a pronikavý zápach.

„Síra,“ vykřikl mi Vilda do ucha, ale i bez něho jsem poznal ten štiplavý zápach z chemického kabinetu.

Nad miskovitou prohlubeninou se vznášel opar, který vytvářel ve vzduchu pozoruhodné obrazce. Najednou zazněl hromový rachot, z oblaků páry vytryskl věnec tmavohnědé hmoty a syčení utichlo, jako by utál. Nad krajinou zavládlo ticho.

„No teda, to bylo divadlo,“ oddechl jsem si. „Skoda že jsme to nemohli fotografovat.“

„No, pochybuju, že bys byl schopný tohle vyfotografovat. Za takovýchhle podmínek by se ti dost těžko exponovalo.“

„Já jsem rád, že to už skončilo,“ přiznal se Julek.

„Bylo to nádherné, ale u fontány v parku bych se cítil přece jen jistěji.“

Se smíchem jsme šli dolů.

„A kdo ví, kdy zase bouchne?“

Postávali jsme na okraji kráteru a hleděli jsme do jeho temných útrob, z nichž už vystupoval jen horký vzduch přesycený sýrovým zápachem. Ovzduší nad kotlem se vlnilo a zkreslovalo pohled na protější stranu kráteru.

Vilda na mou otázku ukázal na potůček vtékající do kotliny.

„Tak brzy to nebude. Řekl bych, že další erupce nastane, až se miska naplní až po okraj vodou.“

„Pojďme už odtud,“ naléhal Julek s kapesníkem u nosu. „Už mám toho smradu až po krk.“

„Opravdu, pár kapek voňavky by neškodilo,“ zasmál se Vilda.

„Na co voňavka?“ namítl Franta. „Tamhle u potoka rostou kytky. Pojďme se nadýchat!“ Rozběhl se a já s Vildou za ním. Unavený Julek se vlekl za námi.

Květiny byly sytě modré, neměly listy a měly velice divný tvar. Podobaly se neforemným křížům.

„Vždyť vůbec nevoní!“ reptal Franta zklamaně. A skutečně! Ať jsme se ke kytkám nakláněli, jak jsme chtěli, necítili jsme ani závan vůně.

„Do háje s nima!“ narovnal jsem se a kopl jsem do nejhustšího shluku kytek. Z křížů se vznesl lehounký modravý obláček a mně se nepatrně zatočila hlava.

„Grr,“ prohlásil Franta, ještě pořád skloněný nad kytkami.

Překvapeně jsem se na něho podíval. Narovnával se vlnivým pohybem a pak šel ke mně, ale pohyboval se nějak divně a v jeho očích se náhle zalesklo něco nelidského. Vilda se na mě díval skelným pohledem plaza. Zhluboka jsem se nadechl, ve svalech jsem ucítil sílu obra a já pochopil, že ve mně nezadržitelně narůstá smrtelná nenávisť vůči těm dvěma mimořádně odporným vyvrhelům.

Neztrácel jsem čas rozepínáním pouzdra bleskometu a s holýma rukama jsem se vrhl v ústřety Frantovi, který na mě útočil s ječivým skřekem. Vilda taky zavyl a začal do nás obou bušit hlava nehlava.

Jen matně si vzpomínám, že jsem někomu vrazil hlavou do břicha a zároveň jsem vyfasoval prudký kopanec do žeber, načež jsem udělal kotrmelec na suché trávě. Někdo se na mě celou váhou navalil a začal mě škrtit, což jsem mu já vrátil, a za to jsem ho kousl do nosu. Útočník zaječel, pustil mě, uhodil mě pěstí pod oko natolik energicky, že se přede roztancovaly celé roje hvězdiček. Podařilo se mi někoho ze všech sil nakopnout, ale hned se mi zase do krku zaryly prsty nějakého divocha. Nahmatal jsem jeho ruku a pokusil se ho ze sebe dostat, ale nějaký jiný šílenec mi přišlápl volnou ruku, chytil mě za vlasy a začal otloukat hlavu o hlavu mého protivníka. Kousl jsem se do vlastní dlaně, ale zároveň se mi podařilo dostat pod sebe prvního útočníka. Neviděl jsem nic, jen podle hmatu jsem ho uchopil za uši a vši silou jsem mu hlavu tlačil do země. Na to mě někdo praštil do temene tupým předmětem, sevření šílence povolilo, ten zachrčel, ještě jednou jsem se zakousl do něčeho huňatého a potom mě obklopila tma.

**OČI VE VODĚ,
ANEB KAPITOLA ČTRNÁCTÁ,
VE KTERÉ SE KLUKŮM VŮBEC NEVEDE
PŘI RYBOLOVU**

„Ať je to jak chce, ty jsi nás zachránil, Juldo, kdybys nás nechal, asi bychom se povraždili.“

Vildův hlas přicházel jakoby z jiného světa, který byl oddělen od mého nesmírnými dálkami. Okolo mě něco hučelo a šumělo, ruce a nohy jsem měl jako polámané a celé tělo mě bolelo, jako by přeze mě přejel parní válec. V očích mě štípalo, v ústech sucho a v žaludku křeče, že jsem hlasitě zasténal.

„Ale, ale, poslední pacient se nám uzdravuje,“ ozval se zvonivý hlas. S námahou jsem otevřel oči, opřel jsem se o lokty a se záúpním jsem se mírně nadzvedl.

Ležel jsem asi tři kroky od řeky. Nade mnou stál Julek se skládacím turistickým pohárkem v ruce a v jeho černých očích svítila opravdová radost.

„Konečně, Stando. Už jsem se bál, že se nikdy neprobereš!“

Sklonil se ke mně a přiložil mi pohárek k ústům.

„Pij!“

Několika doušky jsem vyprázdnil pohárek a mučivé křeče hned ustoupily a přestalo taky hučení a šumění v hlavě.

„Chceš ještě?“

Dychtivě jsem přikývl. Julek se rozběhl ke vzdálenému křoví.

„Prima kluk, stihl najít i studánku,“ řekl Franta.

Pootočil jsem hlavu. Moji kamarádi leželi vedle, opírali se o kmen stromu a podobně jako já měli na čelech kapesníky. Vypadali strašidelně. Franta měl nos oblepený leukoplastí, levou tvář měl poškrábanou a na pravé mu svítil další proužek náplasti. Vildovy brejle se skládaly z půldruha sklíčka, na nose měl škrábance jako při lovu na divoké kočky a leukoplast měl pro změnu nataženou přes bradu.

„Lidi!“ vykřikl sem. „Kde jste se tak zřídili? Jste oflastrovaní jako po nějaké havárii!“

„Pche, on se ještě ptá!“ zasmál se zlověstně Franta. „Napřed se podívej na sebe, pak teprv obdivuj svoje bližní!“

Až teď jsem si uvědomil, že mi nějaká překážka ztěžuje dýchání. Sáhl jsem si na nos — a ejhle! Mezi horním rtem a nosem jsem měl nalepený obvaz.

„Zaplaťpámbu, že ses už probral. Už jsme se o tebe začínali bát. Vidíš na levé oko?“

Udiveně jsem si sáhl na oko.

„Au!“ zařval jsem, protože pod okem jsem si nahmatat bouli a otok mě silně zabolet.

„Máš tam modřinu jako pěst,“ řekl Vilda. „No a od pěsti taky je, jen bůhví od čí.“

A vtom jsem se na všechno rozpomenul — na chrlení gejzíru, nevonící kytky i na rvačku na život a na smrt.

„Proč jste mě bili?“ zamumlal jsem vyčítavě.

„Proč jste mě bili?“ opakoval po mně Franta.

„A proč jste bili mě?“ nezůstal pozadu Vilda.

„Poslouchejte,“ namíchl jsem se. „Nejdřív jste skočili na mě, div jste mě neroztrhali, a teď se tváříte jako nevinátka!“

„Hele ho, andílka!“ zaútočil Franta. „Nám nadává a sám mě před chvílí mlátil jako šílenec!“

„Tak je to,“ potvrdil jeho slova Vilda. „Oba jste mě mlátili jako šílenci.“

„Všichni tři jste vypadali hůř než blázni,“ zamíchal se do rozhovoru Julek. „Byli jste jeden horší než druhý, vždyť i chudáka Bundáše jste pokousali, když se ke konci mezi vás připletl!“

Oněměl jsem.

„Je to tak,“ ujišťoval mě Julek a podával mi pohárek. „Ty kytky na vás účinkovaly jako červený hadr na býka.“

„Jak to vlastně bylo?“ vyzvídál Franta. „Ted už můžeš mluvit, už jsme při vědomí.“

„Jak to bylo? No, když jste se rozběhli k těm kytkám, tak já jsem zůstal pozadu, protože už jsem nemohl, a tak jsem všechno viděl jen zdálky. Naštěstí. Nejdřív jste k nim čichali, ale potom Standa do těch křížů kopl a nato jako by do vás vjelo tisíc dáblů. Začali jste se mlátit, jako by vám přeskočilo. Doběhl jsem k vám, ale vy jste byli v jednom klubku, řezali jste se, boxovali, kopali, škrábali, kousali, rvali. Vůbec jsem vás nemohl od sebe dostat, a dokonce jsem jich taky pár schytl. Taktak že jsem se vám vyrval. Nezbyvalo nic jiného, než vás pěkně jednoho po druhém přetáhnout po hlavě touhle velkou baterkou. A pak jsem vás odtáhl k vodě, tady ty nebezpečné kytky nerostou.“

„Proč nebezpečné?“ posadil se Franta.

„Nechápeš, že jsme začali bláznit díky jejich působení?“ vzplanul Vilda. „Kdybychom mezi nimi zůstali ještě nějakou dobu...“

„...zůstaly by z vás kosti. Rvali byste se možná k smrti. Ty kytky na to pravděpodobně čekaly, protože už se z nich začaly vysunovat dlouhé lepkavé sosáky. Pár kroků odtud jsem mezi nimi našel vysušené kostry nějakých zvířat.“

„Hernajs firnajs! To by ale byla hloupá smrt!“

„No, nechejme toho,“ uzavřel debatu Julek. „Otevřel jsem vám každému konzervu. Najezte se a pak uvidíme, co dál.“

Když jsem zahodil prázdnou plechovku, rozhlédl jsem se. Jak už jsem řekl, byli jsme na břehu řeky. Kolem vody se táhl pás písečnaté půdy, oddělený pruhem zelené trávy od nízkého křoví s pár osamě-

lými stromy. Stromy a keře neměly listí. Přesněji, měly ho, ale vůbec se to našemu listí nepodobalo. Větve byly holé, ale ne prázdné. Na každé větvičce bylo nejméně jedno kolečko. Opravdu to je asi nejvýstižnější označení. Vypadalo to jako zelená průzračná pneumatika, upevněná silnými pavučinami jednak k zahrocenému konci větve, jednak k jeho začátku. Kruhy byly různé velikosti — jejich průměr byl tím větší, čím blíž se nacházely u kmene. Další a další byly postupně slabší a menší, až nakonec na konci větvičky bylo sotva vidět maličké kolečko o poloměru sotva několika milimetrů.

Voda v řece tekla pomalu a unášela na vlnách kousky vodních rostlin. Občas se nad hladinu úplně pozemsky vymrštila ryba, jinde ji zase rozčeřily ploutve větších živočichů.

„Páni,“ vyskočil Franta a hleděl na vodu takovým pohledem, že jsem okamžitě věděl, co bude následovat. „Co kdybysme si jich chytili pár na udičku?“

„A máš rybářský lístek?“ zamžoural na něho Julek a zašmátral v chlebníku, odkud vytáhl — dlouhou a tenkou nit! Za deset minut jsme už seděli na břehu a ve vodě jsme měli dvě udice. Rozhodli jsme se, že takhle si odpočineme asi hodinu a potom budeme pokračovat v pátrání po uneseném Julkově dvojníkově.

„Pomozte mi!“ vykřikl vtom Franta, protože udice se mu skoro vytrhla z rukou. Přiskočili jsme k němu, ale přestože jsme tahali ze všech sil, úlovek byl silnější.

„Herdek,“ odfukoval Vilda. „Snad sis netroufl na nějakou velrybu!“

„Nebo na starou bačkoru!“ vyprskl Julek.

A potom se to stalo — pocítili jsme trhnutí, z vody se vymrštil tenký, dlouhatánský had, do jehož těla byl zapíchnutý háček, všichni čtyři jsme odlítli dozadu a popadali jsme jeden na druhého. Udice vylítla do vzduchu, a než jsme se vzpamatovali, had i s prutem se ponořil pod hladinu.

„To je skandál!“ rozzuřil se Franta ještě vsedě. „To jsou ale nevychované ryby! Nejenže se nenechají chytit, ale ještě ukradnou udičky! Pitomá, úplně pitomá planeta!“

„Ryby?“ opravil ho Julek. „Kdybys aspoň chytal ryby, ale ty chytáš nějaký anakondy!“

„Anakondy? Hady?“

Vilda zakroužil hlavou, vstal, šel kousek k vodě, konečkem jazyka si začal olizovat rty a oči se mu zamžily. Potom se rychle obrátil ke mně.

„Ty jsi taky viděl hada?“

„No,“ pokrčil jsem rameny. „Co jiného to mělo být?“

„Co jiného?“ řekl tiše. „Leccos. Třeba... kabel.“

Přímo jsem vystřelil z písku.

„Vildo, to je ono! Bylo to tenký, nekonečný!“

Jazyk mi zdřevněl a nohy ztěžkly, podíval jsem se na hladinu. Z vody na mě hleděly dvě bystré a inteligentní oči.

VOLÁNÍ O POMOC, ANEK KAPITOLA PATNÁCTÁ, V NÍŽ CESTOVATELÉ UČINÍ DALŠÍ NEČEKANÝ OBJEV

Stáli jsme krok od šplouchajících vln a bezradně jsme civěli do vody.

„A nebyl to jen výplod tvé fantazie?“ zeptal se uštěpačně Franta, rozladěný ztrátou rybářského prutu. „Netrpíš občas halucinacema?“

„Ne,“ zastal se mě Julek. „Viděl jsem, jak sebou Standa trhl, a když jsem se podíval taky, viděl jsem ve vodě nějaký pohyb!“

„Nakonec, i ryby mají právo na zvědavost. Možná že to byl nějaký rybík Franta,“ utrousil Vilda, ale hned zvažněl. „Mě víc zajímá, co jsme to vlastně chytili.“

„Pche! Zase chceš nějakou učenou disputaci? Na co to komplikuješ? Už jsi někde četl, že na dně řeky může vyrůst elektrické nebo telefonní vedení? Byl to had a basta!“

„Byl to akorát takový had, jako byl Spartakus radiátor.“

Z plna hrdla jsem se rozesmál. Vilda narážel na skutečnou událost — svého času Franta při vyvolání z dějepisu tvrdil, že Spartakus byl vůdcem vzbouřených římských radiátorů. I Julek se rozchechtal, když jsem mu objasnil, o co jde.

„Ha, ha, ha,“ prohlásil Franta mrazivě. Jen se dobře bavte! Já jdu raději na ryby.“

A s výrazem znevážené osobnosti se odebral k druhé udici a zahalil se do neúprosného mlčení.

„Nebude se zlobit?“ znepokojil se Julek. „Určitě se urazil!“

„Franta, a urazit se!“ Vilda lhostejně mávl rukou. „Za pět minut na všechno zapomene.“

Franta jako by nás slyšel — neuplynula ani polovina Vildovy lhůty, když k nám otočil hlavu. „Tady si pytlák spíš nasbírá dříví na zimu, než něco chytí!“

Zadívali jsme se na klidně plynoucí veletok a také jsme si všimli dvou krátkých dřívěk, unášených proudem. Těsně za nimi následovalo třetí.

„Právě před chvilkou kolem jely taky tři kousky. Musely se ulomit někde z větve,“ mudroval Julek.

„Jo, Tamhle plavou další,“ ukázal jsem vpravo. „Fakt. A zase tři najednou.“

„Tam, je to možné? Podívejte se, zase tři,“ oznamoval Julek za chvíli.

„No tohle,“ nedůvěřivě jsem zakroutil hlavou. „Skutečně jsou tři, jenže... jenže tyhle jsou delší, tamty byly kratší!“

„Cože? Tři delší a tři kratší?“

Vilda se postavil na špičky, aby se znovu podíval na plující úlomky z větviček.

„Dlouhá... krátká...,“ zašeptal. „Tři dlouhý... tři krátký!“

„Kluci,“ obrátil se k nám, „jste si jisti, že předtím byly všechny tři krátký?“

Určitě,“ ubezpečoval ho Julek. „Proč se ptáš?“

Vilda však neodpovídal — napjatě se díval vzhůru proti proudu.

„Člověče,“ odkašlal jsem si. „Co ti to zase vrtá v hlavě?“

„Tiše!“ umlčel mě nervózně. „Dávejte pozor!“

„Tam!“ vyhrkl Julek. „Vidíte? Nová zásilka! Jedno..., ještě dvě! Pro změnu tři krátký!“

Čekali jsme. Mimoděk jsem začal sledovat hodinky — za necelou půlminutu Julek vykřikl: „Další trojice! Hele — zase tři krátký!“

Podíval jsem se úkradkem na Vildu. Už upadal do obvyklých dum, ale při tom dokázal kontrolovat čas. Uběhla minuta.

„Tři dlouhý,“ hlásil Franta, který se k nám přidal, protože ho zaujalo naše pozorování.

„Zase tři krátký,“ podivil se Julek za jedenatřicet vteřin. „Teda, tomu se říká náhodička!“

„Kluci!“ Vilda si rozčileně sáhl na límec a uvolnil si kombinézu. „Náhoda? To by byl trochu silný tabák. Jestli budou tři krátký a pak tři dlouhý...“

„Tři krátký!“ přerušil ho Julek vzrušeně.

„Tři dlouhý!“ vykřikli jsme po půlminutě napětí trojhlasně.

„To znamená... proboha!“ Vilda zbledl. „Kluci, uvažujte, prosím vás! Tři krátký, tři dlouhý, tři krátký! Tři krátký, tři dlouhý, tři krátký! To je přece...“

Srdce mi divoce zabušilo, protože mi konečně došlo, o co jde.

„SOS!“ zvolal jsem chraptivě.

„Někdo volá o pomoc!“ vykřikl Franta a hodil udici do křoví. „A my tu civíme a stojíme jako tvrdý y!“

„Julku!“ Vilda chytil Elektronkováka za rameno. „Umíš morseovku?“

„Samozřejmě,“ zakoktal se Julek, bledý jako stěna. „Že mě to nenapadlo!“

„Jestli znáš morseovku, tak ji zná... on taky!“

Nevydrželi jsme klusat dlouho, už po čtvrthodince jsme museli přejít do rychlé chůze. Po proudu k nám plavaly v půlminutových intervalech nové a nové větvičky.

„SOS, SOS, SOS,“ vytrvale naléhal Julkův dvojník. Vlastně spíš původní Julek, s námi byla jeho kopie, jak nám před chvílí vysvětlil Vilda.

Dorazili jsme na hranici nížiny — bezprostředně před námi se tyčily první kopce chmurně vyhlížejícího podhůří. Koryto řeky se zužovalo. Voda už netekla širokou rovinou, ale s hukotem si razila cestu spleť velkých i menších zaoblených skal. Břehy se také změnily. Nebyly už nízké a písčné, ale vysoké kamenité, se zubatými útesy.

„Stůjte!“ vykřikl vtom Vilda. „Jsme blázni! Kam se ženem! Vždyť tady už nejsou žádný větvičky!“

I já jsem se zhrozil, že posly neštěstí už ve vodě nevidím.

„Co budeme dělat?“ Julek sklesle odvrátil zrak od řeky. Zakousl jsem se do horního rtu, uštváný Franta se posadil na zem a i Vilda se tvářil úplně bezradně.

„Co kdyby...“ začal.

Všichni jsme sebou trhli. Nad námi zazněl zvuk.

„Pozor!“ vyskočil Franta a vytrhl z opasku zbraň. „Létající koberec!“

Nad námi se mihl stín a na řeku nalétával plochý předmět obdélníkového tvaru. Uprostřed řeky, kde si voda zachovávala ještě značnou hloubku, se spustil střemhlav na hladinu a vzápětí vyletěl do vzduchu s obrovskou rybou, přísátou odporným chapadlem ke koberci. Nedostal se však daleko — zazněl suchý třesk a dravec se před našima očima rozpadl na dvě části, které vířivým pohybem klesaly do zpěněných peřejí. Osvobozená ryba ztěžka spadla do hloubky a byla pryč.

„Dobře mu tak!“ zajásal Julek. „Výborně, Franto! Tomu se říká zásah!“

„Náhoda! Vypálil jsem úplně pánu bohu do oken,“ zabručel šťastný střelec.

Vilda neříkal nic. Jako by zapomněl na naši existenci, ale i na létajícího dravce, jehož výskyt mohl nasvědčovat, že unesený chlapec je nablízku. Stál nehybně a se zamlženými očima hleděl do divoce řvoucího proudu.

„Doufám, že tu nemíníš vystát důlek,“ řekl jsem mu netrpělivě.

„Cože?“ zahučel nepřítomně. Potom sebou škubl.

„Kluci, všimli jste si té ryby pořádně?“

Mlčeli jsme. Každý se díval na útočníka, nikdo nevěnoval pozornost rybě.

„Kluci... nebudete mi to věřit, ale... to byl malý delfín!“

„Del...“ vytréštil oči Julek, ale na jeho námitky už nedošlo. Právě k nám totiž přibíhal Blesk a v tlamě přinášel — šedomodrou ariolskou pilbu!

Jezevčík nás zavedl do nízké klikaté jeskyně, zavrtané do skalisek nejbližšího kopce. Dopustili jsme se chyby, že jsme v rozrušení nechali venku chlebníky s baterkami, ale vracet se pro ně se už samozřejmě nikomu nechťelo. Ze začátku jsme se drželi pohromadě, ale pak jsem uslyšel nalevo Bundášův rychlý dech a zabočil jsem za ním.

V malé jeskyňce jsem ze začátku neviděl nic. Až za chvíli, když si oči částečně zvykly na tmu, uviděl jsem zelenkavý kroužek, který vyzařoval jen velice slabé fosforeskující světlo. Viděl jsem ho však jen pod určitým úhlem ze strany; když jsem se podíval přímo, světýlko zmizelo.

Na můj pokřik přiběhl Franta s Julkem a nakonec Vilda, který se přece jen dovtipil a běžel pro baterku. Stiskl tlačítko — a nic.

„Do háje! Baterie je vybitá!“

Znovu vyběhl a za chvíli se vrátil se svíčkou z Julkovy výstroje. Položil ji na zem a škrtl zápalkou.

Když posvítil svíčkou do kouta, nastal jeden z nejneočekávanějších a nejneuvěřitelnějších zvrátů, jaké jsme zažili v souvislosti s tajemstvím Dračí stěny.

Světélkující kolečko bylo přesně tím, co jsme očekávali, to jest ciferníkem hodinek. Avšak hodinky se nenacházely na zápěstí Julkova dvojníka. Před námi neležel nikdo jiný než...

„Ště... pá... ne!“ vykoktal Vilda na sedm dob. „Kde... se... tu bereš?!“

ČERNÁ HODINKA, ANEB KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ, VE KTERÉ JE ŘEČ PŘEVÁŽNĚ O DELFÍNECH A KTERÁ KONČÍ NOVOU ZÁHADOU

Hrdinovi nad hrdiny trvalo snad půl hodiny, než se dosyta vybrečel, ovšem tentokrát jsme mu to v nejmenším nemohli zazlívát. Přežít únos strašnou potvorou a pak se dovědět, že jste se nedobrovolně octli v neznámém, záhadném světě, milióny kilometrů vzdále-

ném od rodné Země, to by složilo i člověka se železnými nervy, natož pak strašpytle, který se v noci poleká každého šustnutí.

Štěpánovo vyprávění vyplnilo poslední mezery v řetězci nepochopitelných událostí, které vedly k našemu neplánovanému letu do vesmíru. Do jeskyně v Dračí stěně se dostal stejně záhadně jako Julek. Po blamáži na požárnických závodech se nechtěl ukazovat mezi dětmi, tak se vydal do lesa. Pod Dračí stěnou narazil na růžek kapesníku vyčnívajícího zpod kamene. Byl to Frantův kapesník, přivalený maskovacím balvanem. Štěpán ze zvědavosti balvan odvalil, a tak objevil vchod do jeskyně. Vrátil se pro baterku, vlezl dovnitř, a i když mu zuby drkotaly, zachoval se mimořádně odvážně, protože si troufl i do modrých dveří, které se otevřely, když se ustrašeně opřel o polokouli v zábradlí. V tomto ohledu Jsme tedy Frantovi křivdili — nezapomněl ani zavřít dveře od kosmické lodi, ani přivalit kámen před jeskyni. Dopustil se jiné chyby, za kterou však nemohl, ztratil kapesník. V kabině si se Štěpánem zase zahrála náhoda — celý roztresený si sedl právě do křesla neviditelnosti a dotkl se páčky. Poznání, že se stal neviditelným, ho zničilo. Vyskočil a dal se na bezhlavý útěk, ale osud mu nedovolil uniknout. Uklouzl, uhodil se o otevřená dvířka skříně a perfektně omráčený klesl dovnitř. V bezvědomí zůstal tak dlouho, že neslyšel ani přicházejícího Julka, neměl ponětí o našem příchodu a neprobral se, ani když ho — neviditelného — očichávali psi. V mráкотách promeškal i start kosmické lodi a probudil se až v cíli letu, stejně jako my, v průhledné skleněné rakvi. Nevěděl, kde jsme, protože ze strachu před námi se znovu schoval do skříně, naštěstí stále vypnuté, a za přivřenými dveřmi nerozuměl ani našemu rozhovoru s Julkem. V domnění, že je v Dračí stěně, nakonec sebral odvalu, kopl do dvířek a vyrazil ven, už oblečený do páte kombinézy. Tu si stačil obléct, když my jsme byli podruhé venku — tehdy taky Julek viděl kombinézu vznášet se ve vzduchu. Když Elektronková vyšel ven, Štěpán se rychle podle jeho příkladu zviditelnil. Chudák, než si uvědomil, že okolí je tu úplně jiné a že tu něco neseďí, bylo už pozdě. Postavil se na mechovité rozprostřené tělo, létající koberec vzlétl, uštědřil Štěpánovi elektrický úder a dál už nic nebylo.

„Takže ty vlastně ani nevíš, jak jsi se sem dostal,“ podotkl Vilda.

„Opravdu nevím. Na chvíli jsem se probral jenom tehdy, když jsme spadli do vody.“

„Vy jste se zřítili do vody?“

„Ano, jenže nevím, jak se to stalo. Probral jsem se až v okamžiku, když mi začala voda téct za rozepnutý límec. Byl jsem slabý jako moucha a nebýt toho, že mě někdo držel nad hladinou, byl bych se utopil.“

„Co to říkáš? On tě snad někdo držel nad vodou?“

„Vždyť to říkám dost jasně, ne?“

„A to tě držel za límec, nebo jak?“

„Houby za límec! Zespodu!“

„Zespodu? Tomu nerozumím!“

„Co je na tom zvláštního? Prostě na něčem jsem ležel a to plavalo...“

„Čili mohl to být i kus dřeva!“

„Kdepak! Vždyť se to hýbalo — bylo to živé!“

„Teda jo! To musel být dobrý plavec, když s tebou plaval v těch peřejích a držel tě na zádech!“

„Asi byl. Já jsem ho neviděl.“

„Vůbec ne?“

„Vůbec ne! Jenom dvakrát jsem otevřel oči.“

„A ani tehdy jsi nikoho neviděl?“

„Ne. Vlastně... počkej. Abych to upřesnil — člověka jsem neviděl, ani neslyšel. Ale zdálo se mi, že vedle mě plavou dvě velké, ale hodně velké ryby!“

„Jak asi byly velké? Štika, jeseter...“

„Pcha, kam se ty na ně hrabou! Byli o mnoho větší než sumec!“

„Aha,“ zpozorněl Vilda. „Nemohl to být například... delfín?“

„Jak to mám vědět? Vždyť ani nevím, jak delfín vypadá, protože jsem nebyl ve škole, když jsme se o nich učili, a kromě toho jsem se hned zase napil vody a zase jsem o sobě nevěděl.“

„No dobře. A jak jsi se dostal na břeh?“ zeptal jsem se.

„To taky nevím. Když jsem se probral, očichával mě tady ten váš velký pes. Napřed jsem si myslel, že jste mě zachránili. Vlastně... to jsem se vzbudil už podruhé.“

„A jak dlouho jsi tu ležel?“

„To vím náhodou přesně, protože mám světélkující hodinky. Poprvé jsem se probral před pětatřiceti minutami.“

„Celou tu dobu jsi...“

„Mě nejdou do hlavy ty ryby,“ skočil mi do řeči Vilda. „Jsem si naprosto jistý, že Franta zachránil delfína, a jestli to byl opravdu delfín, tak je mi jasný, že právě delfín zase zachránil Štěpána. Jenže...“

„Jenže co?“

„No za prvé, delfíni nejsou sladkovodní živočichové, nikdy jsem neslyšel, že by žili v řekách. A za druhé — kde by se tu vzali? Nejsme přece na Zemi!“

„To máš pravdu,“ přisvědčil Julek. „Ale dejme tomu, že to jsou delfíni. Byli by schopní...“

„To víš, že jo!“ zvolal Vilda, který se dostával do svého živlu. „Vloni jsem si v křesle děda Vševěda četl aspoň pět článků o delfínech. Například...“

V jeskyni byla tma, takže nemusel zavírat oči, aby si představil přečtené stránky, a spustil se suverenity univerzitního profesora:

„Začněme od základu, od mozku. Průměrná váha lidského mozku je menší než delfíniho, a to ještě mozková kůra delfína má o mnoho víc závitů. Delfín je svým mozkiem schopen osvojit si víc vědomostí než člověk. Lidi, kteří žili v přímořských zemích, odedávna znali inteligenci delfínů. Vždyť už ve starořeckých bájích vládce Poseidon řídil svoji říši z vozu taženého delfíny. Využívalo se jich například při hledání ponorek a min a byli zapojeni do různých podmořských expedicí. Když některý z potápěčů ztratil orientaci, delfíni ho na silonové šňůře přitáhli zpátky. Tito tvorové vlastní skvělé, přírodou vytvořené technické vynálezy. V hlavě mají něco jako lokátor, kterým objeví hejno ryb na vzdálenost tří kilometrů, nebo smítko, které spadne do vody, zaslechne až z patnácti metrů.“

„To je sice pěkné, ale jsou schopni i takoví... nezkrocení delfíni pomoci lidem?“ zapochyboval jsem.

„Ano! Za války pomáhali letcům, kteří se zřítili do moře. V egyptských novinách byl uveřejněn článek o tom, jak delfíni zachránili arabského inženýra, kterého tajfun zastihl v Suezském průplavu při rybolovu. Podobných případů se stalo víc. Četl jsem i citát z řeckého filozofa Platóna, který napsal: *Ten, kdo se nešťastně ocitl ve*

vlnách, nechť vzývá bohy a delfíny. Je znám nejeden případ, kdy delfíni ochránili člověka dokonce před žralokem, ale nejznámější byl asi delfín Jack, který plných pětadvacet let vodil loď v nebezpečném průlivu u Nového Zélandu jako lodivod. Ani to vám nestačí? Jestli chcete slyšet další příhody, můžu klidně pokračovat!“

„Stačí, stačí!“ zvolal Julek. „Věřím ti, taky jsem o tom četl.“

Štěpán se ošil.

„Takže... vy mi chcete napovídat, že mě zachránili delfíni?“

„Pokud jde o mě, jsem o tom skálopevně přesvědčen,“ vstal Vilda z kamene. „Nechme je zatím být, musíme se rozhodnout, jestli se vydáme na zpáteční cestu, nebo raději přenocujeme tady.“

„Raději tady,“ ozval se Franta, který seděl u vchodu do jeskyně.

„Tak se mi zdá, že se začíná stmívat. Trefili bychom potmě do rake-ty?“

„V pořádku, zůstaneme tedy tady. Ale nanosíme si sem suchou trávu.“

„Měli bychom si pro jistotu rozdělat i oheň,“ připomněl Julek.

„Co když sem něco v noci vleze?“

„Správně. Jenže... pozor! Pokud jsem si všiml, není tady v okolí široko daleko jediný strom nebo keř. Budeme si muset nanosít větve zdaleka.“

„Proč zdaleka?“ vstal jsem. „Štěpán nám poradí, kde lámal ty větvičky, když vysílal SOS.“

„Kde jsem nalámal ty větvičky, když jsem vysílal SOS,“ opakoval Štěpán a jakýsi podtón v jeho hlase způsobil, že jsem se k němu obrátil.

„Copak jsi nerozuměl, na co se tě Standa ptal?“ vztyčil se Franta ve vchodu do jeskyně.

„Právě že jsem rozuměl, ale — to bude nějaké nedorozumění! Kluci, já jsem přece žádné signály nevysílal! Vůbec jsem se odtud nehnul!“

SVĚTLA V PODZEMÍ, ANEK KAPITOLA SEDMNÁCTÁ, VE KTERÉ SE CESTOVATELÉ NESETKÁVAJÍ

S KAPITÁNEM NEMEM, ALE SE STARÝMI ZNÁMÝMI

„To všechno tu už jednou bylo.“

Dřepěl jsem na hromádce suché, šustící trávy a pohroužený do myšlenek jsem hleděl do mihotavých plamenů v ohništi. Bohužel, ani ohnivé jazyky, dychtivě olizující a požírající přinesené roští, mi nepomohly vyluštit to, nad čím jsem si tak úporně lámal hlavu.

Franta si klekl k ohni a přiložil nový kus dřeva.

„O čem to mluvíš?“

„Ale,“ poškrábal jsem se na bradě, jako vždycky, když nevím kudy kam. „Mám takový živý pocit, že tohle všechno jsem už jednou kdysi dávno zažil.“

„Nesmysl!“

„Ale jo! Taky tam byla jeskyně, taky se někdo ztratil a byl tam i ten pes. Našli ho, jenže... já nevím...“

„Je to úplně jednoduchý,“ zazněl z přítmí Vildův hlas. „Lidská paměť je obdivuhodná a ohlašuje se často, i když to její majitel neočekává. Já ti napovím — je to Jules Verne.“

„Tajemný ostrov?“ vyskočil jsem, až se tráva pode mnou rozsy-pala. „Je to tak! Proto mi to nedalo pokoj! Ztracený inženýr Cyrus Smith...“

„Zadrž, zadrž! Všichni jsme to četli,“ prohodil Franta.

„Jenže ne každého to napadlo,“ doplnil ho Julek s jemnou výčitkou v hlase.

Vilda vstal.

„Hm, tak se teda zase setkáváme s vernovkama. Kdyby to mělo tak jít dál, můžeme se chystat na návštěvu u kapitána Nema.“

„Že by tu někde v podzemním jezeře kotvil jeho Nautilus?“ usmál se Julek. „Neměli bychom si jít tu jeskyni pořádně prohlídnout?“

„Právě jsem to chtěl navrhnout. Nikdy nevíme, kdy se nám to bude hodit. Štěpán tu zůstane a my...“

„Hohohó!“ vzepřel se hrdina nad hrdiny. „Já jdu s váma! Já jsem taky zvědavý, co bude dál!“

„Raději se přiznej, že se tu bojíš zůstat sám,“ vysmíval se mu Franta.

„No dovol? Já, a bát se?“ Štěpán se rozohnil. „Víš ty vůbec, kolik neprobádaných jeskyň jsem já prolezl? Před dvěma roky...“

„Před dvěma roky jsi ležel polomrtvý ve skleněném pouzdru a ani jsi nevěděl, že letíš mezihvězdným prostorem,“ zchladil ho Vilda. „Sám bych rád věděl, jak dlouho jsme letěli, přesněji řečeno, kolik času zatím uplynulo na Zemi.“

„Jak to, dva roky?“ udivil se Štěpán. „Vždyť včera odpoledne jsem lezl do Dračí stěny!“

Vilda jen mávl rukou, další vysvětlování by bylo mrháním času. Hrdina nad hrdiny patřil k těm nevědeckým typům, co do smrti nepochopí, že světlo může být rychlejší než zvuk, když přece v televizi se nejdřív ozve zvuk, a až potom obraz!

Pět kluků a dva psi — sedm siluet kráčelo tmou. Jen Vilda a Julek svítili svíčkami, ostatní jsme nechali do rezervy.

„Uhú!“ zavyl najednou Franta.

„U... u... uuu!“ zahučela ozvěna z podzemních prostorů.

„Blázníš?“ zasyčel Štěpán a chytil Frantu za rameno. „Co když vyplašíš nějakou obludu?“ Franta vyprskl, ale Vilda se přidal na Štěpánovu stranu.

„Nedělej hlouposti. Nevíme, kde jsme, ani co je před námi. Zvuková vlna, a může spadnout i skála.“

„Stůjte!“

To vykřikl Julek. Stál kousek za mnou a svíčkou mával podél hladké a rovné skály.

„Pojďte se podívat!“

Přistoupil jsem blíž. Julek se sehnul a přiblížil svíčku k balvanu.

„No co,“ ozval se Franta. „Našel jsi snad stopu po kapitánu...“

Taky to uviděl. Stěna jeskyně byla šedivá, ale z jejího temnějšího povrchu vystupovaly bílé linie, částečně zanesené prachem.

„Co je to zase za blbost?“ Franta se posunul dopředu, doprava, posvítíl na stěnu ze strany a rukávem kombinézy přetřel její tmavě šedý povrch.

„Páni!“

Přesunuli jsme se vpravo. Při pohledu z určitého úhlu se na vyleštěné stěně objevila spleť stovek čar, které se rozbíhaly na všechny strany a vytvářely komplikované obrazce.

„Co má tohle znamenat!“ Vilda couvl. „Že by to byly výtvary pračlověka? Ale co ten střed?!“

Ústřední obrazec skutečně stál za pozornost. Byl vytvořen z čar o maličko silnějších a zabíral téměř celou plochu skály. Vypadal jako srdce vytvořené ze dvou S proti sobě obrácených a spojených v horní polovině jakýmsi křížem. Příčné rameno kříže přetínalo obě S v dolní části. Osa kříže byla dole zakončená kroužkem, zatímco nahoře byla šipka, mířící někam za okraj celé rytiny.

„Kluci, co je to?“ hlesl Julek.

„Nějaký symbol,“ usoudil Vilda. „Těžko říct jaký.“

„Možná...“ Franta nedomluvil — prudce se obrátil, aby osvětlil protější stěnu chodby. Na skále bylo vidět neumělou kresbu bezhlavé postavy.

„Brr,“ otrásl se Julek. „Teda neřekl bych, že zdejší umělci mají smysl pro krásu! Ta rytina je aspoň symetrická, ale tohle? Taková ohavnost... jako by to mělo někoho postrašit!“

Kdybychom jen byli tušili, jaká prorocká slova říká!

„Nevím, kdo by tu koho chtěl zastrašovat,“ řekl jsem.

„Mě o moc víc zajímá ta první rytina. Zdá se mi, že jsem ji už viděl. Franto, Vildo, není vám povědomá?“

Vilda jen stál a olizoval si rty konečkem jazyka.

„Tobě je dneska všechno povědomý,“ odsekl Franta. „Já jsem to v životě neviděl.“

„P... pojďme zpátky,“ zašeptal Štěpán.

„No, tebe nám tu byl opravdu čert dlužen,“ zabručel Franta. „Nemám ti skočit pro plínky?“

V následujícím okamžiku však mnoho nechybělo a byly by zapotřebí patery plínky — odněkud shora zaznělo vytí, které postupně přešlo do táhlého kvílení, jež pronikalo až do morku kostí. Na čele mi vyvstaly kapky potu. Štěpán se mi s brekem cpal do podpaždí. Obě naše svíčky totiž v okamžiku, kdy kvílivý nárek vrcholil, zhasil proud studeného vzduchu a my jsme se octli ve tmě černější než tuš. Kdesi vzadu zaštěkal Blesk a Bundáš mu odpověděl hlubokým hrdelním zavrčením.

„Co... co to bylo?“ uslyšel jsem Julkův hlas chvějící se hrůzou.

Nikdo neodpovídal — všichni jsme byli zaujati novým jevem: mozaika vyrytého obrazu slabounce světélkovala!

„Utíkejme!“ zvolal Štěpán, rozběhl se a bolestně zavyl, protože potmě samozřejmě narazil do skály.

„Počkej,“ zašeptal Vilda. „Zapálím tu svíčku.“

Nebylo to nutné — světlo přišlo samo. Ze skalní pukliny pod základnou obrazu vylezl nazelenalý paprsek — jeho chování se však přičilo všem známým fyzikálním zákonům. Postupoval pomalu a trhavě, vůbec neosvětloval protější stěnu a v naší bezprostřední blízkosti se zalomil a zabočil pravouhle doprava.

„To je absurdní!“ zaprotestoval Vilda. „To jsme se neučili!“

Paprsek nedbal jeho nelibosti. Minul nás a znehybněl ve výšce mých kolen, jako by čekal na naši reakci. My jsme samozřejmě strnule stáli. Světlo třikrát za sebou couvlo a zase poskočilo dopředu.

„Kluci!“ Vilda se uhodil do stehna. „Za ním!“

Poslechli jsme. Zelený paprsek se neustále držel asi metr před námi a pokaždé, když jsme zůstali stát, couvl a zase vyrazil dopředu. Nedalo se o tom pochybovat — vedl nás pryč. Následovali jsme ho spolu s vrčícími psy, kteří celou tu dobu dávali najevo známky zvýšeného nepokoje.

„Ka... ka... kam jdeme?“ ozval se chudák Štěpán, když naše křivoláká pouť neměla konce.

„Tam a zpět!“ zvolal radostně Julek. „Už jsme doma! Tamhle doutná naše ohniště!“

Bylo to tak. Byli jsme zase v naší jeskyňce. Paprsek si na rozloučenou naposledy poskočil dopředu a pak se rozpadl na tisíce droboučkých zelených teček, které se zformovaly do podoby matně zářícího rotujícího míče. Koule ještě pár vteřin setrvala před mým kolenem a potom se rychle odkutálela tmou zpátky. Ale víc nás překvapil Franta — chytil na ohništi největší žhavou větev, a aniž si všímal Vildova křiku, rozběhl se za mizícím tělesem.

„Blázen!“ zlobil se Vilda. „Je padlej na hlavu? To světýlko nás tamodtud neodvedlo jen tak pro nic za nic! Ještě se mu něco stane! Julku, zůstaneš tu se psy a my jdeme za ním.“

S pochodněmi v rukou jsme spěchali temnou chodbou, za chvíli jsme minuli záhadný symbol i bezhlavou postavu a zakrátko jsme

vyběhli na rozsáhlé prostranství, ale v tom okamžiku naše pochodně zhasly. I když jsem ze začátku nic neviděl ani neslyšel, jakýmsi šestým smyslem jsem vycítil, že nám hrozí nebezpečí. A vtom jsem si všiml hvězd, které blikaly nad našimi hlavami.

Strop jeskyně prorazil strašlivý úder, jehož původce jsem odhalil okamžitě. Uprostřed jeskyně, zpola zabořená do kamení, vězela v zemi obrovská černá koule. Poznali jsme ji s Vildou okamžitě, ale na útěk už bylo pozdě. Ze všech stran nás obklopovaly bezhlavé postavy — ve skutečnosti ovšem nebyly bezhlavé, to jen skafandry jim tak zdeformovaly těla. V horní části skafandru měly výřez a z něho na nás civěly krvavé oči.

Místo kapitána Nema jsme objevili Nyrfany.

TŘETÍ ČÁST

V HODINĚ DVANÁCTÉ, ANEB KAPITOLA OSMNÁCTÁ, V NÍŽ SE DOKÁŽE, ŽE HÁZET KAMENÍM MŮŽE BÝT NĚKDY UŽITEČNÉ

Noc se měnila v den. Hvězdy na obloze ještě zářily — přesně jako na Zemi. Daleko na severu se skvěla v ovzduší polární záře a zdánlivě o mnoho blíže vykukoval za horským hřebenem kotouč oběžnice, která svými rozměry mnohonásobně převyšovala náš Měsíc.

Trmáceli jsme se vzhůru neschůdným kamenitým svahem. Dávno jsme opustili podzemní prostory: naši věznitelé nás z nich vyvedli v opačném směru, než v kterém jsme přišli. Tato okolnost uchovala svobodu aspoň Julkovi.

„Kam nás vedou?“ reptal Franta. „Už mě bolí nohy!“

Ohlédl jsem se po strážcích. Jejich oči na nás civěly ledově a bezcitně.

„Kam nás vedou?“ odsekl jsem mu s důrazem na prvním slově. „To nevím, ale že nás vedou, za to můžeš ty!“

Místo odpovědi svěsil hlavu. Vilda neříkal nic, jen Štěpán potichu vzlykal.

„Au,“ zavrčel Franta za několik minut. „Kdyby se mi podařilo uvolnit si aspoň jednu ruku!“

Toužebně jsem se zahleděl na Nyrfana, který šel vedle mě. Našlapoval opatrně a pohrával si s mým bleskometem. Vytrhnout mu zbraň bylo nemyslitelné — ruce jsme měli spoutané vzadu za týlem.

„Vypadá to, že nevědí, k čemu jsou ty bleskomety,“ zašeptal vpředu Vilda. „Podívejte se, jak ho tamhleten nemožně drží.“

Skutečně, Nyrfané vzbuzovali dojem, že považují bleskomety za něco docela jiného než za užitečnou zbraň. Dva si je lhostejně zastrčili do kapes skafandrů, třetí si ho položil na svůj lávomet pověšený

přes prsa a čtvrtý si s válečkem neustále pohrával. Držel ho při tom za opačný konec, jako obušek.

Začínalo svítat. Východ zdejší stálice stále ještě nenastal, ale její světlo už zmírňovalo tmou na ponuré šero. Sem tam se na nebi ještě blýskaly osamělé třepotavé body, ale z temnot už se pomalu začínaly nořit kontury jednotlivých předmětů. Když se nad hory konečně vyhoupla obrovská koule z rudého zlata, tehdy se to stalo.

Nyrfan, který si pohrával s naší zbraní, udělal přesně to, čeho jsme se obávali, ale co jsme si potají i vroucně přáli: právě v okamžiku, kdy mu ústí bleskometu směřovalo do tváře, stiskl spoušť. Zazněl známý suchý třesk, a otrokářova hlava se přímo před našima očima změnila v neforemný zuhelnatělý škvarek. Ničivý modrý blesk ji zasáhl naplno.

Propukl mumraj a zmatek. Zbýlých jedenáct Nyrfanů se shromáždilo s krákáním kolem mrtvol a my jsme samozřejmě nečekali, až nám zase ráčí věnovat pozornost.

„Pryč! Zpátky!“ zasyčel Vilda a první se obrátil zpátky.

Útěk vůbec nebyl snadný. Jen si to někdy zkuste, běžet vzhůru příkrým svahem, přeskakovat vysoké špičaté kameny a mít při tom obě ruce svázané v týle!

„Přidejte!“ povzbuzoval nás Franta. „Běží za námi!“

Ohlédl jsem se, a to byla chyba. Zakopl jsem o výčnělek skály a překulil jsem se mezi dva velké balvany. Vůbec jsem se však přitom nepotloukl, ariolský ochranný oděv výborně ztlumil náraz, a tak na kotrmelec doplatila jedině nechráněná tvář — poškrábal jsem si ji o drsný povrch skaliska.

„Stando!“ zvolal Vilda ulekaně. „Vstávej! Už jsou blízko!“

„Hernajs firnajs!“ ozval se v tom i Frantův hlas. „Zle je! Utíkáme nesprávným směrem! Před námi je propast!“

„Sem, ke mně!“ zvolal jsem a zvedal se ze země. „Tady se schováme, mezi skály! Rozvážu vám ruce, provaz se mi rozedřel o kameny!“

Kamarádi byli hned u mě. Rychle jsem uvolnil ruce Vildovi a ten mi pomohl osvobodit ostatní dva.

„Kde jsou?“ dýchal rychle Vilda a mával rukama, aby si rozproudil krev.

„Ukázal jsem hlavou dozadu — pronásledovatelé se shlukli, dívali se na nás a připravovali si na prsou lávometry.“

„No nazdar,“ řekl Vilda. „Teď začne tanec!“

„Ano?“ vykřikl Franta. „Tak ho roztočme my. Kamením do nich!“

Nemusel to říkat dvakrát. Okamžitě jsme začali do houfu nepřátel házet všechno, co nám přišlo pod ruku. Krajní Nyrfan utržil od Franty ránu přímo do nechráněného čela a vzápětí klesl i druhý, zasažený týmž přeborníkem v házení kamením. Naše střely, bohužel, minuly své cíle.

„Do hlavy, jen do hlavy, aby nekulhali!“ vítězně pokřikoval Franta. „Jinak je chrání skafandry!“

Házeli jsme dál, ale útočníci bez meškání ustoupili a odtáhli i své raněné. Zůstali jsme stát pod ochranou vysokého útesu.

„Jak to, že nestřelíjí?“ kroutil hlavou Vilda. „Mohli by nás přece zlikvidovat jedna dvě!“

„Pchá! Trefil jsem oba, co měli bleskomety!“

„To jsem si všiml, ale... mají přece lávometry!“

„Třeba je nemají nabitý.“

„A víte, že je to možný? I na Lurrydě si je často museli dobíjet někde v podzemí, tak mi to aspoň říkal Juraj Dominik.“

„Myslíš, že tu nemají možnost?“ zeptal jsem se.

„Pochybuju. Jejich loď tu zřejmě havarovala, sami jste viděli, jak byla zřízená. A taky asi nebudou mít přístup k lávě, když jsou tak vysoko.“

„Kde zůstal třináctý?“ trhl jsem sebou. „V jeskyni jich bylo...“

„Taky se mi to nelíbí,“ zamračil se Vilda. „S námi jich šlo dvánáct, jeden mrtvý, dva vyřazení, je jich tedy devět. Ale kde je ten poslední? Co když najde Julka?“

„Kluci, pozor!“ upozorňoval Franta. „Co to dělají?“

Zahleděli jsme se k otrokářům. Stáli v houfu, a zatímco dva nás pozorovali, ostatní tam něco kutili. Najednou vyšlehl z jejich středu modrý paprsek a spálil suchý keřík, vyrůstající na kamení.

„Proboha,“ zděsil se Franta. „Naučili se manipulovat s bleskometem!“

„To je konec,“ nahrbil se Vilda. „Postřílejí nás jednoho po druhém.“

Na potvrzení jeho slov ozářil útes nad našimi hlavami blesk a vypálil do něho okrouhlý otvor o průměru naší dlaně.

„Kryjte se!“ zavelel Vilda. „Schovejte se za skály a dávejte pozor na toho střelce. On jediný má bleskomet!“

„Jak to?“

„První zůstal u mrtvoly a druhé dva vypadly těm dvěma, co je srazil Franta.“

Ovzduší se zachvělo novým zablesknutím a v útesu se černal další okrouhlý otvor. Vzápětí zazněla nová rána a zezadu se ozvalo bolestné zaskřehotání.

„Co se děje?“ pohnul se Vilda za balvanem.

Opatrně jsem vykoukl štěrbinou mezi kameny. Mezi útočníky nastal zmatek. Jeden ležel se zčernalou nohou, ostatní běhali zmateně sem a tam a hledali si úkryt. Za nimi stála na ploché skále útlá silueta a bezhlavě do nich pálila z bleskometu.

„Julku!“ zavýskl jsem. „V hodině dvanácté! Zamiř líp!“

„Pozor!“ vykřikl i Vilda a hned jsem věděl proč. Za Julkovými zády, jako by vyrostl ze země, se objevil Nyrfan s kyjem v ruce.

„To je ten třináctý!“

Ale Julek nás neslyšel a pálil do ukrývajících se otrokářů. Třináctý útočník se k němu kradl, už byl od něho ani ne dvacet kroků. Vtom se projevil i Nyrfan, výzbrojen naším bleskometem, a otočil zbraň proti Julkovi. Ale z Frantovy pravice vyletěl kus skály a zasáhl ho do ramene. Rozzuřený Nyrfan se znovu obrátil na nás, taktak že jsme sebou plácli na zem. Ovzduší proťal modrý blesk, nezasáhl však naštěstí nikoho.

Třináctý otrokář se už nebezpečně blížil k Julkovi, ruku s kyjem napřahoval k úderu a zakláněl se.

„Julku!“ Zařval jsem z plných plic a vyskočil jsem na skálu. „Ohlídni se!“

Tentokrát mě uslyšel — v okamžiku se otočil a zblízka vypálil do útočníka. To jsem však už nevnímal, protože v tom okamžiku vyšlehl zdola i ke mně modrý oheň a něco mě udeřilo do prsou. Střílející Nyrfan zaskřehotal, kamarádi vykřikli a já — já jsem zůstal stát

a nevěřil jsem vlastním očím. Útočník ležel na hromadě kamení s propáleným skafandrem a jeho zbraň se odkutálela do jamky vedle nás.

„Hurá, Stando! Blesk se odrazil zpátky!“ vřeštěl Vilda. „Ať žije Ariola! Vyhráli jsme!“

Nic jsem nechápal, ale přesto jsem seskočil z útesu pro bleskomet. Nad dírou jsem se srazil s postavou oblečenou do pruhovaného skafandru — vrhl se na mě další Nyrfan. Váleli jsme se po zemi, on mi sevřel ruce jako do kleští a zpoza skály vyběhl další, aby se zmocnil drahocenné zbraně. Ani jemu však nebyla souzená, protože ječící Franta mu z velké výšky skočil na záda tak prudce, že otrokář se v pase úplně přelomil. I Vilda a Štěpán, který tentokrát dokázal přemoci strach, uháněli k místu boje, jenže z protější strany se už přibližovali čtyři nebo pět otrokářů.

Nyrfan mi pustil ruku a chytil mě pod krkem. Nemohl tušit, že už včera jsem absolvoval užitečný trénink pro takovýto boj zblízka: zvedl jsem hlavu a zakousl jsem se mu do nosu.

Útočník zavřeštěl, pustil mě a já jsem mu vrazil obě pěsti do krku. Nyrfan natáhl pravou ruku, chytil hranatý kámen a... a v tom okamžiku se přihnalo ze strany hnědé torpédo a chňaplo mu po zápěstí. Otrokář znovu zaskřehotal a můj zachránce odskočil s pulkou Nyrfanovy dlaně v tlamě. Zatímco Blesk se mu vzápětí vrhl na druhou ruku, Bundáš se záludnou neslyšitelností pravěké šelmy se vrhl na dalšího Nyrfana a srazil ho k zemi.

V té chvíli Vilda triumfálně vykřikl a vztyčil se — v ruce držel jeden z bleskometů. Současně vypálil zezadu i Julek, a i když nikoho nezasáhl, nepřítel se zmocnila panika a dali se na útěk. Zanedlouho jsme zůstali na bojišti jen my vítězové se třemi mrtvolami, zatímco ostatní Nyrfané, pronásledovaní ještě dost dlouho našimi čtyřnohými spojenci, zmizeli ve spleti skalisek vedoucích k jeskyním.

**ŠÍLENÝ KONCERT,
ANEB KAPITOLA DEVATENÁCTÁ,
V NÍŽ SE CESTOVATELÉ ZNOVU OCITNOU
VE SVÍZELNÉ SITUACI**

„Poslouchej! Jestli hned nepřestaneš s tím děkováním, tak s tebou nemluví!“

„Ale...“

„Žádné ale! Ty jsi nás zachránil už dvakrát! Včera u těch modrých křížů a dneska zase!“

„No jo, ale nebýt tebe, bylo po mně! Vyskočil jsi na skálu, abys mě varoval, i když jsi věděl, že zdola je namířený bleskomet.“

„Houby jsem věděl! Když jsem viděl, jak se k tobě plíží ten třínáctý, úplně jsem zapomněl, že... a vůbec! Přestaň, nebo uvidíš, jakou ti jednu stříhnu!“

Samozřejmě, nemyslel jsem to doopravdy. Julek mi byl od začátku neobyčejně sympatický a dnešními událostmi se náš vztah ještě víc upevnil. I když Vilda s Frantou byli moji dlouholetí nerozluční kamarádi, černoookého Elektronkováka jsem měl po jednodenní známosti neméně rád, pokud ne dokonce raději.

Šli jsme uprostřed, v čele skupiny se hnal Franta s oběma psy, za ním my a průvod uzavíral Vilda se Štěpánem. Od srážky s Nyrfany uplynuly dobré dvě hodiny. Sestoupili jsme z hor, a abychom neriskovali nové střetnutí s nepřítelem, nevraceli jsme se k řece jeskyněmi. Kromě Štěpána a Vildy, jejichž bleskometry zapadly mezi balvany, jsme byli zase ozbrojení, ale obezřetný Vilda navrhl přesto putovat k řece raději oklikou, širokým údolím, které leželo pod pohorím s jeskyněmi.

Údolí, kterým jsme pochodovali, bylo nesrovnatelně živější než to, kterým jsme včera poprvé sešli z podhůří do oblasti nížin. Podél bystřiny rostlo husté křoví a mnoho stromů s kolečkovými listy. Oba břehy byly pokryté bujnou, pozemsky zelenou trávou. Není proto divu, že jsme údolí nazvali Zeleným údolím, zatímco včerejší se muselo spokojit s názvem Pustá dolina.

Hned na úpatí hor jsme narazili na zajímavého tvora. Visel z větve dolů a skutečně těžko bychom ho přirovnali k některému zástupci pozemské zvířeny. Velikostí připomínal veverku, ale jeho tělo mělo válcovitý tvar se širokou nálevkovitou hlavou a z boků mu vybíhaly řady kostěných bodláků. Chtěli jsme se na něj podívat zblízka, ale zvířátko zřejmě netoužilo po seznámení, protože nejdřív vydalo

zvuk, jako když uniká sodovka z láhve, a potom uteklo do koruny stromu.

Zanedlouho nad námi přeletělo hejno velkohlavých ptáků, o málo větších než holubi. Vydávali zvuky podobné řehtačce. Za chvíli Franta div nezašlápl podivného hada s dvěma páry malých klepet. Blesk se k němu neopatrně přiblížil a hned bolestně zaskučel. Plaz se mu klepety zaryl do čumáku a měli jsme skutečně co dělat, abychom jezevčíka osvobodili. Každou chvíli nám zkřížilo cestu pěkné a na první pohled milé zvířátko s lesklou srstí. Pokaždé, když je naši psi vyplašili, utíkaly ty mršky na nejbližší strom, odkud se na nás dívaly pohledem přítulného kotěte. Když se však Julek pokusil jednu z nich pohladit, s výkřikem odskočil — dostal elektrický úder.

„Jak to asi je?“ filozofoval potom. „Když takové zvíře onemocní, kam ho majitel zaneše? Ke zvěrolékaři nebo k elektrikáři?“

Občas jsme sebou trhli při nečekaném ostrém zasyčení. To však nepocházelo od hadů, nýbrž z bobulí jednoho keře. Když jsme se k nim blížili, nejdřív se varovně rozsyčely, a když jsme se jich nechtě přece jen dotkli, hlasitě vybuchovaly. Po včerejší zkušenosti s modrými kříži jsme z rostlin měli větší obavy než ze zvířat a nikoho z nás už nenapadlo přivonět si k některému z květů.

„Já se na to vykašlu,“ zuřil Franta, když utichla kanonáda po jeho nedobrovolném pádu do křoví. „Jak je to daleko k té řece?! Doufám, že tam nerostou tyhle nevychovaný byliny!“

„K řece může být ještě kus cesty,“ odpověděl Vilda. „Co byste řekli tomu, kdybychom se nejdřív najedli?“

Protože jsme nesnídali a odpoledne už pokročilo, návrh jsme přivítali a z chlebníků, které nám Nyrfané kupodivu ponechali, jsme vybrali konzervy a se záviděníhodným apetýtem jsme se dali do jídla.

U mých nohou vyrůstala rostlinka. Vysoká mohla být asi jako naše pampeliška a na jejím vrcholku se tyčilo tělísko, které vypadalo jako zvonek obrácený nahoru. Dotkl jsem se ho špičkou nohy — zazněl tón, jako když se uhodí na klávesnici na klavíru.

„Hele, hele,“ zaradoval se Julek. „To bude něco hudbomilného!“

„Ať,“ zamumlal Franta s plnými ústy, „ať se jde vycpat. Já už taky kytkám nevěřím. Ze začátku se tváří nádherně, a pak to skončí štípáním, kousáním nebo vypouštěním kdejakých smradů.“

Klavír znovu zacinkal, tentokrát bez mého přičinění. „Já jsem byl kdysi výborný klavírista,“ začal se vytahovat Štěpán.

Prerušilo ho nové zazvonění za našimi zády. Pootočil jsem se — celá louka byla obsypaná zvonečkovými kytkami. Druhé zazvonění napodobilo přesně výšku tónu.

„Jednou jsem hrál na koncertě,“ pokračoval Štěpán. Nové zazvonění mu nedalo domluvit. Následovalo jiné, vzdálenější, po něm současně z dalších pěti šesti míst, a už se celou zelenou plochou nesly mocné akordy cinkajících zvonků v jediné tónině. Vildovi zaskočilo.

„Kluci,“ kašlal. „Mně se to přestává líbit!“

„Čím to, že to hraje,“ ptal se Julek. „Vždyť vítr vůbec nefouká!“

„Nefouká! Vypadá to jako rezonance. Ale... rezonance u kytek? To jsem ještě neslyšel. A ozvěna? Ozvěna to taky není!“

Intenzita zvonění stoupala. Stále víc a víc klavírů ladili neviditelní hudebníci, stále víc a víc zvonečků se kolíbalo. I můj necvičený sluch rozeznal nejmíň šest tónin. To ale už dávno nehrálo deset, ale stovky klavírů, jeden rozladěnější než druhý.

Zahleděl jsem se na původce celé téhle hudební vložky. Květ u mé pravé boty se kolébal, ale ne jen jeho vrchol. Celá rostlina se vlnovitě prohýbala a při tom vyluzovala zvuky připomínající netalentovaného houslistu. Sousední rostlinky ho okamžitě napodobily a skřípání se neslo rovinou a mísilo se s původními klavírními údery. Pociťl jsem náhlý záchvěv hrůzy — bylo to jako koncert orchestru sílenců.

„Přestaňte,“ zařval Franta, vztekle hodil do trávy prázdnou plechovku a zakryl si uši dlaněmi.

A stalo se něco naprosto neočekávaného. Rostliny zasažené konzervou strnuly. Jejich kořinky v okamžiku vylítly z půdy, zvonečky se zakulatily v ohavné hlavičky s kusadly a ze stonků se vytáhly stovky tenkých nožiček. Zavládlo ticho a celá louka se zničehonic pokryla odpornými zelenými stonožkami.

„Je zle!“ vyskočil jsem. „Na druhou stranu!“ Vilda mě zadržel a beze slova ukázal za potok — i protější břeh se zelenal stonožkami. Vylekaně jsme se seběhli do houfu a psi kňučeli u našich nohou. Obklopile nás milióny odporného hmyzu a jejich kruh, pokračující na druhém břehu, se pomalu, ale jistě svíral. Bundáš zavyl a skočil do vody. „Hurá! To je ono!“ zajásal Vilda. „Potokem!“ Uháněli jsme po kolena ve vodě, ale běda! Na obou březích se za námi lačně valily zelené vlny hmyzu. Bezhlavě jsme utíkali, klouzali jsme se po kamelech na dně potoka a šplíchající voda nám pronikala pod kombinézy. Začínali jsme ztrácet síly a právě tehdy Vildovi svitlo jednoduché a jediné možné řešení. Zastavil se a vytrhl Julkovi z opasku bleskomet. Bohužel jen já jsem mu mohl přispět na pomoc — Franta jako obyčejně zapomněl pouzdro zavřít a zbraň při útěku potokem ztratil. Měli jsme už jen dva bleskometry.

Za chvíli jsme vylezli na břeh, štitivě jsme obcházelí hromady spálených stonožek a unaveni vodním maratónem jsme se pomalu vlekli po břehu dál. Asi po deseti krocích jsem uviděl první sochu.

„A PŘECE SE TOČÍ!“

ANEB KAPITOLA DVACÁTÁ,

V NÍŽ SE CESTOVATELÉ ZÚČASTNÍ VÝSTAVY SOCH

V dobách, kdy jsem většinou běhal po světě v krátkých kalhotách, jsem nesmírně rád poslouchal pohádky. Ne všechny stejně — nemiloval jsem příběhy na jedno brdo, v nichž princ vždycky zabije draka a ožení se s princeznou. Oblíbil jsem si pohádky, ve kterých hrály roli nějaké zvláštní nebo mimořádné okolnosti. Samozřejmě k nim patřila také pohádka o kamenném království, kde hrdina, mladý dřevorubec, víc svou chytrostí než silou vysvobodí ze zakletí říši, kterou nechal zkamenět zlý čaroděj Urragon. O té zakleté zemi se mi taky nejednou zdálo. Vídal jsem se ve velkém městě, jehož ulice byly zaplněny kamennými postavami. Tady stál před obchodem kamenný pekař, který drží na ramenou kamenný koš plný zkamenělých rohlíků, tam zase je uprostřed cesty zkamenělý kočár se zkamenělým kočím a koňmi. Kousek dál leželi v příkopu dva malí kamenní chlapci,

kteřé zkamenění zastihlo právě v okamžiku, kdy, se kočkovali. Na konci ulice seděli na střeších kamenní vrabci. V kamenném stro-mořadí postávaly další a další kamenné postavy, užuž připravené vyskočit a pokračovat v přerušené cestě, stáhnout nedotáhnutou role-tu nebo vylít vodu z napůl převráceného kbelíku. Sám jsem v těchto snech vystupoval samozřejmě jako osvoboditel. Skoro vždy jsem úspěšně zmařil kouzla zlého Urragona, pokud jsem se ovšem před-časně neprobudil. Až teď... Nebyl to sen. Stáli jsme na okraji pro-stranství velkého jako fotbalové hřiště. Díval jsem se a nevěřil jsem vlastnímu zraku — postavy byly sice jiné, než v dávných snech, ale to hlavní zůstalo.

Ocitli jsme se v kamenné říši.

Prostranství bylo obklopeno ze všech stran skalami nebo vyvý-šeninami terénu. Jen dvěma uzoučkými průsmyky sem vtékal a vyté-kal odtud potok. Většina prostranství byla přeplněná našedlými před-měty, postavami vlastností značně podobných lidem, jakož i kamen-nými zvířaty stejného zabarvení. I stromy a křoví byly nahnědle še-divé.

Byl to hrozný pohled, ale nejhorší bylo, že ani jeden z těch tvorů se nepohnul, ba ani kolečkovitý lístek se nezahvřel pod závanem vět-ru, všechno bylo kamenné!

„Propánajána,“ povzdechl si Julek. Stáli jsme jako ohromení, jen Štěpán zbledl a dosedl na nejbližší skálu, ale hned s výkřikem vysko-čil: sedl si totiž na tvrdá a studená kolena nějakého siláka. Přistoupili jsme blíž. Tělo planetána bylo menší, ale mohutnější ve srovnání s tělem dospělého člověka. Ruce měl dlouhé, zakončené chumáčem prstů. Jednou nohou klečel a druhou měl vysunutou, jako by se chys-tal vstát. Socha vedle něho stála na špičce levé nohy a druhou měla vysoko zdviženou — postava běžela. Těsně za nimi stál třetí sochař-ský výtvar. Ruku měl zapaženou širokým rozmachem a v dlani svíral oštěp, nebylo mu však dopřáno jím hodit. Levou rukou si mířil na cíl — prsty směřovaly někam do středu kotliny.

„Zakleté království!“ vyhrkl jsem a prudce jsem zacouval, při-čemž jsem zády narazil do další kamenné postavy. „Pryč!“

„Zbláznil jsi se?“ zastavil mě Vilda, ačkoliv na tvářích ostatních se dalo vyčíst, že jsou ochotni mě následovat. „Přece nevěříš pohádkám!“

„A co je to teda?“ hlesl Julek.

„Prosím vás, vždyť je to jasný jako facka, jsou to díla zdejších umělců. Pračlověk na Zemi měl ve zvyku čmárat po zdech jeskyní, tady se obyvatelstvo zaměřilo spíš na sochařinu. Jste jako malý děti!“

Zahanbeně jsem se zahleděl na nejbližší sochu. Byla dokonalá. Stála v mírném předklonu, do čela jí padaly kamenné vlasy a se zjevným úžasem si nás prohlížela. Za pas se jí drželo kučeravé dítě, které se dívalo přímo na mě. Stejně jako ostatní sochy, i dítě mělo nízké čelo, rozplácly nos a sešpulené rty. Všechny sochařské výtvoř musely být značně staré, protože jejich povrch byl zčásti zahalený popínavými úponky a jedné soše vyrůstal z podpaždí nějaký složitý keř.

„Jak tě vůbec mohl napadnout takový nesmysl?“ zlobil se Vilda. „Copak nevidíš, že tamhle rostou i normální stromy a jsou tam živá zvířata?“

Měl pravdu. Až teď jsem si uvědomil, že keř pod paží sochy je živý a že kromě velkého počtu nehybných šedivých stromů tu rostou sem tam i zelené stromky a keře. Z jednoho vyletěl pták, kterého jsme už znali, a se zařetáním se ztratil za kopcem.

„Jenže živé přírody tu moc není,“ namítl potichu Julek. „Sochy převládají. Hm, hm, že je to bavilo, tesat z kamene i stromy!“

„To je fakt. Musela to být fuška, každou větvičku tak jemně vypracovat!“

„To bych rád věděl, kam se dívá tahleta,“ ukázal jsem na matku s dítětem.

„Skoro bych řekl, že tam, kam má hodit oštěp tamten chlap.“

Musel jsem souhlasit — žena se dívala stejným směrem, který naznačoval oštěpař. Podíval jsem se tam. Přesně uprostřed prostranství stála skála nevšedního tvaru: vypadala jako zkamenělý plamen šlehající k obloze.

Když jsme zastavili pod úzkým útesem, sundal jsem chlebník, abych mohl skálu obejít ze všech stran, neušel jsem však ani pět kroků a výkřikem jsem přivolal svoje přátele.

Na pozadí plápolajících jazyků kamenného ohně se totiž rýsovala na černém pozadí socha, která se lišila, od ostatních. Byla štíhlejší a měla zjevně inteligentní, ale úzkou a neznámo proč hrůzu vzbuzující tvář.

„Vildo, pojd' sem!“ zvolal i Franta. „Ta je úplně jiná!“

Vilda však jediný zůstal stát na původním místě a upřeně se díval před sebe. Potom řekl pomalu:

„A přece se točí.“

„Hraješ si na Galileiho?“ usmál se Julek. Vilda však místo odpovědi ukázal na úpatí kamenného ohně: skála se nesmírně pomalu pohybovala kolem své psy.

„Hernajs firmajs! Páni, pomalu to tu bude záhadnější než na Lurrydě! Kolik druhů obyvatelstva zase objevíme?“

Dobrou hodinu jsme si prohlíželi výstavu. Napočítali jsme dvaadesát soch podobných člověku, sedmnáct sošek podivných zvířat, několik desítek kamenných stropů a víc než stovku keřů, také vypracovaných do nejmenších detailů. Všechno bylo vytesáno z neuvěřitelně tvrdého materiálu — když jsme do něho zaryli dýkou, na jeho povrchu nezůstal ani nejmenší škrábanec.

„No, je to pěkné, taková výstava,“ Julek se unaveně opřel o jeden z mála živých stromů. „Proč tu ale nikdo pěvybírá vstupné?“

„To nevím,“ zahučel Franta, kterého umění nikdy zvlášť nebavilo, a přehlídka soch ho už pěkně nudila. „Ale vím jistě, že mám hlad jako smečka vlků!“

„Kluci, pojd'te sem,“ ozval se vtom Vildův hlas ze vzdáleného konce mýtiny. „Zase jsem našel něco zajímavého!“

Octli jsme se tváří v tvář poslední soše. Byla skutečně poslední, protože byla umístěna až u východu z kotliny. Vzadu byl vykopaný hluboký zákop, zepředu omýval dolní část podstavce potok. Pár kroků za sochou začínal průsmyk, který ústil do oblasti nížin. Daleko vzadu jsem uviděl stříbrnou čáru.

„Zaplat' pámbu, řeka,“ odfoukl si Franta a přehodil si chlebník přes rameno. „Pojd'me už, tam se najíme!“

„Počkej,“ vrátil ho Vilda. „Vždyť ses ani nepodíval!“

Tato socha se lišila výrazně od ostatních. Měla sice stejné obrysy postavy i rysy obličeje, ale zbarvení jejího povrchu nebylo šedivé,

kámen jako by byl posypaný nažloutlým práškem a místy ho protínaly tmavší žilky. Na hlavě sochy se skvěl stejný boxerský nos, ale oči jí umělec znázornil se zavřenými víčky a celý obličej se podobá tváři mrtvoly právě vytažené z hrobu.

„Fuj,“ ulevil si Štěpán. „Ta teda vypadá! Řekl bych, že je z nějakého jiného materiálu.“

Přistoupil k soše, vyndal z torby dýku, pohladil soše patu levé nohy a zaryl do ni ostřím.

V následujícím okamžiku umělecké dílo zařvalo, otevřelo oči, seskočilo z podstavce, a než jsme se vzpamatovali, zmizelo v průsmyku.

TORTONOR, ANEB KAPITOLA JEDENADVACÁTÁ, V NÍŽ JSOU KLUCI VYHLÁŠENI ZA BOŽSTVA

Cesta netrvala dlouho. Psi nás vedli po stopách utečence, a sotva jsme opustili průsmyk, uviděli jsme osadu.

Ráz krajiny se změnil. Břeh řeky byl rovný jako stůl a jeho půda byla z větší části pečlivě obdělaná. Přímo před námi začínala pole, porostlá většinou tmavozelenými rostlinami, z nichž visely až na zem hrozny podlouhlých červených plodů. Napravo i nalevo se rozkládaly pozemky, na kterých se popásala stáda nám už známých zvířat. Před chvilí jsme viděli kvalitní napodobeniny těchto živočichů v Kotlině soch, originál však byl nesporně zajímavější než jeho kamenná kopie.

Menší část stáda postávala kousek od nás. Zvířata měla silný, zavalitý trup nasazený na čtyřech několikanásobně článkovaných nohách. Ocas nebylo vidět, zato z užší a tmavší strany visela dlouhá tenká roura, zakončená jakýmsi vysavačem. Marně jsme na té podivné hlavě hledali oči, až později jsme si všimli, že zvířatům rostou rovnou ze zad tři téměř půlmetrové stopky, jejichž konce tvořila fazolovitá tělíska. Všechny stopky byly obrácené k nám, a když jsme zvířata míjeli, fazole se pomalu otáčely za námi, úplně jako slunečnice za sluncem ve zrychleném záběru.

„Namouduši!“ zvolal Franta. „Vždyť to je úplnej očitoč! Až se mi hlava točí z tolika fazolí!“

Měli jsme co dělat, abychom udrželi psy, ale Bundáš se Julkovi a mně nakonec přece jen vytrhl a dychtivě se vrhl k nejbližšímu houfu živočichů. Očitočové se shlukli do kruhu, chránili si hlavy a útočníkovi čelili světlejší zadní částí těla, přičemž vydávali z vysavačů skřípavé bečení.

„Bundáš, fuj!“ vykřikl jsem a skočil jsem za psem. V poslední chvíli se mi podařilo ho chytit za huňatý ocas a hned nato ho Vilda s Julkem chytili za srst na krku. Nechtěli jsme styky s domorodci začít útokem na jejich domácí zvířata. Zůstali jsme stát a hleděli jsme na blížící se Planeťany.

Od vsi, kterou tvořilo nepravidelné seskupení dřevěných chýší, se pomalu a váhavě šinul zástup bytostí oblečených do světlých zástěr. V jejich čele kráčel muž, kterého jsme lehce identifikovali jako nedávnou sochu.

Podobně jako sochy, byli i živí představitelé zdejší rasy menších postav s dlouhýma rukama a svalnatýma nohama. Neupravené bujné vlasy jim padaly na nízká čela, zpod kterých se na nás se směsí strachu, úcty a zvědavosti upíraly oči, umístěné dost daleko od placatých nosů. O něco později se vyjádřil Franta, že Planeťani vypadají přijatelně jen tehdy, když se smějí. A skutečně, když se tvářili normálně, zdálo se, že se každou chvíli rozplácou.

Procesí znehybnělo, a protože nás stálo pět vedle sebe, vystoupilo i z houfu osadníků pět osob. Nebylo těžké uhodnout, že máme před sebou starce — zpod sešpulených úst jim na zarostlá prsa splývaly bohaté, docela lidsky bílé vousy.

„Aha, uvítací výbor,“ zašeptal Julek.

Prostřední z pětice vystoupil ještě víc do popředí, přiblížil se k nám asi na deset kroků a zastavil se.

„Alkem melekcakež!“ zvolal. „Ó, tortonor!“

Chvilku jsme beze slova stáli, potom vystoupil do popředí Franta a zamával na domácího vyslance:

„Ahoj, strejdo! Jak se... to... máte?“

„Bud' zticha!“ zasyčel Vilda. „Musíme se chovat vážně!“

Nezdálo se však, že by Frantovo vystoupení bylo delegaci proti myslí. Planet'ani dali hlavy dohromady a začali mezi sebou tlumeně drmolit, zatímco hlavní posel pokračoval:

„Tolzimep as ezl, ločibov kanličén!“

„Hm, s tebou by se dorozuměl spíš Hotentot,“ zabručel Franta a stáhl se za Vildu. „Zkus to ty!“

„Vypadám snad na Hotentota?“ zamračil se na něj Vilda. Potom si odkašlal, zlehka se uklonil, natáhl pravou ruku a řekl:

„Zdravím vás!“

„Ilesek anezup?“ zeptal se stařec a ukázal k obloze.

„Zdá se mi, že mu rozumím,“ zašeptal náš vyjednávač. „Ptá se, jestli jsme z nebe. Ale jak mu to vysvětlit?“

„Takhle,“ řekl jsem a vytáhl jsem z pouzdra bleskomet. Zamířil jsem ho na blízký kolečkový strom a stiskl jsem spoušť.

Účinek byl nečekaně působivý — Planet'ani do jednoho padli na kolena, mlátili hlavami o zem a nesouvisle vykřikovali.

„Ty jsi tomu dal!“ rozhněval se Vilda. „Vystupuješ jako nějaký nyrfanský kolonizátor! Všechno jsi pokazil!“ Skončilo to však dobře — domorodci za chvíli vstali a s hlubokými úklonami a uctivými gesty dávali najevo, že je máme následovat do osady.

„Půjdeme?“ zaváhal Vilda. „Co když jsou to lidožrouti?“

„Cože?“ zbledl hrdina Štěpán. „Zůstaňme raději tady!“

„Jenže naše cesta jde právě tím směrem,“ uvažoval Julek. „A když odmítneme pozvání, mohli by se urazit, a to by nebylo dobré.“

„To je pravda,“ souhlasil Vilda. „Nezdá se mi, že by byli kani-balové, když obdělávají pole a chovají dobytek. A potom, pro každý případ, máme přece dva bleskomety!“

Vykročili jsme špalírem, který nám Planet'ani zdvořile vytvořili. Najednou k nám přistoupili ze všech stran, a než jsem stačil jen vykřiknout, byl jsem na ramenou dvou urostlých chlapů. Vpředu nesli Frantu, za mnou ostatní, dokonce i našim psům se dostalo stejné pocty, i když oba hlasitě protestovali proti takovému omezování svobody.

Uprostřed osady nás nosiči vyložili na vyvýšené pódium, kde stálo pět sedaček. Davy obyvatelstva se shlukly kolem nás a nadšeně a nesrozumitelně nám provolávali slávu.

Najednou nastalo ticho. Uličkou mezi domorodci k nám kráčel hubený stařec s dlouhou hustou bílou bradou. Přes ramena měl přehozený zdobený žlutý plášť a do vlasů vpletené dvě jehlice z blýskavého zeleného kovu. Na prsou mu visel blýskavý řetěz a na zápěstích měl zelené kovové kroužky.

„Asi náčelník,“ poznamenal Vilda. „A to zelené bude nějaký vzácný kov, jako u nás zlato.“

Náčelník se přiblížil, hluboce se uklonil, a když se narovnal, zvedl ruce k obloze. Všichni jeho soukmenovci sebou plácli na udupanou hlínu a zavládlo ticho, rušené jen vzdáleným bečením očítočů.

„Lonerb daro Olšen ilojerep!“ zvolal dramaticky, „Od eolarb tortonor! Ó, tortonor, tortonor, tortonor!“

„Vrrr, haf, haf!“ nesouhlasil Blesk. Rychle jsem mu stiskl čumák a Franta ho začal hladit, než Vilda vystoupil na okraj pódia, aby odpověděl na uvítání.

„Vážení... vážení přítomní,“ začal. „Ehm... dovolte... je nám nesmírnou ctí, že jsme mohli zavítat na vaši překrásnou a pohostinnou planetu, na vaši... na vaši...“

„Tortonor,“ pošeptal jsem mu. „To pořad omílají.“

„Na... na váš Tortonor!“ dopověděl Vilda. Sotva to dořekl, vypukla bouře nadšení. I sám náčelník jásavě vykřikl a zvedl obě ruce k nebi.

„Bára govolč ehank!“ zvolal. „Ó, Tortonor!“

Vilda zmateně couvnul a pohledy davu se nedočkavě upřely na Štěpána, který stál vedle něho. Ten zbledl.

„Tak běž,“ strčil do něho Franta. „Musíš říct projev!“

„Ale já... neumím řečnit! Co jim mám povídat?“

„Cokoliv. Stejně ti houby rozumějí!“

Domorodci pohlíželi na hrdinu s toužebným očekáváním, tak jsme ho škodolibě postrčili dopředu.

„Já... já... já nevím,“ koktal. „Ano... já! U lavice dítě stálo, z plna hrdla křičelo, bodejť jsi jen... bude-li každý z nás z křemene, je celý národ z kvádrů! Zemřela matka, do hrobu dána... A čím jsem byl, tím jsem byl rád. Tortonor!“ dodal ulehčeně, když jsem ho kopl do lýtky, protože jsem už stěží zadržoval smích. Franta si přitiskl k

tváři Bleska a Julek se tlumeně řehtal s hlavou zabořenou do Bundášovy srsti. Rychle však zvažněl — teď byla řada na něm.

„Recept na brynzové halušky,“ řekl, když utichly ovace. „Je jednoduchý. Na misce uděláme z mouky a z brambor husté těsto, můžeme přidat vajíčko a trochu smetany. Osolíme. Z těsta odebíráme na haluškovou destičku a nožem házeme halušky do vařící vody. Uvařené vybíráme cedníkem na misku, omastíme, smícháme s brynzou. Ó, Tortonor!“

Propuklo obrovské nadšení. Trvalo dobrou minutu, než jsem se mohl ujmout slova.

„Jablko, vážení přátelé,“ řekl jsem, „nepadá daleko od stromu! Moudřejší ustoupí! Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek! Ráno moudřejší večera! Pomalu dál dojdeš! Kůň má čtyři nohy, a přece klopýtne! Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá! Jak se do lesa volá, má za tři... é... tak se z lesa ucho utrhne! Pardon... tak dlouho chodí džbán pro vodu, dokud...“ ale to už jsem se beznadějně zapletl, a proto jsem urychleně zvolal: „Ó, Tortonor!“

„Zaplať pánbůh, že jsi přestal,“ zlobil se Vilda, zatímco kolem všechno dupalo, poskakovalo a jásalo.

„To ještě nic nebylo,“ mávl rukou Franta. „Teď se držte!“

Vyčkal, až kravál utichl, a pak bez výstrahy zařval: „Dovolená bez starostí — dovolená s Čedokem!“

Pak vyskočil, zatančil několik figur tance bump a zaječel:

„Přijďte — poradíme, posloužíme! Nakupujte u odborníků!“

Vzápětí sebou praštil na pódium, až dřevo zaprašťelo, a zařval: „Chcete mít k opicím blíže? Na to je televize!“

Poklekl, ztuhl, tragicky rozepjal náruč a zvolal:

„Ó... ó... velký je Tortonoor!“

To, co se pak strhlo, se nedá ani popsat. Bezmezné nadšení zachvátilo dav, diváci i s náčelníkem vyskakovali, dupali, tleskali, boučali se vzájemně do zad a řvali tak, že i pluk d'áblů by před jejich řevem zalezl. Jediný z přítomných zachoval klid — Vilda. Změřil si nás po řadě zdrcujícím pohledem a procedil mezi zuby:

„Ze se nestydíte! Tak nedůstojně reprezentovat lidstvo!“

Slavnost pokračovala ještě přes hodinu a skončila společnou hostinou, které jsme se po kratším váhání zúčastnili i my.

KAMENNÝ OHĚŇ, ANEB KAPITOLA DVAADVACÁTÁ, VE KTERÉ BUNDÁŠ DOPLATÍ NA NEPOSLUŠNOST

Ráno jsme se probudili pozdě. Když jsme rozespalí vylézali z chatrče, bílá stálice už byla hodně vysoko. Po sytě modré obloze plavalo jen pár mráčků, které vypadaly jako chumáče vaty. Nížina i svahy hor se skvěly nádhernou zelení, rušenou jen ojedinělými skvrnami — stády pasoucích se očitočů. Nedaleko se hádaly o potravu směšné holokrké slepice a nad střechou poletovalo hejno řehtacích ptáků.

„Teda jo! Že jsme ale zachrápali!“ protíral si oči Franta „Kolik je hodin?“

„Půl šesté, ale náš čas tu beztak neplatí,“ mávl rukou Vilda. „Za ten dlouhý spánek můžeme asi vděčit tomu jejich kyselému pivu, nebo co jsme to včera pili.“

„Brr, ještě teď se mi zvedá žaludek, když si na to vzpomenu!“ udělal Štěpán kyselý obličej.

„Asi tomu dodali chuť v pekle,“ zasmál se Julek.

S hlubokými úklonami nám domorodci přinesli bohatou snídani, která sestávala z množství rozmanitého ovoce, jakýchsi pečených placek, sladkých třtinových tyčinek a hluboké mísy včerejšího slavného nápoje. Toho posledního jsme se s díky zřekli a rukama nohama jsme vysvětlovali našim hostitelům, že chceme obyčejnou vodu. Přinesli nám ji s mnoha projevy zbožné uctivosti. Jejich úslužnost nám už začínala být nepříjemná, nijak jsme je však nedokázali přesvědčit, že nejsme nadpřirozené bytosti. I samotný náčelník, který nás brzy nato ráčil poctit návštěvou, se k nám choval jako k bohům, kteří sestoupili z hvězd, a nebylo v našich silách jeho skálopevným přesvědčením otrást.

„Nemyslíte, panstvo, že bychom se mohli pohnout dál?“ zeptal jsem se, když nás vzácný návštěvník opustil. „Doufám, že se tu nechcete usadit natrvalo!“

„A je nám snad zle?“ ušklíbl se Franta.

„To není, ale všude dobře, doma nejlíp.“

„Ano, jenže,“ Vilda zablýskal polovičkou brýlí, „měli bychom se našim hostitelům nějak odvděčit. Všiml jsem si, že obyvatelé Tortonoru všechno tahají na zádech. Co kdybychom je naučili vyrábět kolo?“

„Jak to chceš udělat?“

Místo odpovědi ukázal na blízký strom. .

„Jenže tahle zelená kolečka se prohnou. Nic s nimi nezmůžem.“

„To vím. Mám návrh. Vraťme se do Kotliny soch. Odlomíme pár listů z kamenných stromů a vysvětlíme domorodcům princip kola. Potom se už naučí ho vyrábět!“

„Nebylo by lehčí naučit je hrát fotbal?“ reptal Franta.

Sešli jsme na náves, kde okolo pódia seděla snad polovina obyvatelstva a zabývala se jídlem. I za tu krátkou dobu, co jsme tu pobývali, jsme zjistili, že Tortonořané jedí neuvěřitelně často a hodně. Franta dodnes tvrdí, že dokážou jíst i ve spaní. Když nás uviděli, vystrašeně se rozutekli na všechny světové strany a dalo nám hodně úsilí aspoň část z nich shromáždit zpátky.

Téměř půl hodiny znázorňoval Vilda vesničanům nevýhody ručního vláčení a tahání břemen, což kombinoval s kreslením do písku. Byl to zážitek — Vilda funěl a potil se, přenášel názorně z místa na místo střídavě Bundáše a obrovský dřevěný trám a zlostně zahlížel na nechápavé diváky zpoza svých polovičních brejliček. Konečně po pátém vysvětlení dosáhl kýženého účinku — v očích domorodců se začaly míhat jiskérky zájmu a po osmém vysvětlení se z některých pohledů dalo vyčíst dokonce i porozumění.

Zanedlouho vyrazil ze vsi průvod podobný včerejšímu, ale ubírající se opačným směrem. Přes náš odpor nás naši ctitelé opět vlekli na zádech, přičemž Franta držel v náručí Bleška a Julek Bundáše. Psy jsme nemohli nechat volně, oba totiž vytrvale plašili pasoucí se očiťoče. Pravděpodobně se domnívali, že jejich životním posláním na Tortonoru je obtěžovat tato těžkopádná zvířata.

V kotlině se nic nedělo. Hned za průsmykem stál na podstavci zase jeden z Planet'anů a z neznámých důvodů představoval sochu. Už na vlastních nohou jsme došli k němu.

„Co tady trčí?“ kroutil hlavou Franta. „Že ho to baví, stát celý den bez hnutí a pražit se na slunci!“

„Co na sluníčku! Ale když se rozprší!“ přidal se Štěpán. „Já jsem se jednou vsadil s jedním sousedem, že vydržím stát na jedné noze od rána...“

„Stojí, protože musí,“ přerušil ho Vilda. „Pravděpodobně to je nějaký náboženský obřad.“

Shýbl jsem se k základně podstavce, na němž jsem upozoroval nějaký okrouhlý výstupek. Dřepl jsem si a chtěl jsem se ho dotknout, když tu se na mě náhle vrhl muž — socha a nárazem svého těla mě prudce odhodil stranou, Moji kamarádi vykřikli a Vilda sahal po zbrani, ale domorodci nevypadali útočně. Křičeli jen prosebnými hlasy a ukazovali do středu mýtiny, na kamenný oheň šlehající k nebesům.

„Nechápu, co chtějí, ale nechme to raději na pokoji,“ vzpřímil se Vilda a odtáhl prsty od opasku. „Možná se Standa dopustil přestupku proti jejich náboženství.“

U stromů nás čekalo zklamání. Přes všechnu námahu se nám nepodařilo odlomit ani jediný kolečkovitý list. Frantu naše počínání brzy přestalo bavit a věnoval se mnohem zajímavější činnosti. Půjčil si od Vildy a ode mě bleskomety a předváděl jiné skupince jejich ničivé účinky.

„Aby to čert vzal,“ zlobil se Štěpán, když marně mlátil do tenoučké větvičky ostrým a těžkým kamenem. Jediné, čeho dosáhl, bylo, že se mu skála rozpadla v rukou.

„Neuvěřitelné. Taková pevná hornina,“ šeptal Vilda, konečkem jazyka si olizoval rty a oči se mu zamžily.

„Není to kov?“ vyzvídal Julek a podíval se k hloučku, který stál nedaleko Franty. „Nezkusíme to bleskometem? Měl by...“

Něco zasyčelo, ovanul mě závan horkého vzduchu, kolem nás proletěla nějaká žhavá hmota a spadla na úpatí pahorku, přičemž ničila a pálila všechno, co jí přišlo do cesty. Psi se divoce rozštěkali a naši průvodci spustili zděšený pokřik.

„Nyrfani!“ zvolal Vilda. „Kryjte se!“

Bylo to zlé. Zpoza kamenného stromu na druhé straně kotliny vystoupila postava v pruhozaném skafandru. Z krátké tlusté roury namířené na nás vystupovala nažloutlá pára.

„Pozor! Má nabitý lávomet!“

Skočil jsem za podstavec falešné sochy, která už dávno s křikem opustila svoje stanoviště. Spolu s Planet’any jsme naskákali do hlubokého zákopu, vykopaného našťestí hned za podstavcem, a stáhli jsme s sebou i psy.

„Jsou tři!“ vykukoval Vilda z příkopu. „Dva sem jdou z toho průsmyku, kterým jsme přišli včera. Franto, bleskomety!“

„Já... já...“ koktal Franta. „Já... je nemám.“

„Cože?“ strnul Vilda.

„Mně... já... jak stříleli, tak mi je to vyrazilo z rukou a odhodilo rovnou do potoka!“

Z naší odpovědi muselo být Frantovi jasné, že je idiot, osel, velbloud a trouba na entou. Nebyl však čas na rozčilování, protože nad příkopem přeletěla další žhavá koule a se sykotem narazila někde vzadu do skal.

„Uzar ereven rovtol!“ zavelel vtom velitel našich průvodců.

„Kujovo etope!“ odpověděla bývalá socha a vytáhla ze zákopu jakýsi dlouhatánský oštěp zakončený něčím jako ořech. Tortonořan vysunul toto podivné kopí směrem k podstavci, k tomu výstupku, od kterého mě před chvílí tak rozhodně a nezdvořile odstrčili. V té chvíli mě jiný Planet’an shodil na dno příkopu, v čemž ho společníci následovali. Jediný z naší skupiny nebyl schopný se podřídit všeobecnému požadavku — Bundáš. S hněvivým štekotem se vytrhl ležícímu Julkovi z rukou a vyskočil.

Skoro přesně v tom okamžiku ozářil vrchní část stěny zákopu sinavý záblesk.

Když jsme vyšli z úkrytu, uviděli jsme otřesný obraz. Vrcholek kamenného ohně matně zářil, ta trocha zelených stromů v kotlině změnila barvu na šedivou a přibýly tu další sochy. Jedna přímo proti nám, další dvě nedaleko průsmyku. Všechny tři měly na sobě pruhozané skafandry, byly to sochy nyřfských otrokářů.

Ale těsně před příkopem, vedle prázdného podstavce, jsme uviděli něco, co mi zastavilo krev v žilách a sevřelo srdce. Před námi stála nádherná socha mohutného psa.

**VRAK,
ANEB KAPITOLA TŘIADVACÁTÁ,
V NÍŽ KLUCI ODHALÍ, CO SE SKRÝVÁ
ZA ČERNOU KOULÍ**

„Já! Já! Já jsem tím vinen a nikdo jiný! Proč jsem ho pouštěl!“

Julkova ramena se otřásala křečovitými vzlyky. Seděli jsme v trávě na břehu řeky a vůbec jsme ho nedokázali utišit. Ačkoliv už uběhlo bezmála čtyřadvacet hodin od chvíle, když náš huňatý prapes přišel tak tragicky o život, nedokázal se Julek z toho otřesu probrat. Po odraženém útoku Nyrfanů jsme se vrátili do osady. Vilda, který se díky silné vůli dokázal přemoci, našel ještě předtím v potoce jeden ze ztracených bleskometů, odřízl jím ze stromů kolečkovité listy a nakonec přece jen naučil planeťany jezdit na vozidlech s koly. Tímto činem si získal jejich nehynoucí úctu — z vděčnosti nám nanosili hromady ovoce a zeleniny, mísy s pečeným masem i sladké třtinové zákusky, ale ani to nepřispělo ke zlepšení naší nálady. Po obědě jsme začali uvažovat o návratu ke kosmické lodi, ale nevídaná bouřka, která se rozpoutala nad Tortonorem, nás přinutila odložit cestu na příští den. Potom jsme však už neváhali: brzy ráno jsme se rozloučili s pohostinnými obyvateli osady a nabalení zásobami jsme se vydali podél řeky na zpáteční cestu. Při prvním odpočinku Štěpán neopatrně zavedl řeč na Bundáše a výsledkem byl Julkův pláč.

„Juldo,“ vzal jsem ho za ruku, zatímco mu Vilda vytrvale nabízel kousek sladké třtiny. „Proboha tě prosím! Nebreč už! Ty za to nemůžeš! Kdo to mohl tušit? Buďme rádi, že aspoň my jsme zůstali naživu!“

„Právě,“ zahučel Štěpán s plnými ústy. „Chybělo málo a mohli jsme tam stát jako sochy. Já jsem kdysi vytesal několik výborných soch...“

„Jak se to vůbec mohlo stát?“ podíval jsem se přes Julka na Vildu. Ten jen bezradně pokrčil rameny.

„Je tu příliš mnoho nejasností, vůbec se v tom nemůžu vyznat.“

„To je fakt,“ ozval se zase Štěpán. „Všude samá záhada. Například to světlo včera večer. Já jsem výborný znalec elektřiny, ale...“

„Jaké světlo?“ zpozorněl Vilda. „O čem to mluvíš?“

„No... včera po té bouřce jsem si odskočil k řece na ryby. Víte, já jsem výborný rybář. Jednou jsem chytil takovýho kapra, že...“

„Na to ti kašlu. Jaké světlo jsi viděl?“

„No, byla už tma a já jsem uviděl... uviděl jsem, ale nesmějte se! Z vody svítily dvě dvojice světel!“

Franta pohrdlivě vyprskl, ale Vilda ho okamžitě zchladil.

„To vůbec není k smíchu! Dlouho to svítilo?“

„Ne, chvilku to blikalo a pak to zhaslo.“

„No,“ Štěpán upadl do rozpaků. „Možná ani nezhaslo, ale já... já...“

„Ale já jsem raději utekl,“ doplnil jsem ho rozzlobeně.

„No a? Jistota je jistota!“

„Říkáš, že to byly pruhy světla?“

„Nemohl to být například... kabel?“

„A víš, že mohl?“ zaradoval se Štěpán. A pak vyskočil.

„Kluci! Až teď jsem si vzpomněl! Předevčírem, když jsem spadl z létajícího koberce do řeky, jsem se na chvíli ponořil pod hladinu, ale neklesl jsem na dno, zachytil jsem se na nějakém kabelu!“

„Tak přece,“ Vilda vyplázl koneček jazyka a oči se mu zamžily.

„A co bylo dál?“ netrpělivě ho pobízel Franta.

„To bych taky rád věděl. A vůbec, ostatní jsem vám už vyprávěl, když jste mě našli v jeskyni.“

Obrátil jsem se k němu.

„To je zajímavý. A pořád si myslíš, že jsi nevysílal SOS?“

„Jsem si jistý, že jsem nevystrčil paty z jeskyně.“

„Dobře, ale jak jsi se dostal do ní?“

„O tom nemám ponětí. Vilda mi chtěl napovídat, že me zachránili delfíni. Ti mě ovšem nemohli vynést na břeh“

„Možná že tě vytáhli Nyrfani. Nebo... nebo to byl někdo z té druhé rakety?“

To Julek zvedl hlavu, utřel si uplakané oči a pronesl poslední větu. Ačkoliv mluvil potichu, zaúčinkovalo to jako výstřel z děla.

„Co jsi říkal?“ Vilda vyskočil a chytil ho za rameno. „Z jaké druhé rakety?“

„Vy o ní nevíte?“ Julek udiveně zvedl obočí.

„Človče! Chceš, abych tě hodil do vody? Jaká raketa?“

„No přece... když jsme se vrátili z výpravy do jeskyň od toho záhadného symbolu a bezhlavé postavy, Franta, jestli se pamatujete, utekl dozadu za tím zeleným světýlkem. Vy jste běželi za ním a mě jste nechali u ohně. Čekal jsem dvě hodiny, ale když jste se nevraceli, pustil jsem se za vámi. Dostal jsem se až k té obrovské jeskyni s proraženým stropem. Na jejím dně ležela černá koule, a když jsem ji obešel, viděl jsem za ní do země zabořenou zadní část velké rakety. Jenže psi běželi po vašich stopách, takže jsem nemohl — proboha, podívejte se!“

Julek vyletěl z trávy a ukazovákem namířil na řeku. Stejně jako předevčírem, když Franta chytal ryby, i dnes nás z vody pozorovaly dvě inteligentní oči. Chvíli jsme se na ně upřeně dívali, pak zmizely. Na jejich místě se však zčeřila voda — a nad hladinu vyletěl velký delfín, který se dal pak rychle dolů po proudu.

„Měl jsi pravdu, Vildo!“ zvolal jsem zbytečně hlasitě. „Skutečně to byli delfíni!“

Vilda otevřel ústa, jenže už nedomluvil, protože náš osud se právě naplnil. Zepředu zaznělo dunivé hřmění provázené vzdáleným táhlým vytím. Hory před námi vyplázly k nebi dlouhý ohnivý jazyk, který dole jiskřil nespočetnými záblesky a za několik minut se v oblacích nad pohořím rozplynul v ohnivou skvrnu. I když jev trval jen chvíli, všichni jsme si uvědomili, co se stalo — plameny vyšlehly z místa, kde jsme předevčírem přistáli, z kopců nad Pustou dolinou.

„Nyrfani,“ řekl Vilda a hlas se mu zlomil. „Otrokáři. Odletěli na naší raketě.“

Nepamatuju se, jak jsme šli dál. Jako ve snu jsme dorazili k ústí jeskyně a se zažehnutými pochodněmi jsme se vydali vstříc temnému podzemí. Lhostejně jsme minuli záhadný symbol i kresbu bezhlavé figury a s klidem, který hraničil se šílenstvím, jsme obešli nyrfskou kouli a zahleděli se na to, co bylo za ní.

Pochodně byly zbytečné. Obrovským otvorem ve stropě dopadaly přímo před nás paprsky bílé hvězdy. Zřetelně ozařovaly trup kosmické lodi. Raketa byla dlouhá a štíhlá, a i když její značná část byla zabořena hluboko do země, na jejím popraskaném a skvrnami pose­tém plášti jsme mohli bez námahy přečíst její název. Nápis tvořilo jediné slovo: Supernautilus.

„Tak. Největší ponorka světa. A noviny psaly, že zanikla v Pacifiku!“

Vilda se dotkl pozemské rakety a potom se zadíval nahoru, k zářícímu výřezu oblohy.

„Kluci, tady už nemáme co hledat. Letadlo je zničené, to je vidět na první pohled, a pochybuju, že by v něm Nyrfani nechali něco užitečného.“

„A co bude s námi?“ vzdychl Franta. „Kam půjdeme my?“

„Kam? Supernautilus byl navenek ponorka. Z moře vyletěl — a my se k moři vrátíme.“

„K delfínům,“ vydechl jsem. „A hlavně... k nim.“

Vilda na mě upřel bystrý pohled.

„Tak ty už tušíš, jak se delfíni dostali na Tortonor?“ Beze slova jsem přikývl.

„Doufejme,“ řekl tiše, „že se nemýlíme. Protože — jestli jsme na omylu, zůstaneme navěky na Tortonoru.“

K moři jsme došli za necelou půlhodinku a první, co jsme uviděli, byli čekající delfíni.

NA DNĚ OCEÁNU, ANEB KAPITOLA ČTYŘIADVACÁTÁ, VE KTERÉ SE ZNOVU DOSTÁVÁ KE SLOVU MORSEOVKA

„To je fantastický,“ řekl Franta.

A opravdu bylo.

Před námi se rozprostíral šedozelený oceán, který se vzdouval mohutnými vlnami — někde daleko musela zuřit bouřka. Avšak ať zuřila, jak chtěla, čím blíž k pobřeží, tím byla voda klidnější, a ačko-

liv to zní neuvěřitelně, asi ve stometrovém pásmu od břehu byla hladina hladká jako zrcadlo.

Nejdřív před nás připlaval jeden delfín. Za ním dva, čtyři, osm, po nich dalších osm, pak znovu čtyři, dva a celou flotilu uzavíral jediný plavec.

„Základy matematiky!“ zvolal Vilda. „Ověřují si naši inteligenci.“

Vběhl po kolena do vody a čekal. Když se rovnou před ním vynořila hlava statného delfína, opsal ve vzduchu velký kruh a pak přerušovaně vždy dvakrát, čtyřikrát a osmkrát. A potom zase nazpátek, jako delfíni: osm kruhů, čtyři, dva, jeden.

Delfín zmizel.

„Tam! Napravo!“ vykřikl Štěpán vzrušeně.

Blížil se k nám oddíl delfínů. Záměrně neříkám hejno, protože nazvat jejich uspořádání takto by bylo urážlivé — plavali totiž v útvaru přesného čtverce. Uprostřed panáčkoval obrovský sněhobílý delfín. Před námi zpomalili a vyčkávavě se na nás zahleděli.

„Pohyb!“ vykřikl Vilda přes rameno. „Utvořte rychle čtverec!“

Poslechli jsme. Sotva jsme se seřadili, delfíni se s výjimkou svého bílého vůdce ponořili. Ten se na nás dál pozorně díval a široce otevíral ústa, jako by nám chtěl něco říct. Najednou se hladina kousek vedle něho rozčeřila a z vody se vynořil jiný delfín, který mířil přímo na nás jakousi černou trubičkou.

„Pozor!“ poodskočil Štěpán. „Není to zbraň?“

„No jo,“ zaváhal i Franta. „Vildo, vyndej bleskomet!“

„Jděte do háje,“ odsekl náš jediný ozbrojenec. „Představte si, že by na Zemi přistáli vesmířani a jako prvního by potkali baču s fujařou. Podle vás by měli střílet — fujara přece taky vypadá jako zbraň!“

Ze středu trubičky se vysunula spirálovitá anténa zakončená kuličkou velkou jako pingpongový míček. Kulička zazářila a zhasla, potom zase a znovu. Na to blikání ustalo.

„Škoda, už jsem si myslel, že to jsou signály,“ řekl zklamaně Vilda, který mezitím vycouval k nám na pláž. Ani nedopověděl, když se impulsy opakovaly.

„Pozor! Dávejte pozor!“ vykřikl. „Morseovka!“

A potom to začalo: dlouhý záblesk, krátký... krátký, dlouhý... tři krátké... krátký, dlouhý... dlouhý, dva krátké... dlouhý... krátký.

„Nasad'te!“ vykřikl Vilda, i když kromě Štěpána jsme všichni morseovku uměli. Kulička nás však nenechala zahálet — po třech krátkých záblescích zazářila ještě dvakrát krátce.

„Si!“ vyrazil ze sebe Julek. „Máme si něco nasadit. Ale co?“

Ale světýlko pokračovalo — krátký záblesk, dva dlouhé, krátký... krátký, dlouhý, krátký... dva krátké... krátký, dlouhý, dva krátké... dlouhý a tři krátké... dlouhý, krátký a dva dlouhé.

„Přilby!“ první jsem sáhl po chlebníku, kde jsem měl už třetí den uloženou přilbu od ariolské kombinézy. Signály však nepřestávaly.

„Vyle'te a sledujte bílého delfína,“ nařizovala trubička. Vyměnili jsme si nechápavé pohledy.

„Těm se to mluví,“ reptal Franta. „Přej vyle'te! To mi snad narostou křídla? Proč nejsou na kombinézách letové krabičky?“

Zašmátral jsem dlaněmi po opasku, zda tam náhodou nenajdu ukryté knoflíky na řízení letu — bezvýsledně. Spustil jsem bezradně ruce podél těla a zoufale jsem zatoužil vznést se do vzduchu.

V tom okamžiku se mi písek ztratil zpod nohou.

„Prohlašuju, že jsme spolek největších ťulpasů v galaxii Mléčná dráha,“ nadával Vilda. „Chodili jsme tři dny jako vandráci a v chlebníkách jsme celý ten čas vláčeli přilby, ve kterých se lítá daleko líp než v těch stříbrných vestách na Lurrydě.“

Kombinézy byly skutečně dokonalejší, ovšem za předpokladu, že si člověk nasadil čepici. Ruce jsme měli za letu úplně volné — kromě Franty, který držel v náručí Bleska — a náš let jsme si řídili — myšlenkami. Stačilo jen představit si nebo si přát směr a výšku letu.

Vznášeli jsme se za bílým delfínem už skoro půl hodiny, když jsme v dálce uviděli kuželovitý vrch, který vystupoval přímo z moře. Za chvíli jsme přistáli na divokém, skalnatém pobřeží ostrova.

„Ponořte se po ramena do vody!“ rozkázala trubička.

„Tak to ne!“ zaprotestoval Štěpán. „Co když tam bude žralok? A kromě toho — já neumím dobře plavat!“

„A odkdy? Vždyť jsi vždycky tvrdil, že jsi výborný plavec!“ vysmíval se mu Franta. „Poslouchej, co máš dělat, nebo tu zůstaneš sám, stejně nebyla řeč o plavání.“

A s jezevčkem na rameni vstoupil první do bouřlivého moře, což Blesk uvítal zakňučením. Světýlko znovu zablikalo.

„Zhluboka se nadechněte a počkejte na červený signál! Až ho uvidíte, ponořte se směrem dopředu!“

Abych se přiznal, moc se mi to nelíbilo. Ohlédl jsem se na kamarády — taky se tvářili všelijak.

„To jsou nápady, hernajs firnajs,“ ušklíbl se Franta.

„Já jim věřím. Jdu na to!“ prohlásil klidně Vilda.

„Ani nám nic jiného nezbyvá,“ řekl Julek a prudce se nadechl.

Ještě jsem zaslechl Štěpánův nárek a potom už zasvítila kulička červeným světlem. V duchu jsem nadával, ale bez váhání jsem se se zavřenýma očima vrhl vpřed.

Hladina se nade mnou uzavřela a já jsem otevřel oči. Byli jsme v duté kouli obalené vodou. Její průhledná stěna matně světélkovala. Koule byla tak prostorná, že jsme se do ní všichni pohodlně vešli.

„No tohle!“ Vilda stál s pootevřenými ústy, strhl si brejle, zuřivě si je otřel o rukáv kombinézy a znovu si nasadil. „To je absurdní! Ta bublina drží pohromadě, ani nepraskne, ani nevyplave nahoru!“

Rozhlédl jsem se. Zdánlivě na dosah ruky visela nad nimi rovná plocha hladiny, jinak nás ze všech stran obklopovalo nazelenalé šero, které poznenáhlu začalo houstnout.

„Hladina se vzdaluje!“ zaječel Štěpán. „Topím se! Pomoc!“

Trhl sebou a bláznivě se rozběhl zpět, tam, kde tušil spásonosný břeh. Prudce narazil do průsvitné stěny bubliny, ta se pružně prohnula a uprchlík odlítl dozadu, jako by se odrazil od gumové sítě. A vlítl rovnou do nás, takže jsme se sesypali všichni na jednu hromadu. Náš pád zmírnila zaoblená průzračná podlaha. Zůstal jsem ležet na břiše.

„Hladinu už není vidět,“ řekl ustrašeně Julek. „Pořád klesáme.“

Podíval jsem se ven. Okolo koule plavali delfíni, za nimi se v houstnoucí tmě kmitala jiskřivá světýlka.

„Vildo,“ řekl Franta divným hlasem. „Stando. My... my neplaveme k delfínům. Já už vím, ke komu nás vedou.“

„Já to vím už dávno,“ odpověděl Vilda klidně a v té chvíli jsem si i já už byl jistý, že mě moje tušení neklame. Pozemští delfíni na Tortonoru, ovládají Morseovu becedu, a navíc v naší mateřštině — to může vést k jedinému cíli, který se zatím skrývá v hlubinách oceánu, Mimoděk jsem se dotkl pružné stěny — jedině oni byli schopni uskutečnit takovýto technický zázrak. Jen oni byli schopni se domluvit s každým vesmírným tvorem prostřednictvím jeho rodného jazyka.

„Vidím dno,“ hlásil Julek.

Sklonil jsem hlavu. Zespoďu se k nám plazil šedivý závoj a ne-daleko přeplaval živočich, vytvořený z nazelenalé mlhoviny. Najednou odněkud zazářilo světlo a v tom okamžiku jsem i já uviděl dno moře. Místy světélkovalo pod dopadajícími paprsky jako roztavený kov, jinde zase světlené korálové útesy vytvářely obraz zakleté krajiny.

„Hele!“ zvolal Štěpán. „Dům!“

Ze dna moře vyrůstala podivná stavba. Jedna její polovina měla hřibovitý tvar, druhá vypadala jako nevydařená kombinace gotické katedrály s kravínem. Zároveň jsem však upozoroval i něco jiného, co mě ohromilo neméně.

„Kdo je to?“ vykřikl Julek a přitiskl se ke stěně.

Nedaleko nás rychle klesala dolů druhá světélkující bublina, podobně jako naše provázená hravými delfíny. V kouli se rýsovala silueta, která držela na klíně nějakou velkou věc a přátelsky nám kynula. Potom se koule přisála k výstupku podmořské budovy a doslova se vpila do její stěny.

„Teda to je,“ Julek a Štěpán jen vyjekli, ale my tři jsme se už nedivili ničemu. Cítili jsme, že to hlavní teprve přijde a že to bude brzy.

Naše bublina se pomaličku přibližovala ke stejnému výstupku budovy, za kterým zmizel záhadný potápeč. Přisála se k ní a řízena neznámými silami, změnila postupně tvar na polokouli. A zničehonic...

Zničehonic jsme nebyli v bublině. V nezměněných polohách jsme se nacházeli v prostranném sále, který byl zalitý nazelenalým světlem. Sál byl okrouhlý a z jeho stropu visel... tentýž symbol, s kterým jsme se setkali v jeskyních Tortonoru. Podobně jako v bubli-

ně, i tady jsem pořád ještě dřepěl a nade mnou stál Julek. Chlebník, který držel v ruce, mu v úžasu vypadl z ruky a spadl mi rovnou na hlavu.

V té chvíli jsem uvěřil, že Newton objevil gravitační zákon v důsledku toho, že mu spadlo na hlavu jablko. Já jsem si totiž v tom okamžiku uvědomil, odkud znám ten záhadný symbol, který mi byl od začátku tak povědomý. Viděl jsem ho poprvé v Dračí stěně a podruhé v Modrém pavilónu na Lurrydě — v obou případech se jeho miniaturní podoba vyskytovala na podstavcích přístrojů v Zelených komnatách!

„Haf! Haf! Haf!“ rozštěkal se Blesk. A hned nato mu zazněla vstříc z levé strany sálu známá dunivá odpověď.

Pod panelem stály tři postavy. První z nich byl usmívající se vousatý pozemšťan s nápisem SUPERNAUTILUS na rukávu, krok před ním vrtěl obrovským huňatým ohonem Bundáš. Vedle nich se opíral o řídicí pult a nadpozemsky laskavýma očima na nás hleděl zdánlivě na všechny naráz jeden z těch, jejichž ochrannou ruku jsme tak vydatně pocítili. Radavar z Arioly.

**DVEŘE DO NEKONEČNA,
ANEB KAPITOLA POSLEDNÍ,
V NÍŽ SE MUŠKETÝŘI DOVĚDÍ VŠECHNO,
CO JIM NEBYLO JASNÉ, BA I LECCOS NAVÍC**

Už celou věčnost brázdí kosmické koráby z Arioly nekonečné propasti vesmíru. Kdysi pradávno přistáli Radavarovi předkové na jedné ze svých objevitelských cest i na planetě, kterou až později začali její obyvatelé nazývat Země. Ariolané poznali, že na této planetě žijí dva druhy inteligentních bytostí — lidé, vládnucí na souši, a vysoce nadaní mořští živočichové, delfíni. Ariolští kosmičtí plavci se vždycky vyznačovali jasnozřivou předvídavostí. Věděli, že dříve nebo později začne člověk díky své povaze ohrožovat existenci nejen sebe samého, ale celého pozemského života, a že bude z pozice vládce planety nemilosrdně lovit a zabíjet ostatní živočichy. Ariola chtěla zachránit před případným zánikem aspoň delfíny a rozhodnutí bylo

rychlé: na Zem přiletěly velmi brzy tři výpravy. Dvě přistály na pobřeží oceánů, odkud s sebou odvezly tolik delfínů, kolik to jen dovozovaly omezené prostory černých koulí. Zachráněné tvory odvezly na planetu, jejíž životní podmínky byly podobné pozemským, na Tortonor. Ariolané několikrát navštívili své chráněnce, ale později, zaujati jinými problémy, se jim na nějakou dobu přestali věnovat.

Čas běžel, mýjela století. Radavarův otec s eskadrou koulí přistál na planetě nazývané Nyrfa. Tady žily bytosti neobyčejně kruté povahy, které nelítostně vykořisťovaly své otroky. Protože Ariolané nutně potřebovali jednu z oběžnic Nyrfy, složenou ze vzácného prvku, uskutečnili výměnný obchod — za cenný satelit přenechali otrokářům deset černých koulí, ale odmítli jim dát byt' jen část svého ničivého arzenálu. Bylo jim jasné, že Nyrfani by zbraní použili k dobývání dalších planet.

O něco později přistála na Zemi třetí ariolská výprava a za svůj cíl si tentokrát zvolila vnitrozemskou oblast, kde po sobě nechala ukrytou památku — skvělou loď nejnovějšího typu, uloženou pod útesy Dračí stěny. Takovéto památky nechávali Ariolané od té doby na každé planetě; jejich úkolem bylo hlásit vniknutí domácích obyvatel dovnitř modrého kosmoletu, což mělo znamenat že tamější civilizace dosáhla vysokého stupně vyspělosti. Přístroje v Dračí stěně však selhaly, a když jsme pronikli do Zelené komnaty my tři, neletěl na dalekou Ariolu žádný signál. O našem případě se Ariolané dozvěděli až prostřednictvím přístrojů Modrého pavilónu na Lurrydě, sousední planetě Nyrfy. V poslední chvíli zasáhli, čímž vysvobodili nejen nás, ale zachránili i africké otroky. Nyrfští otrokáři byli přísně potrestáni, ale zachránila se posádka jedné černé koule, která se už před tím ztratila v hlubinách vesmíru. Toto letadlo zamířilo pro poruchu k hvězdné soustavě Tortonoru a právě tam se situace zkomplikovala.

Na Zemi se asi dvacet let před naším vniknutím do stěny pokusil jistý vědec uskutečnit start do vesmíru. Nechtěl riskovat svoje dobré jméno, a tak před veřejností nainscenoval zánik ponorky Supernautilu, která ve skutečnosti nebyla ničím jiným než maskovanou kosmickou lodí, schopnou startovat z moře. Plán s raketou však selhal — místo aby zamířila ke Ganymedu, jednomu z Jupiterových měsíců, vychýlila se z dráhy a hnala se k hranicím sluneční soustavy. Pomoc

ze Země nebyla možná a posádce hrozil strašný osud — po několika letech letu jí musely dojít zásoby kyslíku a potravin. Stalo se však něco jiného — nedaleko Uranu přepadla Supernautilus černá koule a Nyrfani vzali pozemšťany do otroctví. V magnetické bouřce nad Tortonorem nezvládli přistání a obě spojené kosmické lodě se zřítily. Z pozemšťanů zůstal naživu jediný, inženýr Robert Henry, ba podařilo se mu i uniknout ze zajetí. Osamoceně žil na planetě asi měsíc, když se dostal do styku s delfíny. Za další měsíc jsme přistáli my s modrým kosmoletem z Dračí stěny.

I na tom byla vidět úroveň ariolské vědy a techniky — zatímco pozemská raketa letěla víc než dvacet roků, nám trval let několik dnů; na Zemi ovšem zatím uplynula desetiletí.

O nás Radavar celou tu dobu věděl. Bylo mu známo, že jsme znovu vnikli do Dračí stěny, a z toho usoudil, že se nám vrátila paměť. Kontroloval i náš výlet do pravěku a po našem návratu z doby kamenné uzavřel dálkově ciferník, aby nám znemožnil další nebezpečné cestování časem. Dobře byl informovaný i o našem pobytu na Tortonoru, kde nás svěřil do ochrany inženýru Henrymu, se kterým navázal kontakt prostřednictvím delfínů.

Henry zachránil Štěpána z drápů létajícího koberce, samozřejmě za vydatné pomoci delfínů, on vysílal signály SOS pomocí kousků dřeva a taky nás v jeskyni varoval před Nyrfany. Nejprve načrtl na stěnu chodby obrysy bezhlavé postavy, potom umístil pod rytinu ariolského symbolu, který vyryli Ariolané při první návštěvě na Tortonoru, náboj se svítícím plynem. Pohyb zeleného světýlka řídil dálkově sám Radavar, ale přes všechna tato opatření jsme Frantovým přičiněním padli do rukou otrokářům. Ze zajetí jsme se vysvobodili sami, těsně předtím, než nás Henry stačil přijít zachránit.

I později byl neustále někde v naší blízkosti. Přitom se však na Radavarův příkaz neukazoval — Ariolané chtěli prověřit naši schopnost zvládat nebezpečí. Byl to on, kdo zachránil podle Radavarových pokynů Bundáše před strašným osudem. Sám Radavar přiletěl za hrozné bouřky na Tortonor a ubytoval se v podmořském paláci, energetické základně delfínů.

V souvislosti s Bundášem a Kotlinou soch dospíváme k závažnému bodu. V posledních letech narazily ariolské kosmické expedice

na několika planetách na příšerné stopy po zkamenělých tvorech. Narazili na stopu obyvatel neznámé planety, kterou předběžně nazvali Quederis. Quedeřané vlastnili dvě ukrutné zbraně. Působením jedné z nich se buňky živých organismů mnohonásobně zmenšovaly, druhá měnila živé buňky na anorganickou hmotu — neživou, chladnou skálu. Tato zbraň byla pokaždé umísťována na vrcholku kamenného ohně, který byl vždy památkou po návštěvě Quedeřanů. Ariolané se naučili rušit účinek obou zbraní, ale protože se jim dosud nepodařilo se s Quedeřany potkat, nemohli je za jejich zločiny potrestat.

Tortonorští domorodci znali účinek sinavého záblesku, který šlehal z kamenného ohně po stisknutí výstupku v nedalekém prázdném podstavci. Popravovali pomocí něho svoje zločince a sami se při tom chránili v příkopě za podstavcem. Účinek hrozných zbraní využili v pravý čas i při útoku nyrfanských otrokářů...

...To je v kostce všechno, co nám Radavar pověděl. Podal nám to však pomocí zvláštní metody: přenášením myšlenek nás za pět minut seznámil s tolika podrobnostmi, že při normálním vyprávění by to trvalo snad celé dopoledne.

Po krátkém, odmlčení dodal:

„Stejně jako z Lurrydy, tak i z Tortonoru vás dopravíme na Zemi ariolským časotunelem do vašeho původního času. Tentokrát vám však nevymažeme paměť. Naopak, každému z vás ponecháme přístroj, s jehož pomocí budeme moci s vámi kdykoliv navázat spojení. Ariola má obavy, že dříve nebo později dojde ke konfliktu s Quederisem, a pro tento případ počítáme se Zemí jako budoucím spojencem. Inženýr Henry a vy budete našimi spojky s pozemskou civilizací.“

Znovu se na nás zahleděl pohledem, který pronikal do nejzazších hlubin, mozku, a pak vyřkl snad nejpodivnější sdělení z celého svého projevu:

„Viléme Čerňane, Stanislave Turčíne a Františku Vrabče. Přestože je vám podle vašich měřítek teprve čtrnáct roků, navštívili jste už dva mimozemské světy. Viděli jste tolik věcí, kolik jiný pozemšťan neuvidí ani za celé věky. Něco vám však musím prozradit — doma se dočkáte největšího překvapení, které předčí všechna předcházející. Na shledanou, děti moje!“

Na shledanou, ale kdy?! zvolal jsem v duchu.

V Radavarových očích se mihl stín, a přestože ani teď k mým uším nedolehl nejmenší zvuk, zřetelně jsem rozuměl:

„Ani my nevidíme dopředu. Jedno je jisté, uvidíme se. Pozdravujte krásnou Zem!“

Nato nám pokynul a my jsme vykročili k ohnivě rudým dvířkám, vedoucím do kabiny časotunelu, kterým bylo možno cestovat až do nekonečných dalek vesmíru.

V sobotu jsme se vydali i s Bleskem do Elektronkova na návštěvu a ještě před polednem jsme zvonili u zamřížovaných vrátek vedoucích do zahrady s úpravným domkem uprostřed.

Na záhoncích se činily dvě osoby, vysoká žena a děvče. Obě měly na sobě pracovní pláště a děvče mělo na hlavě slaměný klobouk.

Pozdravili jsme a přednesli jsme svou žádost. Ta paní k nám popošla, zatvářila se udiveně, a děvče přestalo kopat, ale neobrátilo se k nám.

„Koho že to hledáte?“ zasmála se hospodyně, když jsme zopakovali svou otázku. „Říkáš Julek Běloveský? Ne, my opravdu syna nemáme. Možná myslíte synovce Jirku od švagra, ale ti bydlí na druhém konci ulice. Julko, nechceš je tam zavést?“

Holka si sundala klobouk, pomalu se obrátila a se mnou se zatočil svět — Radavarem ohlášené překvapení bylo tady! I když účes a oblek byly jiné, tvář, a zvláště jiskřivé černé oči se změnit nedaly — poznal bych je mezi milióny!

A tak v okamžiku, kdy se k nám s radostným štěkáním hnal Bundáš, Julka položila motyku na lavičku, usmála se a řekla prostě:

„Ahoj, kluci, pojd'te dál!“

OBSAH

První díl

První část

Výbuch při hodině dějepisu...

Dračí stěna...

V jeskyni...

Zelená komnata...

Havárie...

Krocanův konec...

Dvanáct tašek...

Červený knoflík...

Druhá část

Druhé dveře...

Znovu na svobodě...

Otřesné poznání...

Hlad...

Šedivý čtverec...

Koupel...

Pornétéus Žhavé planety

Bezedná jáma...

Třetí část

Hlas z temnot...

Had na chodníku...

Nález na břehu řeky...

Klíč od Modrého pavilónu...

Ultimátum...

Duha...

Druhý díl

První část

Hrdina...

Šest mušketýrů...

Znovu v Zelené komnatě...

Záhada jeskyně...

Opět šest mušketýrů...

Dva dny prázdnin...

Voda a oheň...

„No, no, no!“...

Osudný pád...

Druhá část

Prázdná láhev...

Nezvaný host...

Sestup z vysočiny

Erupce...

Oči ve vodě...

Volání o pomoc...

Černá hodinka...

Světla v podzemí...

Třetí část

V hodině dvanácté...

Šílený koncert...

A přece se točí!“...

Tortonor...

Kamenný oheň...

Vrak...

Na dně oceánu...

Dveře do nekonečna...

JOZEF ŽARNAY

TAJEMSTVÍ DRAČÍ STĚNY

Řídí Hana Krubnerová

Ilustroval Karel Míšec.

Graficky upravil Jan Hejda.

Obálku navrhl James Janíček.

Ze slovenského originálu Tajomstvo Dračej steny, vydaného nakladatelstvím Mladé léta v Bratislavě roku 1973, přeložil Oldřich Uličný. Vydal jako svou 6270. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze roku 1981.

Odpovědná redaktorka Hana Krubnerová.

Výtvarný redaktor Jaromír Zápal.

Technická redaktorka Jitka Pavlíková.

Náklad 69 000 výtisků.

1. vydání. 13-889-81 14/67

Brožovaný výtisk 7,- Kčs

© Albatros, 1981

© Jozef Žarnay, 1973

Translation © Oldřich Uličný, 1981

Illustrations © Karel Míšek, 1981

Vzhledem k tomu, že titul nebyl znovu „porevolučně“ vydán, převedli jsme jej do elektronické formy pro nás pamětníky a pro naše děti.

Scan - [Trevize](#), 2007

Korekce - [Poletucha](#) 2007